

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ζορέν παρακολουθεί τον Όφφμαν που σύμφωνα με την εντολή του Βαλεριανού, έχει αφήσει το γράμμα του νέου στο πρεσβεί του παραθύρου της Ρόζας. Ο Ζορέν παίρνει το γράμμα και τρέχει στο σπίτι της χήρας Ρενέ Κολομπέλ. Εκεί την πείθει να γράφει η ίδια ένα άλλο γράμμα, σαν απάντησι δθεν της Ρόζας, στο γράμμα του Βαλεριανού, όπου του λέει να μην της ξαναγράψει ποτέ γιατί δεν τον αγαπάει.

Στο μεταξύ φυσικά όταν ο νέος διαβάζει το ψεύτικο γράμμα της Ρόζας απογοητεύεται και φεύγει μαζί με τη μητέρα του, την πριγκίπισσα Άρμστικν για την Άρκανσόν, όπου μένουν στην επαύλη της ώρας χήρας Κολομπέλ που προσπαθεί να τον πωλήσει στα δίκτυα της Χάρις σ' αυτή μάλιστα, ένα μυθιστόρημα του Βαλεριανού «Η Απούσα» γίνεται δεκτό από έναν εκδοτικό οίκο. Η μητέρα του νέου προσπαθεί τότε να τον πείσει να παντρευτεί την όμορφη χήρα και του λέει ότι αυτή τον λατρεύει.

14ον — Αδύνατον, μητέρα, δεν μπορώ να την παντρευτώ... για την ώρα τουλάχιστον.

— Για ποιο λόγο; Είπε εξαιρετικά άμορφη, πολύ μορφωμένη και της αξίζει να σταθεί στο πλευρό σου.

Ο Βαλεριανός δεν εύρισκε τίποτε ν' απαντήσει στα επιχειρήματα της μητέρας του. Κι' αναγκάστηκε να παραδεχθεί πως είχε δίκιο.

— Θα μιλήσωμε άλλοτε γι' αυτό το ζήτημα, μητέρα, είπε.

Από εκείνη την ημέρα, η πριγκίπισσα δεν έπαψε να εξυμνεί στο γιο της προτερήματα της Ρενέ, ώσπου κατάφερε να τον πείσει να δώσει τη συγκατάθεσή του.

Και ο Βαλεριανός, άλλωστε, είχε αρχίσει να βλέπει με καλό μάτι αυτό το γάμο. Η γοητεία που εξακούσε πάνω του η χήρα γινόταν ολοένα και πιο μεγάλη.

Μιά νέα δοκιμασία

Άλλ' είνε καιρός ν' αφήσωμε την χήρα Κολομπέλ και το Βαλεριανό, για να ξαναγυρίσωμε σε μερικά άλλα πρόσωπα της ιστορίας μας.

Είδαμε τη Ζιλέττα, μετά την αθώωση του πατέρα της, ν' αρνηθεί κατηγορηματικά να παντρευτεί τον Άνδρέα ντε Βιλαντόν, γιατί στο βάθος της συνειδήσεώς της πίστευε πως ήταν κόρη δολοφόνου.

Αυτή η άρνησις είχε βυθίσει σε μεγάλη λυπη το νέο, και δεν φρόντισε να την κρύψει από κανένα.

Όταν γύρισε στο Μπερζερώ, ο Άνδρέας κλειστικός στο δωμάτιό του και για πέντε μέρες δεν θέλησε να δει κανένα, ούτε κι' αυτόν ακόμη τον αδελφό του.

Μιά μέρα, τέλος, κάλεσε κοντά του τη Διονυσία, την παλιάν υπηρέτρια του πύργου, που τον είχε αναστήσει στα χέρια της και τον αγαπούσε σαν να ήταν παιδί της.

Καλή μου Διονυσία, της είπε, έχεις καλό μνημονικό και συ μόνο θα μπορούσες να με πληροφορήσεις για μερικά πράγματα. Απ' αυτά εξαρτάται η εύτυχια της ζωής μου. Να, λοιπόν, τί θέλω να σε ρωτήσω: Μήπως υποπτεύεσαι για ποιο λόγο ή μητέρα μου έφυγε από τον πύργο;

— Όχι, κύριε Άνδρέα.

— Θυμάμαι καλά, όταν ήμουν μικρός, ότι η μητέρα μου έκλαιγε κρυφά. Ποιος την είχε λυπήσει; Όχι, βέβαια, ο πατέρας μου. Δεν είχε αυτή και η δική σου γνώμη;

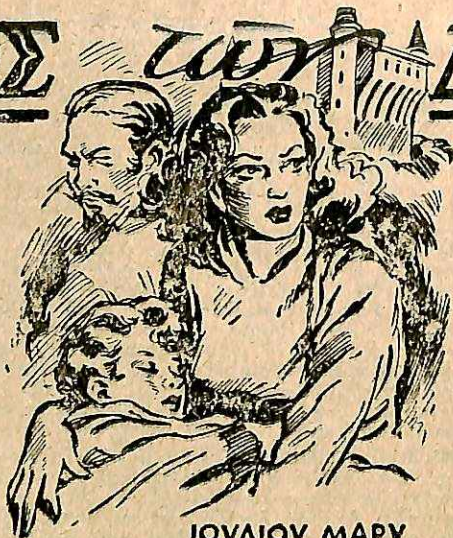
— Η υπηρέτρια κούνησε το κεφάλι της σαν να αμφέβαλε.

— Όταν νομίζεις ότι ο πατέρας μου δεν φρονόταν καλά απέναντι της μητέρας μου; ρώτησε ο Άνδρέας.

— Δεν θέλω να πω αυτό, απάντησε η Διονυσία. Άλλ' ο κύριος κόμης άλλαξε, ξαφνικά, χαρακτήρα. Αυτός που ήταν άλλοτε πρόσχαρος και καλόκαρδος, έγινε σκυθρωπός και άμילτος, σαν να τον βασάνιζε κάποια μεγάλη λύπη.

— Δεν το πρόσεξα αυτό, είπε ο Άνδρέας. Σε μένα ο πατέρας μου φρονόταν πάντα με μεγάλη στοργή.

— Βέβαια, σάς αγαπούσε πολύ και πο-

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

Αισθηματικό και δραματικό κεινώνιχο μυθιστόρημα

Τέ τα αισθήματά του απέναντί σας, δεν άλλαξαν, απόκριθηκε η υπηρέτρια. Άλλα τον καυμένο τον κύριο Χριστόφορο ο πατέρας σας ποτέ δεν τον φιλούσε... Άν ξέρατε πόσες φορές έκλαψα γι' αυτό!

— Και τί φαντάζεσαι, Διονυσία; — Τίποτε. Τί θέλετε να φαντασθώ; Νομίζω ότι ο πατέρας και η μητέρα σας στενοχωριόνταν με το παραμικρό. Λίγο καιρό προτού φύγει, η κυρία κόμηςσας ήταν σαν να τα είχε χαμένα... Πολλές φορές μου έδινε την εντύπωσι πως δεν ήταν καλά στο λογικό της...

— Δυστυχισμένη μου μητέρα! είπε ο Άνδρέας αναστενάζοντας. Άκουσε, Διονυσία. Μου είνε αδύνατο να εξακολουθήσω να ζω στο Μπερζερώ. Αυτό το μεγάλο σπίτι μου φαίνεται σαν τάφος... Αποφάσισα, λοιπόν, να φύγω και να πάω να ζήσω μακριά. Θα με ακολουθήσεις;

— Θάρρω μαζί σας όπου κι' αν πάτε, απάντησε η υπηρέτρια. Άλλ' είμαι βέβαιη

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

«Μοίρες»

Όλο μου λες και το χτυπάς, ότι δεν σ' άφισα να πας, να δης κι' εσύ τις «μοίρες»... Τις «μοίρες» τις πολεμικές κι' εδω και μέρες μερικές, κατάκαρδα το πήρες.

Σου ξηγνώ, λοιπόν, φαρσί, ότι δεν σου'χω εμπιστοσύνη να κάνης γάμο ξέω κι' ότι για σένα, στα στερνά, μπορεί με τ' Αμερικανά, και... κουτουλιές να παίξω.

Γι' αυτά, Φράσάκι και γι' αυτά

άσε τα ξένα τα ναυτά, και κάθε τέτοια «μοίρα» και μη ζητάς με τα λιμά, να κάνης χρόνια και ξαμνά δης στον ήλιο...

(μοίρα!)

Με τέτοια σκάφη τε- (λικά)

μη με τσατίξης τα- (χτικιά)

και νωρίς χωρίς νυσάφι και, δίχως να στο ξα- (ναπά)

έχε για μόνο σου σκα- (πό)

του πλουσταριού τη... (σκάφης)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

πως θα ποθήσετε πολύ γρήγορα την πατρίδα σας.

— Ποτέ!

Ο Άνδρέας πρόφερε με μεγάλο πείσμα αυτή τη λέξη. Βυθίστηκε ύστερα στις πενθιμες σκέψεις του και φαινόταν ότι είχε ξεχάσει ολότελα την παρουσία της Διονυσίας.

Η υπηρέτρια κατάλαβε σε λίγο πως ο κύριος της δεν την χρειάζοταν τίποτε άλλο και βγήκε αθόρυβα από το δωμάτιο.

Το μεσημέρι της άλλης ημέρας, ο Άνδρέας αποφάσισε να πάει στη Σερντόν για να επισκεφθεί τον αδελφό του.

Ο Χριστόφορος τον δέχθηκε με μεγάλη χαρά και τον κράτησε για να φάνε μαζί. Μάντευε ότι ο αδελφός του είχε κάτι να του πη και γι' αυτό, όταν τελείωσε το γεύμα, είπε στη Γερτρούδη να κλείσει την πόρτα του δωματίου και να τους αφήσει μόνους.

— Βλέπω ότι δεν με ρωτάς για την αιτία της λυπής μου, είπε σε μία στιγμή ο Άνδρέας. Και ο λόγος είνε ότι θα την μαντεύω...

— Μήπως ο Ρενωντιέρ σου αρνήθηκε το χέρι της κόρης του;

— Όχι, απάντησε ο Άνδρέας. Ο Ρενωντιέρ είνε σύμφωνος. Άλλ' η Ζιλέττα αρνείται.

— Δεν σε αγαπούσε, λοιπόν; Φοβάμαι ότι σε εξαπάτησε για να υπερασπισθείς τον πατέρα της στο δικαστήριο.

Ο Άνδρέας δεν υπερασπίστηκε τη Ζιλέττα.

— Άν ήξερες πόσο με λυπεί! συνέχισε ο Άνδρέας. Πρέπει να σου πω, όμως, ότι αυτός ο γάμος δεν μου άρεσε. Το δικαστήριο απάλλαξε, βέβαια, τον Ρενωντιέρ. Άλλ' η αθώωσή του δεν αποδείχθηκε. Η αθώωσις του οφείλεται στο γεγονός ότι οι ένορκοι είχαν αμφιβολίες για την ενοχή του. Και η γνώμη μου είνε ότι, αν δεν ανακαλυφθό η δράστης της δολοφονίας της Βιργινίας Λατούς, θα εξακολούθουν να υπάρχουν σοβαρότατες υπόνοιες εναντίον του Ρενωντιέρ. Είνε προτιμώτερο, λοιπόν, να μην πραγματοποιηθώ ο γάμος σου με την κόρη ενός ανθρώπου, που είνε πιθανόν να κληθεί και πάλι αύριο από τη δικαιοσύνη για να λογοδοτήσει για τις πράξεις του.

Ο Άνδρέας δεν απάντησε.

— Άς μην μιλούμε γι' αυτά τα πράγματα, είπε σε λίγο. Αποφάσισα να φύγω από το Μπερζερώ. Όπως σου είχα πη πριν από μερικούς μήνες, είχα σκεφθεί να λάβω μέρος σε μία επιστημονική αποστολή, που πρόκειται να φύγει για την Ασία. Άλλα δεν αισθάνομαι πια την πίστι και τον ενθουσιασμό που με θερμαιναν άλλοτε. Πήρα την απόφασι, λοιπόν, να πάω σε κάποια πόλη της μεσημβρινής Γαλλίας, πιθανόν την Αντίμπ, όπου θα προσπαθήσω να ξεχάσω.

— Θα λυπηθώ πολύ για την αναχώρησή σου, είπε ο Άνδρέας. Παρηγορούμαι, όμως, με τη σκέψη ότι η απομάκρυνσίς σου από δω θα σε κάνει να γιαιτρευτείς από το αίσθημά σου.

— Μην το ελπίζεις αυτό, τον διέκοψε ο Άνδρέας.

— Πώς; Θα εξακολουθήσεις, λοιπόν, ν' αγαπάς τη Ζιλέττα, ενώ αυτή δεν σ' αγαπάει; Αυτό είνε ανοησία... Η άρνησίς της δείχνει σκληρότητα και απανθρωπία...

— Πάψε, σε παρακαλώ, είπε ο Άνδρέας. Δεν μπορείς να φαντασθής πόσο υποφέρω. Πολλές φορές φοβάμαι μήπως σαλέψω το λογικό μου... Μην ξεχνάς, άλλωστε, ότι η οικογένειά μας είνε αρκετά ευαίσθητη...

Η μητέρα μας ήταν θύμα κάποιας μεγάλης λυπής, που έμελε την αγνοούμε. Και ο πατέρας μας, μ' όλο που ήταν ισχυρού χαρακτήρα, καταντήσε, στο τέλος, μελαγχολικός και σχεδόν μισάνθρωπος...

Οι δύο αδελφοί συζητήσαν επίετα για διάφορα περιουσιακά ζητήματα και ο Άνδρέας κατετόπισε τον Άνδρα για την κατάρτασι των κτημάτων.

— Πρέπει να τα ξέρης όλα, του είπε.

γιατί είνε πιθανόν ν' αργήσω πολύ να γυρίσω.

Λίγη ώρα πριν από τη δύσι του ήλιου, αποφάσισε, τέλος, να ξαναγυρίσει στο Μπερζερώ. Άλλα, καθώς σηκωνόταν από το κάθισμά του, λιποθύμησε, ξαφνικά και σωριάστηκε στο πάτωμα.

Ο Χριστόφορος φώναξε τότε την Γερτρούδη, που τον βοήθησε να μεταφέρει τον Άνδρα στο κρεβάτι του.

Η λιποθυμία του Άνδρα πέρασε σύντομα, αλλά, σε λίγο, άρχισε να τρέμει από το κεφάλι ως τα πόδια.

Αυτό το ρίγος ήταν ο προάγγελος ενός ύψηλου πυρετού, που δεν άργησε να εκδηλωθώ. Το θερμόμετρο που του έβαλε ο Χριστόφορος, έδειξε 40 και 3.

Ο άρρωστος παραμιλούσε και έλεγε διάφορα ασυνάρτητα λόγια. Τα όνόματα της Ζιλέττας, του Ρενωντιέρ και της Βιργινίας Λατούς ξαναγυρίζαν συχνά στα παραμιλήματά του.

— Δεν έχωμε καιρό ν' αχνώμε, είπε ο Άνδρας στη Γερτρούδη. Τρέξε άμέσως στο Μπερζερώ και πές να ζήσουν ένα αμώξι και να φέρουν από την Τιέν το γιατρό Μπουρντόν. Ύστερα θα γυρίσης εδω για να με βοηθήσης να περιποιηθώμε τον αδελφό μου.

Η Γερτρούδη έφυγε τρέχοντας και εξαγυρίσε έπειτα από μερικά λεπτά, αφού έκανε οτι της είπε ο Άνδρας.

Η κατάσταση του Άνδρα χειροτέρευε ολοένα. Ο Χριστόφορος και η Γερτρούδη του έβαζαν ψυχρές κομπρέσσες στο κεφάλι, για να καταπραύνουν τον πυρετό. Ήταν το μόνο πράγμα που νόμιζαν ότι έπρεπε να κάνουν.

Πέρασε ως μία ώρα.

Άκούσθηκε, τέλος, ο θόρυβος του άμαξιού και σε λίγο ο άμαξας μπήκε λαχανιασμένος στο δωμάτιο.

Ο γιατρός Μπουρντόν έπαθε χθές συμφορήσι, είπε. Είνε έτοιμοθάνατος.

Ο Άνδρας δεν δίστασε ούτε στιγμή.

— Τρέξε να φέρς το γιατρό Ρενωντιέρ. Η Γερτρούδη δεν έφερε καμιά αντίρρησι.

«Ω Θεέ μου, ψιθύρισε σιγά, βοήθησέ με να υποστώ αυτή τη νέα δοκιμασία!»

Ο Δηλητηριαστής

Ο Ρενωντιέρ δεν θα μπορούσε ποτέ να φαντασθώ ότι ο άνθρωπος που τον είχε σώσει από τα χέρια της δικαιοσύνης θα είχε τόσο σύντομα την ανάγκη του.

Την επομένη της επίσκεψής του στο Μπερζερώ είχε μάθει από τον υπηρέτη του ότι ο Άνδρέας ντε Βιλαντόν είχε πάει στο σπίτι του και του έκαμε εντύπωσι ότι ούτε η γυναίκα του, ούτε η Ζιλέττα του μιλήσαν γι' αυτή την επίσκεψι.

Το βράδυ φώναξε την κόρη του στο γραφείο του και τη ρώτησε:

— Γιατί δεν μου λες τίποτε για τον άρραβωνιαστικό σου;

— Δεν έχω να σάς πω τίποτε, πατέρα, απάντησε η νέα.

— Κι' όμως ήρθε σήμερα το πρωί εδω.

— Ναι. Και ληφθηκε πολύ γιατί δεν σάς βρήκε.

— Σου είπα αν θα ξαναγυρίσει;

— Όχι. Δεν μου είπα τίποτε.

Ο γιατρός κύτταξε με απορία την κόρη του.

— Ζιλέττα, κάτι μου κρύβεις, της είπε. Ο Άνδρέας μου είχε ζητήσει το χέρι σου και καταλαβαίνεις ότι, έπειτα από την αφοσίωσι που έδειξε σε μένα, δεν μπορούσα παρά να δεχθώ με χαρά την αίτησή του. Τό έκαμα ακόμα γιατί ήξερα ότι σ' αγαπούσε και ότι θα ζωόσε ευτυχισμένη μαζί του. Έπρόκειτο, λοιπόν, να έρθω εδω για να ζητήση και τη δική σου συγκατάθεσι. Ποιά απάντησι του έδωσες;

— Αρνήθηκα.

— Γιατί;

— Τό ξέρετε καλά, πατέρα, απάντησε η νέα με θάρρος που δεν τό περίμενε ούτε η ίδια από τον εαυτό της.

Ο Ρενωντιέρ την κύτταξε με άγριο βλέμμα.

Η Ζιλέττα μετάνιωσε άμέσως για ό,τι είχε πη. Γιατί θεωρούσε τον πατέρα της Ικανό για όλα. Ο Ρενωντιέρ δεν θα δίσταζε να σκοτώση τον Άνδρα, αν ήξερε πως η ίδια η κόρη του του είχε πη καθαρά

ποιά ήταν η γνώμη της για τη δολοφονία της Βιργινίας Λατούς. Γι' αυτό η νέα προσπάθησε να διορθώση όσα είχε πη προητέρω.

— Απάντησα στον Άνδρα, είπε, ότι δεν μπορώ να γίνω γυναίκα του, γιατί το καθήκον μου είνε να μείνω κοντά στην άρρωστη μητέρα μου.

— Αυτό τού είπες και όχι τίποτε άλλο; ρώτησε ο γιατρός με δυσπιστία.

— Τί άλλο θα μπορούσα να τού πω; Ο Άνδρας κατάλαβε τους λόγους που μου υπαγόρευαν αυτή τη θυσία και μου έδηλωσε ότι θα σεβασθώ την απόφασί μου.

— Νατε αυτή η υπόθεσις τελείωσε;

— Ναι, πατέρα.

— Έπρεπε να με συμβουλευθής προητέρω, είπε ο Ρενωντιέρ. Τό εμπόδιο της μητέρας σου δεν είνε σοβαρό. Ξέρεις, βέβαια, ότι ο Άνδρας ντε Βιλαντόν σε είχε ζητήσει και άλλοτε. Άλλ' ο πατέρας του αντίσταθηκε σ' αυτό το γάμο με όλες τις δυνάμεις του. Μετά το θάνατό του, ο Άνδρας ξανάκανε την πρότασί του, αφού προητέρω με υπερασπίστηκε στο δικαστήριο με ατσαλάκωσι, που δεν θα τη λησμονήσω ποτέ. Οφείλω στον Άνδρα ντε Βιλαντόν παντοτινή ευγνωμοσύνη και ο μόπος πρόπος για να εξοφλήσω το χρέος μου απέναντί του είνε να ικανοποιήσω την αίτησί του.

— Και το δικό μου χρέος απέναντι της μητέρας μου είνε ν' αρνηθώ, απάντησε η Ζιλέττα.

— Όχι, φώναξε ο Ρενωντιέρ. Δεν είνε αυτός ο λόγος που σε κάνει ν' αρνήσαι. Υπάρχει κάτι άλλο που δεν θέλεις να μου το φανερώσης.

— Σας βεβαιώ ότι κάνετε λάθος, πατέρα.

Άλλ' ο Ρενωντιέρ δεν την πίστευε. Και, σε μία στιγμή, ρίχτηκε πάνω της και της έπιασε με λύσσα τα χέρια.

— Ομολόγησέ μου την αλήθεια, της φώναξε. Τί είπες στον Άνδρα;

— Τίποτε, πατέρα.

— Ορκίσσου.

Η νέα κατάλαβε ότι ο Άνδρας ήταν χαμένος αν δεν καθυσάχαζε τον πατέρα της.

— Τό ορκίζομαι, είπε.

Αυτή η απάντησις έκαμε το Ρενωντιέρ να ήρεμηση. Ο γιατρός της Σερντόν καταλάβαινε τώρα ότι είχε φερθή άσχημα απέναντι της κόρης του, που ήταν το μόνο πλάσμα που αγαπούσε στον κόσμο. Προσπάθησε τότε να μεταβάλει το βίαιο και άγριο σφίξιμό του σ' ένα τρυφερό αγκαλιάσμα. Τα χέρια του χάιδεψαν τα μα-

Ο ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΟΣ

Ο διάσημος ήθοποιος Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ που είνε τελευταίως σκηνοθέτης και παραγωγός είνε ο άνθρωπος που δεν πατάει ποτέ το πόδι του στο έδαφος. Ακόμη και μέσα στο σπουντιό κινείται με την κομψή αυτή μοτοσυκλέτα και προδύοποιείται να μεταφέρει μ' αυτήν τις συναδέλφους του που εργάζονται στο ίδιο σπουντιό μ' αυτόν. Στη φωτογραφία μας η μεταφερομένη είνε η νέα απόκλυσις της έδδομης τέχνης Βάντα Χέντρεξ.

ρακαλέση να προσπαθήσω να μεταπείσω την κόρη μου. 'Αλλ' αυτό δεν έγινε. Πράγμα που σημαίνει ότι η Ζιλέττα δεν έχρησιμοποίησε αυτή τη δικαιολογία... 'Αλλά τι να του είχε πει; Πρέπει να διαφωτισθώ πάνω σ' αυτό το σημείο...»

Το πρωί της άλλης ημέρας, ο Ρενωντιέρ ωπλίσθηκε με θάρρος η καλύτερα με θράσος και παρουσιάσθηκε στον πύργο του Μπερζερώ. 'Αλλ' η Διονυσία του απάντησε, όπως είχε κάνει για όλους όσους ζητήσαν τον 'Ανδρέα ντε Βιλαντόν, ότι ο κύριός της είχε φύγει σε ταξίδι, χωρίς να πηγαίνει η πόσον καιρό θ' απουσίαζε.

Γι' αυτό, ο Ρενωντιέρ δοκίμασε μεγάλη έκπληξη, όταν πήγαν να τον ζητήσουν για να τον τρέξει στο προσκέφαλο του 'Ανδρέα.

Ο άμαξας του Μπερζερώ, μπαίνοντας στο σπίτι του γιατρού, συνάντησε πρώτα-πρώτα τη Ζιλέττα και της είπε άμεσως τι συνέβαινε.

Η νέα, ακούγοντας ότι ο 'Ανδρέας κινδύνευε, λίγο έλειψε να σωριαστεί λιπόθυμη. Συγκρατήθηκε, όμως, κι' έτρεξε να ειδοποιήσει τον πατέρα της.

— Σώστε τον, παρακάλεσε. 'Ο 'Ανδρέας δεν πρέπει να πεθάνει.

— Τον δυστυχισμένο! απάντησε ο Ρενωντιέρ. Είμαι βέβαιος ότι η άρρωστί σου είναι εκείνη που τον έφερε σ' αυτή την κατάσταση...!

Και πρόσθεσε σε λίγο:

— Οί ασθένειες που όφειλονται σε μεγάλη λύπη είναι πάντοτε πολύ σοβαρές...

Κάθισε ύστερα στο γραφείο του, έδωσε μερικά μπουκαλάκια και έτοιμασε με προσοχή ένα φάρμακο.

— Αυτό το φάρμακο, είπε στην κόρη του, μπορεί ν' αναστήσει και νεκρούς. 'Ελπίζω ότι θα κατορθώσω να τον σώσω!

— Πατέρα, παρακάλεσε η Ζιλέττα, μου επιτρέπετε να σας συνοδεύσω;

— Όχι, απάντησε ο Ρενωντιέρ. 'Η παρουσία σου μπορεί να χειροτερέψει την κατάσταση σου και να τον στείλει στον τάφο.

— Έφυγε έπειτα με το άμαξι του κόμητος ντε Βιλαντόν, που τον μετέφερε σε λίγο στο σπίτι του εφημερίου.

Στο μεταξύ, η κατάσταση του 'Ανδρέα είχε χειροτερέψει. 'Ο άρρωστος είχε βυθισθεί τώρα σε κωματώδη κατάσταση και μόλις ανέπνεε.

— Ξέρω την αιτία αυτής της ασθένειας, είπε ο Ρενωντιέρ στον άδελφό, αφού εξέτασε τον άρρωστο. Δεν σάς κορώ πως η κατάστασή του είναι πολύ σοβαρή. 'Εχω εμπιστοσύνη, όμως, στην αποτελεσματικότητα των φαρμάκων μου.

Λέγοντας αυτά, άνοιξε το σάκκο του και έδωσε το φάρμακο που είχε ετοιμάσει. Παρακάλεσε έπειτα τον άδελφό και τη Γερτρούδη ν' ανασηκώσουν λίγο το κεφάλι του ασθενούς, για να μπορούν να του δώσουν μερικές σταγόνες απ' αυτό το φάρμακο.

Ο 'Ανδρέας δεν είχε άνοιξει ως τότε τα μάτια του και άγνοούσε την παρουσία του Ρενωντιέρ.

— 'Αλλά, τη στιγμή που ο γιατρός πλησίαζε το κουταλάκι με το φάρμακο στα χείλη του, τ' άνοιξε και το βλέμμα του στύλωθηκε μ' επιμονή πάνω στον άνθρωπο, που βρισκόταν μπροστά του.

— Πάρτε αυτό το φάρμακο, του είπε ο πατέρας της Ζιλέττας. Δεν μ' αναγνωρίζετε; Είμαι ο γιατρός Ρενωντιέρ.

— Ακούγοντας αυτά τα λόγια, ο άρρωστος έκανε μια βίαιη κίνησι προς τα πίσω και το κεφάλι του ξανάπεσε στα μαξιλάρια.

— 'Ο Ρενωντιέρ! φώναξε. Φύγε, κακούργε!

Ο γιατρός έγινε κατακίτρινος. Τό χέρι του έτρεμε τόσο πολύ, ώστε το μεγαλύτερο μέρος από το φάρμακο που βρισκόταν μέσα στο κουταλάκι χύθηκε κάτω.

— Ξέρει τα πάντα, συλλογίσθηκε ο άθλιος. Είμαι χαμένος!...

Οι ασθένειες έχουν κάποτε περιέργες και αδικαιολόγητες εκρήξεις θυμού. 'Ο Ρενωντιέρ προσποιήθηκε, λοιπόν, ότι δεν έδωσε σημασία στα λόγια του 'Ανδρέα και παρακάλεσε τον άδελφό να επέμβει.

Ο Χριστόφορος έσκυψε άμεσως προς το μέρος του αδελφού του.

— 'Ανδρέα, παρακάλεσε, πάρε το φάρμακο που σου δίνει ο γιατρός. Είναι για το καλό σου.

— 'Αλλ' ο άρρωστος έκανε πάλι μια άρνητική κίνησι με το κεφάλι και ξανάκλεισε τα μάτια του.

Ο άδελφός γύρισε προς το μέρος του γιατρού.

— Σας ίκετεύω, κύριε Ρενωντιέρ, παρακάλεσε. Κάμετε ότι μπορείτε για να σώσετε τον άδελφό μου!

Μια σατανική ιδέα πέρασε, ξαφνικά, από το μυαλό του γιατρού της Σερντόν. 'Ο 'Ανδρέας είχε μάθει τα πάντα από τη Ζιλέττα. 'Ηταν, λοιπόν, επικίνδυνος. Και, γι' αυτό το λόγο, έπρεπε να εξασφαλισθεί. 'Η ευκαιρία που του παρουσιαζόταν ήταν μοναδική.

— 'Ο άρρωστος συνήλθε και δεν υπήρχε λόγος να χρησιμοποιήσουμε δραστηκά φάρμακα, όπως αυτό, είπε. Θα του δώσω κάτι πιο ελαφρό, που να έχει, όμως, μονιμότερη δράση.

— Αρχισε να ψάχνει μέσα στο σάκκο του και να βγάξει διάφορα μπουκαλάκια από εκεί.

Το πρόσωπό του ήταν τώρα πολύ ωχρο. Και η έκφρασή του είχε κάτι το απαίσιο και το τρομαχτικό.

Η Γερτρούδη είχε τα μάτια στυλωμένα πάνω του. Και το μηρικό της ένστικτο δεν την γέλασε. 'Ηταν βέβαιη ότι ο Ρενωντιέρ είχε κάτι κακό στο μυαλό του.

— Έπειτα από μερικά λεπτά, ο γιατρός έτοιμασε ένα νέο φάρμακο και το έχυσε μέσα σ' ένα ποτήρι με νερό.

— Θα σκεπάσετε αυτό το ποτήρι, είπε, και κάθε φορά που θα πρόκειται να το χρησιμοποιήσετε να ανακατεύετε το υγρό μ' ένα κουταλάκι. Θα δίνετε στον ασθενή μια κουταλιά του γλυκού κάθε μιά ώρα, ώσπου ν' αποκοιμηθεί. 'Ελπίζω, άλλωστε, ότι αυτό δεν θ' αργήσει να γίνει. 'Ο ύπνος του θα κρατήσει δώδεκα περίπου ώρες. 'Επειτα απ' αυτό το διάστημα, θα ξυπνήσει τελείως ήρεμος. 'Οπωσδήποτε, θα ξαναγυρίσω στο πρωί και θα του φέρω ένα νέο φάρμακο, που θα το παρασκευάσω στο σπίτι μου.

Χαιρέτησε ύστερα και διευθύνθηκε προς την πόρτα. 'Ο άδελφός τον συνοδευσε ως εκεί, θέλοντας να μάθει από τα χείλη του αν υπήρχαν ελπίδες σωτηρίας του ασθενούς.

Η Γερτρούδη έπωλεμήθηκε απ' αυτή την απουσία και έτρεξε να φέρει από την κουζίνα ένα άλλο ποτήρι με καθαρό νερό. 'Επειτα πήρε το πρώτο και το έκρυψε σε μία γωνία του δωματίου.

Το φάρμακο του γιατρού ήταν όλοτελα άχρωματιστο. 'Ετσι δεν υπήρχε φόβος να καταλάβει κανείς αυτή την αντικατάστασι.

Η Γερτρούδη γονάτισε ύστερα κοντά στο κρεβάτι του άρρώστου και άρχισε να προσεύχεται.

Ο Χριστόφορος ξαναγύρισε σε λίγο.

— Καλή μου Γερτρούδη, της είπε, ο 'Ανδρέας δεν πρέπει να σε ιβή σ' αυτή τη θέση. Σήκω γρήγορα...

Η Ζιλέττα έτρεξε άμεσως να παρακαλέ-

— 'Η Γερτρούδη συμμορφώθηκε με την εντολή του. 'Ηταν βέβαιη, ωστόσο, ότι είχε σώσει το γιού της από την έγκληματική απόπειρα του Ρενωντιέρ.

Η σωτηρία

Ο Ρενωντιέρ, γυρίζοντας στο σπίτι του, βρήκε τη Ζιλέττα να τον περιμένει στο κατώφλι της πόρτας.

— Πώς είναι, πατέρα; ρώτησε η νέα με αγωνία. 'Ελπίζετε να τον σώσετε; 'Ο Ρενωντιέρ κούνησε θλιβερά το κεφάλι του.

— Μόνον ένα θαύμα μπορεί να τον σώσει, απάντησε. Έκαμα, βέβαια, τα πάντα. 'Αλλά δεν έχω πολλές ελπίδες... Φοβούμαι μήπως πεθάνει προτού συνέλθω από τη νάρκη του...

— Πατέρα, δεν είναι αλήθεια αυτό που λέτε! φώναξε η νέα.

— 'Αλλ' ο Ρενωντιέρ δεν της απάντησε και τράβηξε στην κάμαρά του.

Η Ζιλέττα πέρασε όλη την υπόλοιπη νύχτα μπροστά στα εικονίσματα. Προσευχόταν με τόση κατανύξι, ώστε δεν κατάλαβε ποτέ τη ημέρα.

Σε μια στιγμή, άκουσε τη μητέρα της να βήχει. 'Η νέα πήγε τότε στο δωμάτιό της και, πλησιάζοντας στο κρεβάτι της, της είπε:

— Μητέρα, δεν θέλησα να σας ανησυχίσω χτες το βράδυ... 'Ο 'Ανδρέας αρρώστησε, ξαφνικά και ο αδελφός του έστειλε και ζήτησε τον πατέρα... Τον έχω στο προεδυτήριο και η κατάστασή του είναι πολύ σοβαρή... Μαύ επιτρέπετε να πάω να ρωτήσω πώς είναι... Θα γυρίσω προτού ξυπνήσει ο πατέρας...

— 'Αλλά, κόρη μου, πώς θα βγής αυτή την ώρα;

— Άκουσα τον Μπωκατέλ, που πήγε στο σταύλο για να τάξει το άλογο. Θα τον παρακαλέσω να με συνοδεύσει.

— Όπως θα θυμούνται οι αναγνώστες μας, ο Μπωκατέλ ήταν συνάδελφος και φίλος του Μαρσεκότ, και είχε καθαρώσει, έπωλεδούμενος από την αναγκωρησι του υπηρέτου του Ρενωντιέρ, να προσληφθεί στην υπηρεσία του γιατρού, με το σκοπό να τον κατασκοπεύει και να παρακολουθεί τις ενέργειες και τις κινήσεις του. Είναι αλήθεια, ότι αυτή η παρακολούθησι δεν είχε αποδώσει μεγάλα πράγματα. 'Αλλ' ο αγαθός αστυνομικός δεν απελπιζόταν.

— 'Ο Μπωκατέλ είναι καλός άνθρωπος, είπε η κυρία Ρενωντιέρ, αλλά δεν φοβάσαι μήπως φανερώσει στον πατέρα σου την απουσία σου;

— Θα τον παρακαλέσω, μητέρα, και είμαι βέβαιη ότι δεν θα το κάνει, απάντησε η νέα.

— Καλά, κόρη μου, πήγαινε, είπε η γυναίκα του γιατρού. 'Αλλά φρόντισε να μην αργήσεις.

Η Ζιλέττα έτρεξε άμεσως να παρακαλέ-

— 'Ο τόνος της φωνής του ήταν παράξενος. 'Ο Μπωκατέλ, που το πρόσθεσε, σκέφτηκε ότι ο γιατρός δεν χάνει το μέλλοντα γαμπρό του.

— Σωθηκε; ξανάπε σε λίγο ο Ρενωντιέρ, σαν να μην πίστευε τα αυτιά του. 'Αλλά πές μου τι ακριβώς ξέρετε;

— 'Η Ζιλέττα του ξανάπε τα λόγια της Γερτρούδης, ότι ο 'Ανδρέας κοιμόταν και φαινόταν πιο ήσυχος από πριν.

Αυτή η απάντησι καθυσήχασε το Ρενωντιέρ.

— 'Α, αυτό είναι όλο; σκέφθηκε ο άθλιος. Κοιμάται τόσο καλά, που δεν πρόκειται να ξυπνήσει ποτέ!

Γιατί δεν αμφέβαλλε για την αποτελεσματικότητα του φαρμάκου του. 'Αντί λοιπόν να βγεί, να κάνει τις επισκέψεις του, πήγε στο γραφείο του και περίμενε, βέβαιος ότι από τη μία στιγμή στην άλλη θα τον ειδοποιούσαν για το θάνατο του 'Ανδρέα.

Τέλος κατά τις όχτώ, είδε ένα από τους υπηρέτες του πύργου να διευθύνεται προς το σπίτι.

Ο Ρενωντιέρ κατέβηκε άμεσως στο ισόγειο, ανυπομονώντας να μάθει τι είχε συμβεί.

— 'Ο κύριος κόμης είναι τελείως καλά, του είπε ο υπηρέτης. 'Ο αδελφός του, ο άρραβωνιαστικός μου, γλύτωσε από τον κίνδυνο.

— 'Ο άρραβωνιαστικός σας; είπε η Γερτρούδη. Είστε άρραβωνιασμένη μαζί του;

— Νόμιζα πως το ξέρατε, απάντησε η νέα.

— Ναι... αλλά είχα ακούσει ότι είχατε άρνηση...

— Αυτό είναι αλήθεια, απάντησε η Ζιλέττα. Δεν μπορώ να παντρευτώ και ν' αφήσω τη μητέρα μου στην κατάσταση που βρίσκεται...

Η Γερτρούδη την διαβεβαίωσε και πάλι ότι ο 'Ανδρέας δεν διέτρεχε πια κανένα κίνδυνο.

— Μπορείτε να το πείτε στον πατέρα σας, πρόσθεσε. Είναι περιττό να κάνει τον κόπο να έρθει εδώ.

Η νέα έφυγε ευχαριστημένη. 'Αδιαφορούσε τώρα για το θυμό και τις επιπλήξεις του πατέρα της. Το κυριώτερο ήταν ότι ο 'Ανδρέας είχε σωθεί.

Ο Ρενωντιέρ είχε σκηκωθ, στα μεταξύ και κτύπαζε από το παραθύρο στο δρόμο.

— Δεσποινίσι, είπε σε μια στιγμή ο Μπωκατέλ στη νέα. 'Ο πατέρας σας μάς είδε. Ποιός μάς γλυτώνει τώρα από το θυμό του;

— 'Αλλ' η Ζιλέττα δεν αισθάνθηκε την παραμικρή ταραχή. Οι είδησεις που έφερε ήταν καλές.

Ο γιατρός άνοιξε ο ίδιος την πόρτα στην κόρη του.

— Πώς είναι ο κύριος κόμης; ρώτησε.

— Σωθηκε χάρις σε σας, πατέρα, απάντησε η νέα.

— Σωθηκε;

— Δεν είδατε πως ο αδελφός σας θύμωσε χτες το βράδυ; του υπενθύμισε. Μπορεί να ταραχθεί και πάλι βλέποντας το Ρενωντιέρ μπροστά του. Νομίζω ότι το καλύτερο είναι να τον ειδοποιήσετε μ' ένα γράμμα ότι δεν τον χρειάζομαστε πια.

Ο άδελφός βρήκε λογική την παρατήρησι της Γερτρούδης και γι' αυτό έστειλε το γράμμα στο Ρενωντιέρ.

Η καλύτερευσις της καταστάσεως του 'Ανδρέα συνεχίσθηκε με σταθερό βήμα. Μερικές μέρες αργότερα, ο κόμης ήταν τελείως καλά και μπόρεσε να σηκωθεί απ' το κρεβάτι του.

Η επίσκεψις της Ζιλέττας δεν του ήταν άγνωστη και του είχε προξενήσει μεγάλη χαρά. Φαινόταν, εξ άλλου, πιο ήρεμος από πριν.

Μια μέρα, τέλος, ο κόμης ντε Βιλαντόν έκανε γνωστό στον άδελφό του, ότι είχε αλλάξει απόφασι. Δεν θα έφευγε από το Μπερζερώ, όπως σχεδίαζε πριν.

— Θα μείνω εδώ και θα αφοσιωθώ στη συγγραφή ενός νομικού έργου, που είχα στο μυαλό μου, από την εποχή που ήμουν στο Παρίσι, του είπε. 'Αλλάξα γνώμη...

— Κάνετε ασχμία, τον διέκρινε η Γερτρούδη που παρευρισκόταν σ' αυτή τη συζήτησι.

Ο άδελφός κύτταξε μ' επιτιμητικό ύφος την υπηρέτρια.

— Σε παρακαλώ να κάνης τη δουλειά σου, και να μην ανακατεύεσαι σε πράγματα που δεν σε αφορούν, της είπε.

Η Γερτρούδη κατέβασε άμεσως το κεφάλι και τα μάτια της πλημμύρισαν από δάκρυα.

Αυτό το θέαμα έκανε τον 'Ανδρέα να συγκινηθεί.

— Σε παρακαλώ, είπε στον αδελφό του, μην κάνης παρατηρήσεις στη Γερτρούδη. Με περιποιήθηκε στην αρρώστειά μου σαν να ήταν αληθινή μητέρα.

Αυτά τα λόγια δυνάμωσαν τη συγκίνησι της κομίσσης ντε Βιλαντόν, που ξέσπασε σε λυγμούς. 'Αλλ' οι δύο αδελφοί απέδωσαν τη συγκίνησι της στα σκληρά λόγια που της είχε πη πρωτίτερα ο άδελφός Χριστόφορος. Πώς μπορούσαν να μαντέψουν ποιά ήταν η αληθινή αιτία που την είχε προκαλέσει;

Ο 'Ανδρέας ντε Βιλαντόν έγκρασταθήκε από την άλλη μέρα στο Μπερζερώ, πράγμα που ευχαρίστησε τη Διονυσία, αλλά λύπησε πολύ τη Γερτρούδη.

Γιατί η υπηρέτρια του άδελφού Χριστόφορου βοδόνταν πάντα το Ρενωντιέρ. Κι' από τ' άλλο μέρος, έκανε τη σκέψι πως η απομάκρυνσις του 'Ανδρέα ήταν πολύ πιθανόν να φέρη τη λησμονιά και την ήρεμία στην πονεμένη ψυχή του.

Η Γερτρούδη είχε άλλωστε, σοβαρούς λόγους για να φοβάται το Ρενωντιέρ. Γιατί είχε δοκιμάσει το φάρμακο που ο γιατρός είχε ετοιμάσει για τον 'Ανδρέα σε δύο κοινέλια. Τα δύο ζώα βυθίστηκαν σε λήθαργο και πέθαναν έπειτα από λίγο.

— 'Ηταν τάχα το παλιό μίος του που έκανε το Ρενωντιέρ να επιδιώκη το θάνατο του 'Ανδρέα; 'Η ο γιατρός είχε κάποια καινούργια αφορμή;

Η Γερτρούδη δεν μπορούσε ν' απαντήσει σ' αυτό το ερώτημα. 'Αλλά τί σημασία είχε; Το βέβαιον ήταν πως ο Ρενωντιέρ είχε αποπειραθεί να σκοτώσει τον 'Ανδρέα.

Για μια στιγμή, η Γερτρούδη σκέφθηκε να καταγγείλη το Ρενωντιέρ ως δηλητηριαστή. 'Αλλά ύστερα άλλαξε γνώμη. Γιατί θα έπρεπε τότε να φανερώση την πραγματική της ταυτότητα. 'Αποφάσισε, λοιπόν, να μην πη τίποτε σε κανένα, ούτε στον άδελφ Χριστόφορο. Φύλαξε, όμως, το ποτήρι με το φάρμακο, για να το χρησιμοποιήσει ως επιδαιμοντικό στοιχείο εναντίον του Ρενωντιέρ.

— 'Η Γερτρούδη είχε άλλωστε, σοβαρούς λόγους για να φοβάται το Ρενωντιέρ. Γιατί είχε δοκιμάσει το φάρμακο που ο γιατρός είχε ετοιμάσει για τον 'Ανδρέα σε δύο κοινέλια. Τα δύο ζώα βυθίστηκαν σε λήθαργο και πέθαναν έπειτα από λίγο.

— 'Ηταν τάχα το παλιό μίος του που έκανε το Ρενωντιέρ να επιδιώκη το θάνατο του 'Ανδρέα; 'Η ο γιατρός είχε κάποια καινούργια αφορμή;

Η Γερτρούδη δεν μπορούσε ν' απαντήσει σ' αυτό το ερώτημα. 'Αλλά τί σημασία είχε; Το βέβαιον ήταν πως ο Ρενωντιέρ είχε αποπειραθεί να σκοτώσει τον 'Ανδρέα.

Για μια στιγμή, η Γερτρούδη σκέφθηκε να καταγγείλη το Ρενωντιέρ ως δηλητηριαστή. 'Αλλά ύστερα άλλαξε γνώμη. Γιατί θα έπρεπε τότε να φανερώση την πραγματική της ταυτότητα. 'Αποφάσισε, λοιπόν, να μην πη τίποτε σε κανένα, ούτε στον άδελφ Χριστόφορο. Φύλαξε, όμως, το ποτήρι με το φάρμακο, για να το χρησιμοποιήσει ως επιδαιμοντικό στοιχείο εναντίον του Ρενωντιέρ.

— 'Η Γερτρούδη είχε άλλωστε, σοβαρούς λόγους για να φοβάται το Ρενωντιέρ. Γιατί είχε δοκιμάσει το φάρμακο που ο γιατρός είχε ετοιμάσει για τον 'Ανδρέα σε δύο κοινέλια. Τα δύο ζώα βυθίστηκαν σε λήθαργο και πέθαναν έπειτα από λίγο.

— 'Ηταν τάχα το παλιό μίος του που έκανε το Ρενωντιέρ να επιδιώκη το θάνατο του 'Ανδρέα; 'Η ο γιατρός είχε κάποια καινούργια αφορμή;

Η Γερτρούδη δεν μπορούσε ν' απαντήσει σ' αυτό το ερώτημα. 'Αλλά τί σημασία είχε; Το βέβαιον ήταν πως ο Ρενωντιέρ είχε αποπειραθεί να σκοτώσει τον 'Ανδρέα.

Για μια στιγμή, η Γερτρούδη σκέφθηκε να καταγγείλη το Ρενωντιέρ ως δηλητηριαστή. 'Αλλά ύστερα άλλαξε γνώμη. Γιατί θα έπρεπε τότε να φανερώση την πραγματική της ταυτότητα. 'Αποφάσισε, λοιπόν, να μην πη τίποτε σε κανένα, ούτε στον άδελφ Χριστόφορο. Φύλαξε, όμως, το ποτήρι με το φάρμακο, για να το χρησιμοποιήσει ως επιδαιμοντικό στοιχείο εναντίον του Ρενωντιέρ.

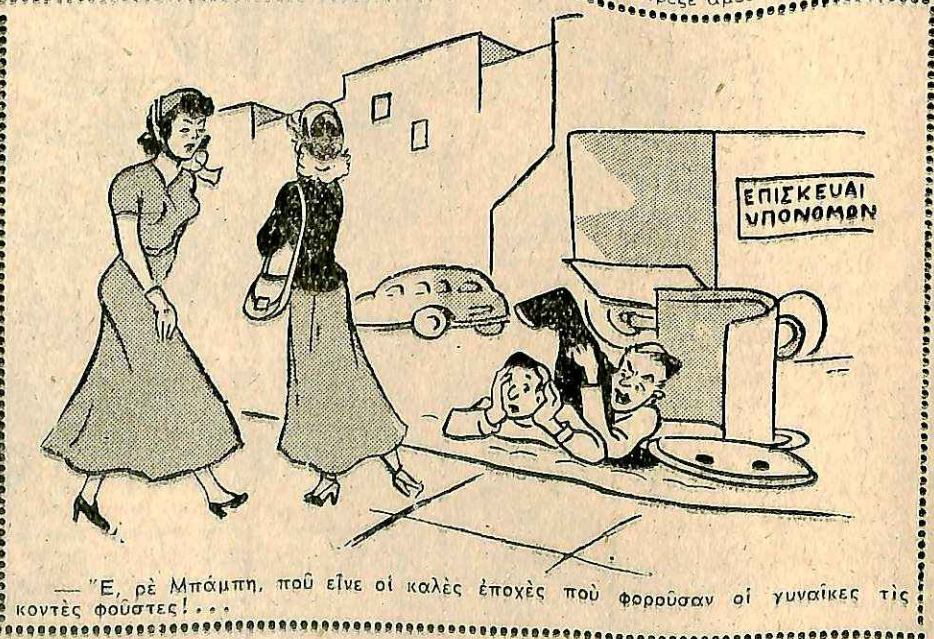
— 'Η Γερτρούδη είχε άλλωστε, σοβαρούς λόγους για να φοβάται το Ρενωντιέρ. Γιατί είχε δοκιμάσει το φάρμακο που ο γιατρός είχε ετοιμάσει για τον 'Ανδρέα σε δύο κοινέλια. Τα δύο ζώα βυθίστηκαν σε λήθαργο και πέθαναν έπειτα από λίγο.

— 'Ηταν τάχα το παλιό μίος του που έκανε το Ρενωντιέρ να επιδιώκη το θάνατο του 'Ανδρέα; 'Η ο γιατρός είχε κάποια καινούργια αφορμή;

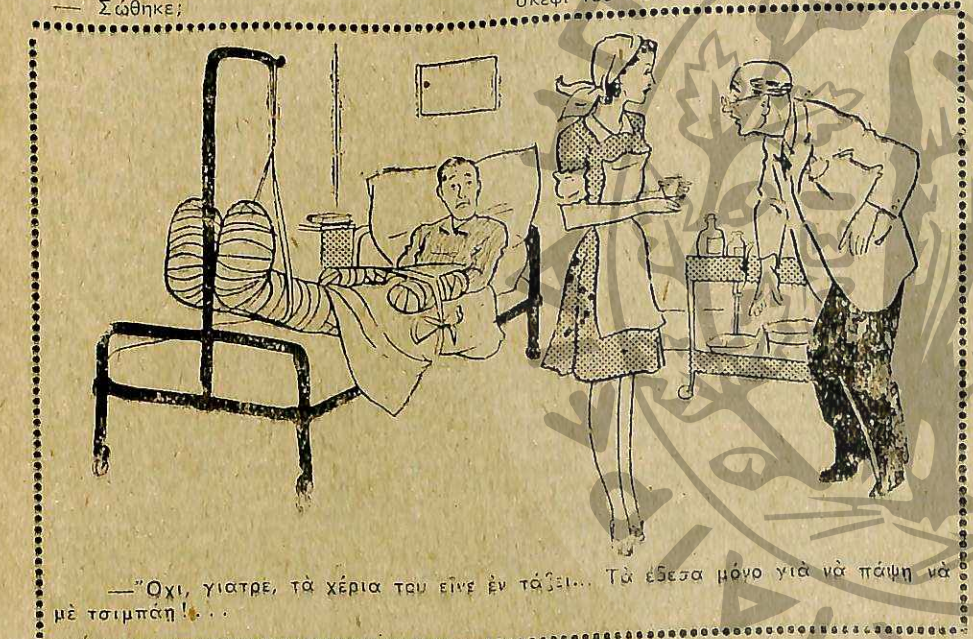
Η Γερτρούδη δεν μπορούσε ν' απαντήσει σ' αυτό το ερώτημα. 'Αλλά τί σημασία είχε; Το βέβαιον ήταν πως ο Ρενωντιέρ είχε αποπειραθεί να σκοτώσει τον 'Ανδρέα.

Για μια στιγμή, η Γερτρούδη σκέφθηκε να καταγγείλη το Ρενωντιέρ ως δηλητηριαστή. 'Αλλά ύστερα άλλαξε γνώμη. Γιατί θα έπρεπε τότε να φανερώση την πραγματική της ταυτότητα. 'Αποφάσισε, λοιπόν, να μην πη τίποτε σε κανένα, ούτε στον άδελφ Χριστόφορο. Φύλαξε, όμως, το ποτήρι με το φάρμακο, για να το χρησιμοποιήσει ως επιδαιμοντικό στοιχείο εναντίον του Ρενωντιέρ.

— 'Η Γερτρούδη είχε άλλωστε, σοβαρούς λόγους για να φοβάται το Ρενωντιέρ. Γιατί είχε δοκιμάσει το φάρμακο που ο γιατρός είχε ετοιμάσει για τον 'Ανδρέα σε δύο κοινέλια. Τα δύο ζώα βυθίστηκαν σε λήθαργο και πέθαναν έπειτα από λίγο.

— 'Ε, ρε Μπάμπη, που είναι οι καλές εποχές που φορούσαν οι γυναίκες τις κοντές φούστες!...

— 'Οχι, γιατρε, τα χέρια του είναι εν τάξει... Τά έδεσα μόνο για να πάψω να με τσιμπάει!...

δειξί για την ένοχη του δυστυχισμένου Ζυλμπέρ στο έγκλημα της Μαϊζόν-Φαίν. Ο μολυνός της Σαντεγκριλλέ, μ' όλο που ήταν άθωος, δοκίμασε μεγάλο φόβο όταν έμαθε την πραγματική ταυτότητα του Μαρσεκότ. Γιατί καταλάβαινε πως κάτι το πολύ σοβαρό έπρεπε να συμβαίνει για να τον παρακολουθούν.

Τι όμως; Δεν ήταν δύσκολο να το μαντέψει. Τον υπερέβαιναν, αυτόν και τη γυναίκα του για το φόνο της Βιργίνιας Λατούς.

Αυτή η σκέψις τον κατατάραξε. Και το χειρότερο ήταν πως με την απερισκεψία του είχε επιβαρύνει τη θέση του. Γιατί η ανάκρισις θα ήξερε, βέβαια, την αγορά των κτημάτων που είχε κάνει. Είπε αλήθεια πως θα μπορούσε να ισχυρισθί ότι τα χρήματα που είχε πληρώσει, προέρχονταν από οικονομίες του. Άλλα θα τον πίστευαν; Κι' αν εύρισκαν και τα υπόλοιπα, εκείνα που κρατούσε κρυμμένα η γυναίκα του;

Τα χρήματα αυτά ήταν πραγματικά χαμένα κι' ήταν αυτός ο τυχερός που τα είχε βρή ή μήπως τον είχαν παρασύρει έντεχνα σε πλεκτάνη;

Ο Ζυλμπέρ δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι δράστης του φόνου της Βιργίνιας Λατούς ήταν ο Ρεναντιέρ. Φοβόταν, λοιπόν, μήπως ο γιατρός είχε βάλει τα χαρτονομίσματα στο δρόμο του για να τον ένοχοποιήση.

«Ο γιατρός άθωώθηκε, σκεφτόταν. Άλλα δεν έχει η ψυχή τη συνείδησή του και φοβάται μήπως ανακαλυφθή κανένα στοιχείο εις βάρος του. Γι' αυτό, δεν αποκλείεται να θέλησε να ένοχοποιήση ένα άλλο. Και διάλεξε γι' αυτό εμένα. Μα την αλήθεια, νομίζω πως την έκαμα τη δουλειά μου!»

Να γιατί πήρε την απόφαση να φύγει για το Παρίσι. Ήθελε πριν από όλα να δη την κόρη του. Κι' έπειτα λογάριζε να ζητήσει συμβουλή από το συνταγματάρχη Ρισώ.

Όταν όμως έφθασε στο Παρίσι, δίστασε. Καί περιπλανήθηκε επί τέσσαρες μέρες ως που ν' αποφασίση, τέλος, να πάη και να χτυπήση την πόρτα του Ρισώ.

Το κακό για το Ζυλμπέρ ήταν πως δεν διάβαζε εφημερίδες. Γιατί, διαφορετικά, θα έβλεπε μίαν ανακοίνωσις της αστυνομίας, που είχε δημοσιεύσει την έπομένη της αναχώρησώς του από τη Σερντόν.

«Είς γνώσιν των αρχών — έγραφε η ανακοίνωσις — περιήλθαν νέα στοιχεία σχετικά με το έγκλημα της Μαϊζόν-Φαίν. Κατόπιν τούτου διατάχθη η σύλληψις ενός μολυνά, ονόματι Ζυλμπέρ, που είναι περισσότερο γνωστός ως λαθροθήρας και έχει καταδικασθί πολλές φορές γι' αυτό το αδίκημα.

«Χθές το πρωί, χωροφύλακες πήγαν στο μύλο του Ζυλμπέρ, στη Σαντεγκριλλέ, για να τον συλλάβουν. Βρήκαν, όμως, μόνο τη γυναίκα του, που τους πληροφόρησε ότι ο άντρας της είχε φύγει για το Παρίσι.

«Μέχρι της στιγμής, όμως, δεν κατορθώθη η ανεύρεσις του έγκληματου και το πιθανώτερον είναι ότι ο Ζυλμπέρ κρύβεται, με το σκοπό να διαφύγη στο εξωτερικό.

«Τα χαρακτηριστικά του είναι:

«Ανάστημα μέτριο. Μάτια γαλανά. Μέτωπο στενό. Μαλλιά κομμένα πολύ βαθεία. Μουστάκι πυκνό και πολύ μαύρο. Ρωμαλέος και εξαιρετικά ευκίνητος. Ήλικία 45 - 47 ετών. Φορεί πιθανώτατα βελουδένιο πανταλόνι, πολύ τριμμένο στα γόνατα και σακκάκι καστανού χρώματος.

«Οι δυνάμειοι να δώσουν πληροφορίες για το εν λόγω άτομο παρακαλούνται ν' απευθυνθούν στον αστυνομικό Ντελλάκ, που είναι επιφορτισμένος μ' αυτή την υπόθεσις». Ο συνταγματάρχης Ρισώ είχε διαβάσει αυτή την ανακοίνωσι και η συγκίνησις του ήταν πολύ μεγάλη. Φρόντισε, ωστόσο, να μη μάθουν η γυναίκα του και η Ρόζα τίποτε γι' όλ' αυτά.

Υπήρχε, όμως, κάτι που του έκανε εντύπωση. Η γυναίκα του Ζυλμπέρ είχε πη στους αστυνομικούς ότι ο άντρας της έφυγε για να πάη στο Παρίσι. Άλλα, αν αυτό ήταν σωστό, ο μολυνός θα έπρεπε να είχε παρουσιάσθι τρεις τουλάχιστον μέρες στο σπίτι του συνταγματάρχη, πράγμα που δεν είχε κάνει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ Αμπερ

Η όργιαστική ζωή της Νάνσυ Μπράϊν

Η "Αμπερ" — η περίφημη ήρωίς του έργου «Αμπερ για πάντα» — δεν είναι ένα πρόσωπο ολότελα μυθιστορηματικό. Έζησε στην πραγματικότητα, αλλά μ' ένα άλλο όνομα και με τρόπο κάπως διαφορετικό από εκείνον που περιγράφει η Κατλιν Ουίνσιντ στο βιβλίο της και που αναπαράσχει ο κινηματογράφος. Η Άγγλις συγγραφέας, στην προκειμένη περίπτωση, πήρε από την πραγματικότητα όσα στοιχεία της χρειαζόνταν και συμπλήρωσε τα υπόλοιπα με τη φαντασία της, χωρίς να δείξει μεγάλο σεβασμό προς την ιστορική ακρίβεια, πράγμα που, άλλωστε, είναι πολύ συνηθισμένο στους μυθιστοριογράφους.

Το πρότυπο της ήρωίδος της «Αμπερ για πάντα» είναι, λοιπόν, η Νάνσυ Μπράϊν, που έζησε κατά το δέκατο όδοο αιώνα κι' ήταν γνωστή μεταξύ των συγχρόνων της σαν «η γυναίκα με τα πράσινα μάτια».

Η Νάνσυ ήταν κόρη φτωχών Ιρλανδών χωρικών, που την μεγάλωσαν με μεγάλο κόπο. Άλλα, η φύσις την είχε προικίσει με σπάνια ομορφιά και της είχε δώσει, πρώιμη και φλογερή ιδιοσυγκρασία. Ο περφόανος κι' ανυπότακτος χαρακτήρας της την έκανε, από τ' άλλο μέρος, να καταφρονή την κοινωνία και να μην αναγνωρίζη κανένα άλλο νόμο, εκτός από το κατ'εξοχή της.

Άλλα, η Νάνσυ είχε μεγαλύτερες φιλοδοξίες. Το όνειρό της ήταν να πάη στο Λονδίνο, που τώδεπε με τη φαντασία της σαν επίγειο παράδεισο.

Κατά το 1712 — η Νάνσυ ήταν τότε 18 χρόνων — ένα τμήμα του βασιλικού στρατού πέρασε από το μικρό χωριό της. Εκείνος που το διοικούσε ήταν ένας νεαρός και ώραιος αξιωματικός.

Η ιστορία δεν διέσωσε τ' όνομά του. Το μόνο που ξέρομε γι' αυτόν είναι πως καταγόταν από μια μεγάλη άγγλική οικογένεια και πως ο πατέρας του ήταν λόρδος. Η Νάνσυ τον αγάπησε με πάθος κι' όταν αυτός της πρότεινε να την πάρη μαζί του στο Λονδίνο, δεν δίστασε να τον ακολουθήση.

Άλλα, ο νεαρός άριστοκράτης έφυγε σε λίγο για τη Σκωτία κι' άφησε τη Νάνσυ μ' ένα παιδί στην κοιλιά.

Το μέλλον διαγραφόταν άβυσσος και σκοτεινό μπροστά της. Άλλα δεν έχασε το θάρρος της. Όταν έφερε στον κόσμο το παιδί που είχε στα σπλάχνα της, το εμπιστεύθηκε σε μια παραμύθια και κατόπιν αναζήτησε τα μέσα που θα της επέτρεπαν να εξασφαλίση τη ζωή τη δική της και της μικρής κόρης της.

Αλλοίμονο! Η Νάνσυ δεν είχε κανένα άλλο εφόδιο, εκτός από την ομορφιά

της. Ρίχτηκε, λοιπόν, στα γλέντια και τις διασκεδάσεις και σε λίγο ήταν πασίγνωστη μεταξύ των γλεντζέδων του Λονδίνου, που της είχαν δώσει το όνομα «Η γυναίκα με τα πράσινα μάτια».

Την εποχή εκείνη, η Νάνσυ γνώρισε έναν πλούσιο επιχειρηματία, που τον έλεγαν Χακμαν. Ο άνθρωπος αυτός την εγκατέστησε σ' ένα πολυτελές σπίτι της Βαρντούρ Στρήτ και της εξασφάλισε μια ζωή πριγκιπισκής.

Άλλα, ο Χακμαν ήταν πριν από όλα επιχειρηματίας. Κι' ήξερε, από τ' άλλο μέρος, ότι οι καλύτερες δουλειές γίνονται όταν μεσολαβή μια όμορφη γυναίκα. Έκαμε, λοιπόν, τη φίλη του ένα είδος κοσμικής κυρίας και της έδωκε άθονα μέσα για να οργανώνη στο σπίτι της δεξιώσεις, χορούς, διασκεδάσεις κλπ.

Άλλα, μερικές κυρίες της άριστοκρατίας, που είχαν πληροφορηθί ότι οι άντρες τους συχνάζαν στα σαλόνια της Νάνσυ, έστειλαν ένα βράδυ μερικούς αστυνομικούς στο σπίτι της για να κάμουν έρευνα, με την κατηγορία ότι γίνονταν εκεί άκατονόμαστα όργια.

Η Νάνσυ κατάρθωσε, όμως, ν' απομακρύνη τον κίνδυνο και, μια φορά που ήρθε σ' επαφή με την αστυνομία, σκέφθηκε να εκμεταλλευθί τις σχέσεις της. Τα σαλόνια της συχνάζονταν από τον καλύτερο κόσμο. Το ευκολώτερο πράγμα γι' αυτήν θα ήταν, λοιπόν, να κατασκοπεύη τους ανθρώπους που θα της υποδείκνυαν και να παρακολουθί τη ζωή τους.

Η προσφορά της έγινε δεκτή, όπως φαίνεται από μια σημείωσι που βρίσκεται στα αρχεία της άγγλικής αστυνομίας και που περιέχει τα εξής: «Νάνσυ Μπράϊν, Βαρντούρ Στρήτ. Μπορεί να δίνη ενδιαφέρουσες πληροφορίες για άρισμένους διπλωματικούς και στρατιωτικούς κύκλους».

Έτσι η Νάνσυ τακτοποίησε τις σχέσεις της με την αστυνομία. Δεν είχε συχωρήσει, όμως, εκείνες που εξεστράτευσαν εναντίον της. Κι' αποφάσισε να τις εκδικηθί μ' έναν πρωτότυπο τρόπο.

Ένα βράδυ, προσκάλεσε στο σπίτι της τους συζύγους αυτών των γυναικών και, κάποια στιγμή, τους ανήγγειλε ότι θα τους παρουσιάσε μια εκπληξί. Η εκπληξίς ήταν η εμφάνισις μιας γυναίκας εκπληκτικής ομορφιάς, που δεν φορούσε τίποτε άλλο εκτός από μια μικρή βελουδινή μάσκα στο πρόσωπο.

Οι προσκαλεσμένοι άρχισαν να πιέζουν την Νάνσυ για να μάθουν ποιά ήταν αυτή η ωραία γυναίκα.

— Ένα μόνο μπορώ να σάς πω γι' αυτή, απάντησε η οικοδέσποινα. Ότι είναι νόμιμη σύζυγος ενός από σας!

Η Νάνσυ έλεγε ψέματα. Άλλα το αποτέλεσμα που προκάλεσε αυτή η απάντησις ήταν τρομερό. Καθένας από τους προσκαλεσμένους υποστήριζε πως είχε αναγνωρίσει στη γυνική γυναίκα τη γυναίκα του διπλανού του. Στο τέλος, όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήρθαν στα χέρια κι' η οικοδέσποινα έβαλε τότε τους υπηρέτες της να τους πετάξουν έξω από το μεγάλο της.

Την άλλη μέρα, όλο το Λονδίνο ήξερε το σκάνδαλο. Έτσι η Νάνσυ είχε εκδικηθί εκείνες που την συκοφάντησαν στην αστυνομία.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε. Η Νάνσυ είχε αποσυρθί τώρα σε μια έσοχη έπαυλι κι' είχε αποσιωχθί στην ανατροφή της κόρης της, που ήταν 16 χρόνων. Ο πατέρας της την διεκδικούσε από καιρό.

Μια μέρα, ένα αμάξι παρουσιάστηκε στην έπαυλι της Νάνσυ. Μέσα σ' αυτό βρίσκονταν ένας δικαστικός κλητήρας κι' ο πατέρας της Μάργκαρετ.

Η δυστυχισμένη μητέρα δεν μπόρεσε ν' αντισταθί κι' άφησε την κόρη της να φύγη.

Άλλα, η Μάργκαρετ προσεβλήθη σε λίγο από φυματίωσι και πέθανε σε ηλικία δέκα οκτώ χρόνων. Ο θάνατός της βύθισε σε μεγάλη λύπη τη Νάνσυ, που την ακολουθούσε, έπειτα από μερικούς μήνες, στον τάφο.

Οι «Αλέκτορες» του Καλαποθάκη και ο... ΛΥΚΟΣ ΤΟΥ «ΕΜΠΡΟΣ»

Στη Παλιά Άθήνα η προσωπικότητα του μακαρίτη Δημητρίου Καλαποθάκη, παλαιού ιδιοκτήτου του «Εμπρός» δεν έπαιζε ρόλο μόνο στο δημοσιογραφικό κόσμο, στην Έθνική Έταιρεία και στα Μακεδονικά.

Διακρίθηκε και στην κοινωνική ζωή με την εκλεκτή κίνησι που συγκέντρωνε όχι μόνο το γραφείο του επιφανούς Λάκωνος δημοσιογράφου, αλλά και το σπίτι του στα Πατήσια, όπου εσύναζε ό,τι καλύτερο είχε να επιδείξει, τότε, η Αθηναϊκή κοινωνία και ο κόσμος του πνεύματος, της ίδιας εποχής.

Έξω στον κόσμο, στα κοινωνικά κέντρα ο Καλαποθάκης, έλαχιστα φαινόταν. Μια νύχτα μονάχα πήγε με κάποιο φίλο του στο «Πανελλήνιο» — το κέντρο, τότε, των λογίων — και το πράγμα φάνηκε, τότε, σε όλους παράξενο. Από τότε που είχε αποσυρθί απ' το συγγραφικό σταδιο — είχε γραφί και θεατρικά έργα — και είχε αποσιωχθί στην εφημερίδα του και στους πατριωτικούς αγώνες της, τίποτε άλλο δεν τον τραβούσε πέρα απ' αυτούς, παρά μόνο οι συγκεντρώσεις στο σπίτι του και οι πασιγνώστες προσωπικές αδιυναμίες του που ήσαν: το ποκεράκι και οι... αλέκτορομαχίες.

Ο Αϊλιανός διηγείται ότι όταν ο Θεμιστοκλής οδηγούσε την Αθηναϊκή στρατιά κατά των βαρβάρων, έιδε στο δρόμο δύο αλέκτορας να μάχωνται με γραφική ετοιμότητα και μεγάλο πείσμα. Καί τότε, σταμάτησε τη στρατιά και έιπε στους Αθηναίους, δείχνοντας τους πετεινούς: — Τους βλέπετε; Αυτοί δεν μάχονται ούτε υπέρ Πατρίδος, ούτε υπέρ βωμών και εστιών! Καί όμως γίνονται ήρωες απλώς για να μη νικηθούν.

Η στρατιά των Αθηναίων, τότε, ένθουσιώστηκε απ' το εύθυμο παράδειγμα που έτυχε στο δρόμο της και πήρε τα φτερά της νίκης. Κι' από τότε, οι κοκκορομαχίες έγιναν στην Άθήνα προσφιλείς έθιμο και θέαμα και πολλοί Αθηναίοι έτρεφαν κοκκορούς και τους ταΐζαν μάλιστα με... σκόρδα και με κρεμμύδια για να γίνονται μαχητικότεροι.

Ο μακαρίτης Καλαποθάκης, λοιπόν, είχε αγαπήσει αυτό το αρχαιοελληνικό έθιμο και μάλιστα είχε φέρει κι' απ' την Εύρωπη πετεινούς ρωμαλέους και

πεισματάρηδες για να πετυχαίνουν καλύτερα οι κοκκορομαχίες, που με το θέαμα τους είχαν προκαλέσει ζωηρότατο ενδιαφέρον στον φιλικό κύκλο του όπου ήταν και ο Γουδέλης.

Κάποτε μάλιστα, ο Γουδέλης πιάστηκε, σε φιλολογική συζήτησι, με τον μακαρίτη Κουδολάκη και του έιπε με το γαλήνιο ύφος του:

— Φίλτατε Ίωάννη, αντί να εργάζεσαι ως χρονογράφος εις το «Εμπρός» καλλίτερα είναι να παρακαλέσης τον κ. Καλαποθάκη να σε προσλάβη ως αλέκτορα εις το πετεινοτροφείο του!

Άλλα το ωραιότερο ανέκδοτο του Καλαποθάκη ήταν η φάρσα που του σκάρωσε ο Κωστής Χαϊρόπουλος όταν ήταν (1898) άρχισυντάκτης του «Σκρίπ», πριν να βγάλη το «Χρόνος». Όταν βγήκε το «Εμπρός», άρχισε μεγάλος συναγωνισμός με το «Σκρίπ». Ένα βράδυ ο ιδιοκτήτης του «Σκρίπ» Κουσουλάκος εκάλεσε τον Χαϊρόπουλο και του έιπε:

— Άκουσε Κωστή: στις άγγελιες δεν πάμε καθόλου καλά. Οι αγγελιοδότες άρχισαν και πηγαίνουν όλοι στο «Εμπρός» και το έσοδό μας κατέθηκε στο ελάχιστο. Λοιπόν, κάτι πρέπει να γίνη πριν μας κλείση ο Καλαποθάκης!

Την εποχή εκείνη ο Καλαποθάκης — που διακρινόταν επί ζωοφιλία — είχε εξημερώσει ένα λυκόπουλο και το είχε μάλιστα δεμένο με αλυσίδα, στο μπαλκόνι των γραφείων του «Εμπρός» και πολύς κόσμος, περαστικός απ' την οδόν Σοφοκλέους — όπου έστεγαζετο τότε η εφημερίς — στεκότανε και έβλεπε με περιέργεια τον αλυσσοδεμένο λύκο.

Ο Χαϊρόπουλος, τότε, που είχαν ιδή κι' αυτός το λύκο που τον ταίζε κάθε πρωί, η υπηρέτρια του Καλαποθάκη, συνέλαβε αμέσως την καταγθόνια έμπνευσι να... εξοντώση δι' αυτού, την εμπορική πελατεία της αντιπάλου εφημερίδος!

Χωρίς να χάση, λοιπόν, καιρό έγραψε την ακόλουθη σοβαρή είδησι:

«Τραγικόν γεγονός συνέβη, χθες την έσπεραν, εις την οδόν Σοφοκλέους, υπό τας ακόλουθους περιστάσεις: Είς εκ των γνωστότερων και συμπαιθετέρων εμπόρων της οδού Αίολου, μεταβας εις τα γραφεία του «Εμπρός» διά να δώση άγγελίαν τινά, υπέστη τρομεράν επίθεσιν εκ μέρους του λύκου, ο οποίος είχε λιηθή και περιεφέρετο ελεύθερος ανά τας αιδούσας της συντάξεως και του λογιστηρίου. Ο παθών έμπορος, αϊμούσσης από τα δαγκάματα του αγρίου ζώου μετεφέρθη, προς θεραπείαν, εις το Πολιτικόν Νοσοκομείο!»

Η συνταρακτική είδησις είχαν άπιστευτα επάκολουθα. Επί μίαν εβδομάδα κανείς δεν τολμούσε να μπη στα γραφεία του «Εμπρός» και οι άγγελιοδότες, οι άγγελιοδότες, εις λίγες μέρες όμως ο λύκος βρέθηκε, ένα πρωί, κρεμασμένος απ' την αλυσίδα του, στα κάγκελα του έξω-σπου και τότε άρχισε δημοσία συζητήσις περί του ποιος τον έκρέμασε, ή αν ο λύκος... αυτοκτόνησε!

Αργότερα, όταν μας διηγείτο ο Κωστής Χαϊρόπουλος στα γραφεία του «Χρόνου» το εύθυμο, περιστατικό, μας έιπε:

— Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τον λύκο τον έκρέμασε ο... διαχειριστής της εφημερίδος! Άλλα κατόπιν... εορτή! Διότι οι άγγελιες είχαν ξαναγυρίσει στο «Σκρίπ»!

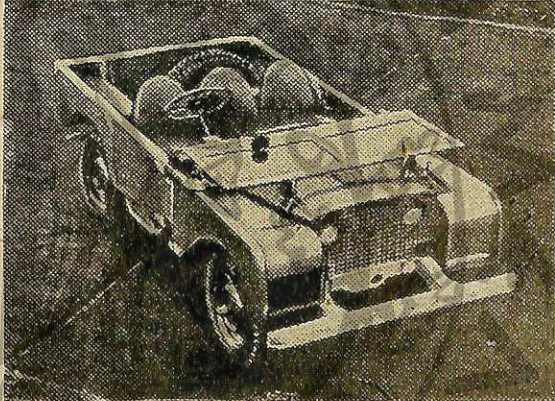
4 ΓΕΝΕΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Ο κ. Σάνσευ Μπάλντιν, από το Λος Άντζελες, ηλικίας 79 ετών, παίζει βόλους με το διατέγονό του, ηλικίας τριών χρόνων, την ημέρα του εορτασμού των «χρυσών γάμων» του. Όλη η οικογένεια, δηλαδή 4 γενεές, έχει συγκεντρωθί επί ευκαρία της επέτειου αυτής.

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΕΜΠΟΡΟΣ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Ο κύριος αυτός που προσπαθεί ν' αποφύγη το φωτογραφικό φακό εις ο Γουόρτ Μπαζιλ. Πάνω του βρέθηκε μεγάλη ποσότης ναρκωτικών συνολικής αξίας 2.500.000 δολαρίων. Η σύλληψις του έγινε άφορη άποτε η αμερικανική αστυνομία να κάνει μια μεγάλη έρευνισι που θα σημαίη την τελεία εξόντωσι του επικινδύνου αυτού εμπορίου.

«ΛΑΝΤ-ΡΟΒΕΡ»: ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ «ΤΖΙΠ»

Έδώ και λίγους μήνες η άγγλική εταιρεία αυτοκινήτων «Ρόβερ» άρχισε να κατασκευάζη το μικρό αυτό αυτοκίνητο που συναντιέται επιτυχώς το αμερικανικό «τζιπ». Διαθέτει περισσότερες άνσεις και οι σούστες του είναι ειδικά κατασκευασμένες για ν' αντέχουν στα τραντάγματα. Το «Λαντ-Ρόβερ» — έτσι επωνομασθί τ' αυτόν — μπορεί να χρησιμοποιήγη για την κίνησι των αγωνιστικών μηχανών. Γι' αυτό το λόγο τα «Λαντ-Ρόβερ» γίνονται άπάρταστα απ' τους Άγγλους αγρότες.

Δ. ΓΑΤ.

Δημ. Καλαποθάκης

Κατοικείται ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ;

Νεώτερες αστρονομικές θεωρίες

Μέχρι πρό ολίγων ετών, οι αστρονόμοι παραδέχονταν ότι υπήρχαν λίγοι σχετικώς πλανήτες στο 'Απειρον' κι ότι, κατά τη θεωρία των πιθανοτήτων, σ' ελάχιστους απ' αυτούς μπορούσε να επικρατούν συνθήκες κατάλληλες για τη δημιουργία ζωής. 'Επομένως, οι κατοικημένοι κόσμοι του Σύμπαντος ήσαν μετρημένοι στα δάχτυλα.

Οι αντίληψεις αυτές αποτελούσαν συμπέρασμα της παλαιάς θεωρίας των 'Αμερικανών αστρονόμων Μάουλτον και Τσάμπερλιν για το σχηματισμό του δικού μας πλανητικού συστήματος. Κατά τη θεωρία αυτή, κάποιο μεγάλο άστρο πλησίασε κάποτε πολύ τον 'Ηλιο και, με την έλξη του, απέσπασε απ' αυτόν μία ποσότητα αερώδους ύλης, με μορφή πελώριου πύουρου. 'Απ' τη χοντρή μέση του 'πυόρου' σχηματίσθηκαν (με συμπύκνωση των αερίων σε στερεή ύλη) ο Ζεύς κι' ο Κρόνος, κι' απ' τα λεπτά άκρα του ο 'Ερμης, η 'Αφροδίτη, η Γη, ο 'Αρης, ο Ουράνος, ο Ποσειδών κι' ο Πλούτων.

Τέτοιες όμως προσεγγίσεις ούρανων σωμάτων είναι σπανιστάτες. 'Επομένως, κατά τους υπολογισμούς των πιθανοτήτων, μόνο κάθε 6 δισεκατομμύρια χρόνια θα μπορούσε να δημιουργηθή ένα πλανητικό σύστημα μ' αυτό τον τρόπο. Συμπέρασμα της θεωρίας αυτής των Μάουλτον και Τσάμπερλιν ήταν ότι οι πλανήτες κι' η ζωή αποτελούν σπάνιες ανωμαλίες στο Σύμπαν, συνεπείας 'ατυχημάτων'.

Είναι όμως συνηθισμένο πράγμα στην αστρονομία ν' ανατρέπονται οι παλιές και παραδεγμένες αντίληψεις από νεώτερες παρατηρήσεις και μελέτες των επιστημόνων. 'Ενώ π. χ. επί χιλιάδες χρόνια οι άνθρωποι πίστευαν ότι υπήρχε ένας μόνον ήλιος, ανακαλύφθηκε κατόπιν ότι κάθε άστρο είναι κι' ένας ήλιος.

'Ετσι κι' η θεωρία Μάουλτον — Τσάμπερλιν έχει κλονισθή σοβαρά, αφ' ότου διατυπώθηκαν δυο άλλες, καινούργιες, που έξηγούν μ' έντελως διαφορετικό τρόπο τη δημιουργία των πλανητών. 'Η πρώτη απ' αυτές οφείλεται στ' Γερμανό δόκτορα, φον Βαϊζάκερ κι' η δεύτερη στ' Άγγλο αστρονόμο Χάλνταν.

'Η θεωρία του Βαϊζάκερ ξανάφερε στην επιφάνεια τις παλιές και ξεχασμένες ιδέες του Λ. πλάς. 'Ο Γάλλος αυτός αστρονόμος του 18ου αιώνας πίστευε ότι ο 'Ηλιος ήταν στά... νιότα του μία τεραστία

σφαίρα από άραία αέρια, που έστανε έξω απ' τα όρια του σημεινίου πλανητικού συστήματος. Σιγά - σιγά όμως ζάρωσε, μικρυνε, κι' άφισε πίσω του μερικές «φλούδες», που συμπυκνώθηκαν και σχημάτισαν τους πλανήτες.

Για ν' αληθεύει όμως η θεωρία του Λαπλάς, άπρεπε οι πλανήτες να έχουν βάρος εκατοντάπλάσιο απ' όσο πραγματικά έχουν. 'Ο Βαϊζάκερ λοιπόν παραδέχεται ότι σχηματίσθηκαν στο 'Απειρον τεραστίες «δίνες», που παρέσυραν τις «φλούδες» του 'Ηλίου. Με την ίλιγγιώδη περιστροφή τους, τα βαρύτερα υλικά τους συγκεντρώθηκαν μαζί και σχημάτισαν τους πλανήτες. Τα 99% όμως της ύλης τους ήσαν ελαφρότατα αέρια (υδρογόνο και ήλιον), τα όποια, με την περιστροφή, έκτιναχθηκαν προς το 'Απειρον και σκορπίσθηκαν, χάθηκαν. 'Ετσι εξηγείται γιατί απόμεινε στους πλανήτες μόνο το ένα εκατοστόν του βάρους που υπολόγιζαται θεωρητικά.

Αυτό λοιπόν που συνέβη στο δικό μας 'Ηλιο, είναι λογικό να πιστεύουμε ότι έγινε και στους άλλους ήλιους του Σύμπαντος, κι' έτσι επομένως έχουν σχηματισθή αμέτρητα πλανητικά συστήματα.

'Η δεύτερη θεωρία, του Χάλνταν, στηρίζεται σε μίαν άλλη, ήδη γνωστή: τη θεωρία του Μίλς για τη διαστολή του Σύμπαντος.

Βασίζόμενος στις αστρονομικές παρατηρήσεις που αποδεικνύουν ότι οι γαλαξίες του 'Απείρου άπομακρύνονται συνεχώς και με ίλιγγιώδη ταχύτητα ο ένας απ' τον άλλον, ο 'Αγγλος Μίλς διέτυπωσε την υπόθεσι ότι όλα τα ούρανα σώματα προέρχονται από μίαν «έκρηξη» που συνέβη στο 'Απειρον πρό 200—500 δισεκατομμύριων ετών και που εξακολουθεί ακόμη. Τα «συντρίμματα» αυτής της έκρηξης τινάχτηκαν προς όλες τις διευθύνσεις κι' εξακολουθούν να κινούνται όλοτα όλο (αφού δεν υπάρχουν τίποτε για να τα σταματήσουν), έτσι που οι διαστάσεις του Σύμπαντος διπλασιάζονται κάθε 1.300.000.000 χρόνια.

Αυτά λέει η θεωρία του Μίλς. Τώρα ο Χάλνταν προσθέτει ότι, στην αρχή της έκρηξης, το μικρό ακόμη Σύμπαν ήταν κάτι αλλοιώτικο, ασύλληπτο για τη φαντασία μας. 'Αποτελείτο, όχι από ύλη, αλλά από ακτινοβολίες, έντελως διαφορετικές απ' τις σημερινές.

Οι νεώτεροι επιστήμονες παραδέχονται ότι οι γνωστές μας ακτινοβολίες αποτελούνται από μικροσκοπικές μονάδες τα «φωτόνια». 'Η ενέργεια ενός φωτονίου είναι ελάχιστη: 1 τρισεκατομμύριο φορές μικρότερη απ' όση χρειαζόμαστε για ν' ανασηκώσουμε μία μυίγα σε ύψος 1 πόντου.

Τα φωτόνια όμως του Σύμπαντος στην αρχή της έκρηξης του ήσαν αλλοιώτικα, πελώρια. Είχε καθένα τους μάζα 60 πεντάκις εκατομμυρίων τόννων κι' ανάλογη ενέργεια! Με την τσση λοιπόν δύναμι τους, τίναναν μακριά κομμάτια του 'Ηλίου, περίπου όπως ο ποδραφίρι της πεταί με μία κλωστή από το φούτ - μπάλ! 'Ενα και μόνο τέτοιο φωτόνιον ήταν αρκετό για να εκσφενδονίση σε απόστασι 150 εκατομμυρίων χιλιομέτρων το κομμάτι που σχημάτισε τη Γη.

Με τον ίδιο τρόπο, φωτόνια συνετέλεσαν στη δημιουργία των ύπολοιπων πλανητών του ήλιακού συστήματος — καθώς κι' άμετρων άλλων πλανητικών συστημάτων.

Οι μελλοντικές αστρονομικές παρατηρήσεις κι' η εξερεύνησι του 'Απείρου με άτομοκίνητες βολίδες θα επιτρέψουν πιθανότατα ν' αποδειχθί ποιά απ' τις καταπληκτικές αυτές θεωρίες είναι αληθινή.

Η ΠΑΧΝΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΘΥΡΩΝ καδρέφτης της υγείας μας ;

Τ'α περιεργα των βιολογικών έρευνών

'Ενας 'Ελβετός επιστήμων, ο δόκτωρ Παφίφερ, έκαμε στο βιολογικό ίνστιτούτο Γκαϊτεάνουμ - Ντόρναχ ενδιαφέροντα πειράματα, που δείχνουν ότι η καλούμενη ανόργανη ύλη έχει ένα είδος δικής της προσωπικότητας και ότι υφίσταται κατά τρόπο πολύ περίεργο τις επιδράσεις των ζωντανών όντων ή ούσιων που προέρχονται από ζωντανά όντα.

'Ολοι γνωρίζομε τις σταγόνες της πάχνης, που σχηματίζονται πάνω στα τζάμια των παραθύρων μας τα παγωμένα χειμωνιάτικα πρωινά. 'Αλλ' ο σχηματισμός τους δεν είνε τυχαίος. Κατά τον 'Ελβετό επιστήμονα, αυτές οι σταγόνες αντικατοπτρίζουν πιστότατα την κατάσταση της υγείας μας. 'Η ιδιοσυγκρασία, ο ιδιαίτερος προσωπικός χαρακτήρας μας παίζουν σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωσι αυτών των σταγόνων.

Κατά γενικό κανόνα, υποστηρίζει ο δόκτωρ Παφίφερ τα σχήματα που παίρνουν οι σταγόνες πάχνης εξαρτώνται από την ψυχοσυνθεσι και την υγεία των ανθρώπων, που κοιμούνται μέσα σ' ένα δωμάτιο. 'Οταν είνε υγιείς και καλόκαρδοι, οι σταγόνες της πάχνης παίρνουν κανονικάτα και συμμετρικά σχήματα, που μας δίνουν την εντύπωσι ότι έγιναν από έναν 'ικανώτατο καλλιτέχνη. Σε διαφορετική περίπτωση, τα σχήματα τους είνε ακανόνιστα, άτακτα και χωρίς συμμετρία. Σε δωμάτια ανθρώπων που πάσχουν από βαρεία νοσήματα ή έτοιμοθανάτων οι σταγόνες δεν έχουν κανένα σχημα. 'Η πάχνη που συγκεντρώνεται στα τζάμια μοιάζει σάν ακατέργαστος όγκος ή σάν τα συννεφια της καταιγίδος, που μαζεύονται στ'όν ούρανο.

'Ο ήρεμος ή ο νευρώδης χαρακτήρ ενός ατόμου, ή άναβότης της ψυχής του ή τα διάφορα πάθη του αντικατοπτρίζονται επίσης πάνω στα σχήματα της πάχνης.

'Ο δόκτωρ Παφίφερ έκαμε πρόσ της ίδια κατεύθυνσι και άλλα πειράματα, που ανοίγουν ευρύτατους ορίζοντες στο ζήτημα της διαγνώσεως διαφόρων ασθενειών.

'Ας πάρωμε ένα τζάμι και άς ρίξωμε πάνω σ' αυτό μία σταγόνα από μία διαλυτή οξικού μολύβδου ή χλωριούχου χαλκού. 'Αν την προσφύλαξωμε από τη σκονη, ή σταγόνα μας θα εξάμισθι, αφήνοντας πάνω στο γυαλί μία πάχνη σε σχημα μικρών κρυστάλλων.

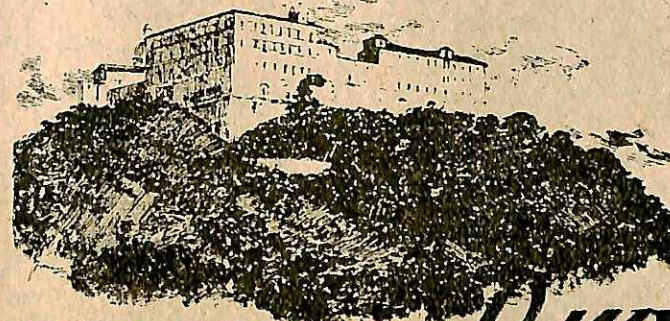
'Οταν ή χημική ούσια που χρησιμοποιήσαμε είνε καθαρή, τα σχήματα της «πάχνης» θα είνε ακανόνιστα και χωρίς συμμετρία. Δεν θα συμβή το ίδιο, όμως, αν αναμίξωμε σ' αυτή μία ελάχιστη ποσότητα αίματος ή ένα εκχύλισμα από σπύρο φυτού. Θα κάμωμε τότε την περιεργη διαπίστωσι ότι αυτή ή ζωτική ούσια έχει την ικανότητα να μεταβάλλη ή ακανόνιστα σχήματα της «πάχνης» σε κανονικά και συμμετρικά.

Να μία άλλη περιεργη παρατήρησις: 'Αν αναμίξωμε στη σταγόνα του οξικού μολύβδου ή του χλωριούχου χαλκού ένα εκχύλισμα από σπύρο, ή ρίζες φυτών που να προέρχονται από δένδρα κοκοφτιαγμένα και άσθενικά, θα ίδουμε ότι και τα σχήματα της «πάχνης» θα γίνουν επίσης κακόμορφα και κμπερδεμένα. 'Αν, αντίθετα, αναμίξωμε εκχύλισμα προερχόμενα από υγιή και καλοφτιαγμένα δένδρα, τα σχήματα της «πάχνης» θα γίνουν αρμονικά και όμορφα.

Τί σημαίνει αυτό; 'Οτι ή «πάχνη» της χημικής ούσιης που χρησιμοποιήσαμε υφίσταται την επίδρασι ώσιων μένων φυτικών ή ζωικών ούσιων και μας πληροφορεί για την κατάστασί τους.

'Είνε δυνατόν, λοιπόν, συμπεραίνει ο δόκτωρ Παφίφερ, να φθάσωμε στη διάγνωσι ώσιων άσθενειών και γενικότερα να πληροφορηθώμε για την κατάσταση της υγείας ενός ανθρώπου, ενός ζώου ή και ενός φυτού, με την παρακολούθησι των επιδράσεων που έχει ή ανάμιξις ούσιων που προέρχονται απ' αυτά σε διάφορες χημικές ούσιες, όπως είνε ο οξικός μολύβδος ή ο χλωριούχος χαλκός και άλλα άλατα.

'Ο τρόπος της κρυσταλλοποιήσεως αυτών των ούσιων, μετά την εξάμισι του ύδατος που περιέχουν, είνε διαφορετικός στην κάθε περίπτωση και εξαρτάται από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που παρουσιάζουν οι ζωικές ή φυτικές ούσιες που αναμίξωμε σ' αυτές.

Το μοναστήρι του Μόντε Κασίνου πριν από τον πόλεμο

Οι άριστοκρατικές οικογένειες των Ρωμαίων, που ζούσαν μακριά απ' την πρωτεύουσα, συνηθίζαν να στέλνουν τα παιδιά τους στη Ρώμη, για να σπουδάσουν ρητορική, μαθηματικά και φιλοσοφία. 'Ετσι, το έτος 487 μ. Χ., ένα αγοράκι 7 ετών ξεκίνησε γι' αυτό το ταξίδι, απ' την ήσυχη έσοχική βίλλα των γονέων του. Λεγόταν Βενέδικτος και καταγόταν από άρχαία οικογένεια πατρικίων.

'Ηταν ένα παιδί μ' εξαιρετικά πρόωπη πνευματική ανάπτυξι. 'Ακριβώς όμως γιατί κατάλαβε ένωρίς τον κόσμο, υπέφερε απ' τη διαφθορά και την έκλυσι των ήθων που έδωσε γύρω του.

Στα 13 χρόνια του, έρωτεύθηκε μία ώριμη γυναίκα κι' ή καρδιά του ξεσχίθηκε απ' το πάθος της ζήλειας. Ξαφρικά όμως, εγκατέλειψε τον κόσμο, τους δασκάλους του, το σπίτι του, την αγαπημένη του, κι' αναχώρησε τη μοναχία σ'α δαση και σ'α βουνά.

Σ' αυτές τις περιπλανήσεις του, γνώρισε ένα γέρο έρημιτη — απ' αυτούς που ζούσαν μακριά απ' τις πόλεις, για ν' αποφύγουν τους διαγμούς κατά των Χριστιανών, που εξακολουθούσαν ακόμη. 'Ο άνθρωπος αυτός, που λεγόταν Ρωμανός, έπεισε το Βενέδικτο να εγκατασταθί σε μία υπόγεια σπηλιά, σάν εκούσιος φυλακισμένος. Τού είχε δώσει να φέρει ένα τριγύνο χιτώνια και τού κατέβαζε από ψηλά ή λιτή τροφή του, δεμένη στην άκρη ενός σχοινού. Αυτή ήταν ή μόνη επαφή μεταξύ τους.

Κάθε άνθρωπος λογικός θα μπορούσε να τρέλλαθί, ζώντας έτσι, σάν αγρίμι. 'Αλλά ο Βενέδικτος απεναντίας θεραπεύθηκε απ' τις ύστερικές κρίσεις που πάσινε ως τότε κι' απέκτησε σιγά - σιγά την πνευματική γαλήνη, που τον ανέδειξε άργότερα σε μία απ' τις μεγάλες μορφές του Χριστιανισμού.

Στα μακρινά εκείνα βουνά ζούσαν τότε κι' άλλοι έρημιτες, ληστές ή θύματα πολιτικών ή θρησκευτικών διαγμών. 'Ολοι αυτοί οι άπληκτοι έμαθαν για το παιδί που κρυβόταν στα σπλάχνα της γης, σάν άγριο ζώο, και φλεγόνταν απ' την έπιθυμια να τ'ον γνώρισουν. 'Οταν λοιπόν ο Βενέδικτος, έπειτα από 3 ολόκληρα χρόνια, εγκατέλειψε επίτελους τη σπηλιά του, τούς γοήτευε με την καταδεδιγμένη ή ευγλωττία του και τούς έκανε πιστούς όπαδούς του.

Σ' ένα παλιό κτίριο μιάς κοιλάδας των 'Απεννίνων είχαν εγκατασταθί μερικοί νεοφίτητοι Χριστιανοί κι' είχαν δημιουργήσι ένα είδος μοναστηριού. 'Ακούγοντας για την πνευματική ύπεροχη του Βενέδικτου, τον κάλεσαν στο κοινοβείο, για να τους διδάξή τα δόγματα της καινούργιας πίστεως, που δεν τάξεαν, ακόμη καλά.

Ο Βενέδικτος δέχθηκε την πρότασι. 'Οταν όμως έφτασε εκεί, διαπίστωσε πως ο τρόπος της ζωής τους άπαιξε πολύ απ' τα χριστιανικά δόγματα. Και τούς επέβαλε νέους κανόνες, τόσο άσπληρους ώστε εκείνοι εξεγέρθηκαν και, μη τολμώντας να τον διώξουν, έπειλσαν να τον διηληφίσουν. Σύμφω, να μ' ένα θρόνο, ο Βενέδικτος μόντης το σχέδιό τους και σταυροκοπήθηκε. 'Αμέσως το κύπελλο με το διηληφισμένο ποτό κοιματίσθηκε, μέσα στα γέλια εκείνου που τ'ον κρατούσε.

'Επειτα απ' αυτή την απόπειρα, ο Βενέδικτος άποφάσισε να φύγν και να διηλευρήσιν έξ άσχις άδικα του μοναστηρίου, άναγνώμενα με τους κανόνες του. Συγκέντρωσε όπαδούς, τούς γύρισε σε ομάδες ανά 12 και τούς εγκατέστησε σε καλύβες ή σε έγκατελειμμένα χωριά, τόσπτα. Κατώ, για να συνδυάσει άσάσι τους κάθε είδους και τ'ακμήρος σ' ένα έναίο κι' ίσοροπυμένο σύνολο.

Με την εργασία όλων αυτών, ή εύφορη γάλησα των 'Απεννίνων άσπληνθηκε σιγά - σιγά σε πνευματικό παράδεισο, σε δασι ότύγχις. Οι πρώτοι, όμως καλύβες έγιναν μονάλα κτίρια, νερά σάν φάρυα κι' ίκανά ν' αντίσταθουν στις

επιθέσεις των ληστών της παραγμένης εκείνης έποχής. Οι μοναχοί προσέφεραν φιλοξενία στους πτωχούς μόρφωσι στα παιδιά, παρηγορία στους δυστυχισμένους.

'Αλλά κάθε τι ώραιο στον κόσμο γεννάει ή ζήλεια, το φθόνο και την έπιθυμια της καταστροφής του...

Μία μέρα, έφτασε στην κοιλάδα των 'Απεννίνων ένας παπάς, ο Φλωρέντιος, και προσπάθησε να έκτοπιή το Βενέδικτο. Μη μπορώντας να κλονισή τη φήμη του, έπεγίρθηκε να τον δηλητηριάσει, αλλά απέτυχε. 'Ο Βενέδικτος εξακολούθησε να συγκεντρώνη τη γενική έκτιμησι και το σεβάσμιό. Τα πλήθη έφταναν γονατιστά, στα πόσά του, ενώ ο καταχθόνιος Φλωρέντιος πληρώνονταν για τις άσιμιές του με περιφρόνησι και ασρκασμούς.

Τότε ο Φλωρέντιος σκέφθηκε να θάλλει εις ένέργειαν ένα άλλο σατανικό σχέδιο.

Μία μέρα, χτύπησε κάποιος την πόρτα του μοναστηριού, όπου έμεινε ο Βενέδικτος με τους πιστότερους μαθητές του. Μόλις ένας μοναχός άνοιξε την άμπαρωμένη έξώπορτα, ώρμησαν μέσα γελώντας και χορεύοντας, έπειτα νέες γυναίκες, ώραιο, προκλητικές, σκαβαλιστικά ντυμένες! Τις είχε στείλει ο Φλωρέντιος, για να βάλλουν σε πειρασμό και να τραλήσουν στην άμαρτία το Βενέδικτο και τούς άλλους μοναχούς...

'Εβαλαν εις ένέργειαν όλα τους τα θέλητρα, πήραν τις πιο άσιμες στάσεις, προσπαθώντας να ζυγνήσουν τα κτηνώδη ένστικτα των μοναχών.

Μπροστά σε τέτοια άσυνήθιστη έπίθεσι, ή μόνη δυνατή άμυνα ήταν ή άδωφορία. Πραγματικά, ο Βενέδικτος και μερικοί άλλοι μπόρεσαν ν' αντίσταθουν μέχρι τέλους στην πειρασμό. Φανταίται όμως ότι δεν είχαν όλοι οι μοναχοί αυτή τη δύναμι... 'Οταν μάλιστα οι έπιδρομές των Βακχίδων έπαυεληφθηκαν και σ' άλλα μοναστήρια ο Βενέδικτος έκρινε ότι δεν μπορούσε πιά να ζήσι στο μολυσμένο εκείνο περιβάλλον. 'Εγκατέλειψε λοιπόν τα μοναστήρια, στα όποια είχε αφιερώσει όλη του τη ζωή, κι' έφυγε για άλλα μέρη, μαζί με μερικούς πιστούς του. 'Ο διαβολικός Φλωρέντιος είχε κερδίσει τη νίκη...

Κοντά στον ποταμό Καρινιόνο, πάνω σ' ένα λόφο, υπήρχε ακόμη τού καιρού εκείνο, ένας ναός του 'Απόλλωνος. 'Ο χωρικός της περιφέρειας έμειναν πιστοί στην ειδωλολατρική θρησκεία και προσέφεραν θυσίες στο άγαλμα του ώραιου θεού του άργαίου 'Ολύμπου. 'Οταν λοιπόν ο Βενέδικτος είδε το ναό αυτό, γτιόμένο σε μία γραφική κι' έπιθλητική τοποθεσία, άνιερύθηκε να τον γκρεμίσι και να στήσι στη θέση του έναν άλλο, αφιερωμένο στη λατρεία του άληθιού Θεού. Για να τ'ον επιτύχει όμως, έπρεπε να προσηλυτίσι στο Χριστιανισμό τούς άπληκτους χωρικούς. 'Επιδόθηκε λοιπόν με φλογερο έλθο σ' αυτό το έργο. Κι' έτσι μία μέρα, το θνείο του έγινε πραγματικότητα. 'Ο λευκός ναός του 'Απόλλωνος αντικαταστάθηκε από ένα άσπρη κτίριο: το περίφημο μοναστήρι του Μόντε Κασίνου.

'Ετσι ιδρύθηκε το μοναχικό τάγμα των Βενεδικτιών, σωστό άριστολόνημον μοναστηριακής όργανώσεως. Το μοναστήρι του Μόντε Κασίνου φιλοέξησε επί 15 αιώνες βασιλείς, αυτοκράτορες, ίσχυρους άρχοντες, αλλά και ταπεινούς ταξιδιώτες, ως ότου, στον τελευταίο πόλεμο, κατερείπώθηκε απ' τις όβιδες του πυροβολικού και τις βόμβες των άεροπλάνων.

Φ. ΜΑΤΑΝΙΑ

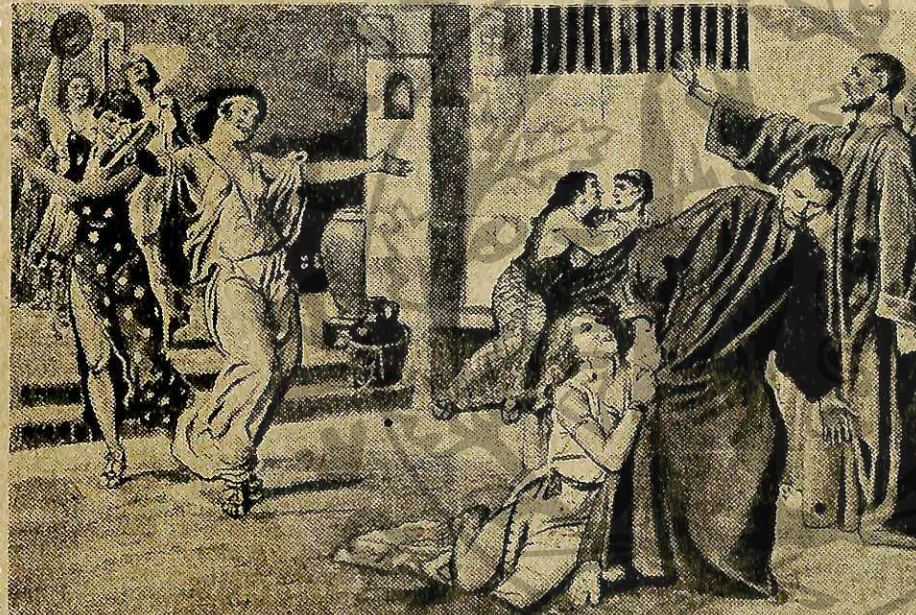
Οι μενεξέδες στην ιστορία

Τό τέλος του χειμώνας κι' ή προσέγγισι της άνοιξης άναγγέλλονται κάθε χρόνο απ' τους μενεξέδες. Το λουλούδι αυτό συναντάται συχνά στην ιστορία. 'Ηταν έθελμα των άρχαίων 'Αθηνών κι' ένα απ' τα βραβεία των 'Ολυμπιακών Αγώνων.

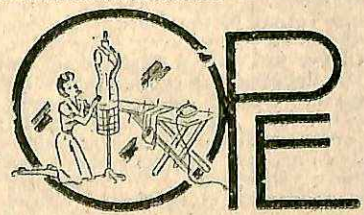
Πολλούς αιώνες άργότερα, ο μενεξές έγινε το άναστημένο λουλούδι του Ναπολέοντος. 'Οταν ο Βοναπάρτης ήταν έξόριστος στην 'Ελβα κι' είχε ύπαγεθι ν' αναγυρήσι την άλαιο, οι όπαδοί του φορούσαν δαχτυλίδια με την άναπαράστασι ενός μενεξέ και με τις λέξεις: «'Ερχεται με την άνοιξη. Φανόταν δηλαδή πως ή έπιγυραφή αυτή άφορούσε το μενεξέ. Ένώ στην πραγματικότητα ύπανοούσε το Βοναπάρτη.

Για να δείξει ότι δεχόταν ως σύζυγο το Ναπολέοντα Γ', που την είχε ζητήσει σε γάμο, ή αυτοκράτειρα Εύγενία έκαμε ένα βράδο την εμφάνισι της στην Ισπανική Αόλη με το φόρεμα και τα μαλλιά της σπολιμένα με μενεξέδες.

Στην 'Αγγλία θεωρούσαν το μενεξέ ως σύμβολον της πίστεως. Γι' αυτό οι 'Αγγλοι έρωτεύοντο εξακολουθών ακόμη ν' ανταλλάσσουν, μπου κετάκια, από μενεξέδες — μολονότι ή σημερινή τιμή τους είναι τριπλάσια απ' την προπολεμική!

Μόλις ένας μοναχός άνοιξε την έξώπορτα ώρμησαν μέσα γελώντας και χορεύοντας έπειτα νέες γυναίκες προκλητικά ντυμένες.

Η Κοπτική, Ραφική είναι ή τέχνη που ταιριάζει σε κάθε γυναίκα

ΟΡΕ
ΑΘΗΝΑΙ: Περικλέους 44 & Φιλελλήνων 1
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Σωσιμύδων 23* Τηλ. 24391
ΛΑΜΑΡ

στον πύργο, όπου αυτή την ώρα η ωραία Βαρβάρα Ντέλλα Κρότσε θα κοιμόταν στο παρθενικό της κρεβάτι. Ξαφνικά τινάχτηκε γά να ξυπνούσε όταν άκκοσε να τραβούν τις καρέκλες. Η συνεδρίαση είχε τελειώσει και οι άρχοντες σηκώθηκαν. Τότε ο Φαρινάτα του είπε: — Ντ' Έστε, την αφήνεις;

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

κή των Σαρακηνών. "Εν' αποσπασμα τον σταμάτησε: — Τό σύνθημα! του φώναξαν.

— "Ερχομαι από τη Φλωρεντία, απάντησε εκείνος κι έκανε να προχωρήσει. "Αλλά οι Σαρακηνοί του κράτησαν το άλογο απ' τα ήνια και ξαναφώναξαν: — Τό σύνθημα!

Ο Κάρλος τους κύτταξε ταστισμένος. Τώρα μόνο θυμήθηκε ότι δεν ήξερε το σύνθημα. Τό είχε ακούσει βέβαια στη συνεδρίαση της Αρχοντίας, αλλά καθώς ρεμβάζε δεν τό πρόσεξε.

— "Ερχομαι από τη Φλωρεντία με μία διαταγή, τους είπε.

Οι Σαρακηνοί όμως δεν έδωσαν σημασία στα λόγια του.

— Κατάσκοπος! είπε ένας απ' αυτούς.

Κι' αμέσως τράβηξαν τα σπαθιά τους όλοι και ά διηύθυναν κατ' επάνω του. "Εκείνη τη στιγμή έφτασε ένας αξιωματικός που κι' αυτός του ζήτησε το σύνθημα. Ο Κάρλο τούδωσε την ίδια απάντησι.

— Κατάσκοπος! είπε και ό αξιωματικός.

Ο Κάρλο κατάλαβε πως ήταν χαμένος. Οι Σαρακηνοί μισούσαν πολύ τους κατάσκοπους. Θά τον κομμάτιαζαν αμέσως αν δεν τους έλεγε το σύνθημα. Μά πως να τους τό πη άφου δεν τό ήξερε; Τά σπαθιά όλο και τόν πλη-

— Τό σύνθημα! φώναξαν οι Σαρακηνοί στον Κάρλο...

Η έρα στον ανθισμένο κάμπο της Φλωρεντίας φαινόταν ένα άμυδρό φως. "Ερχόταν από κάποιο παράθυρο του πύργου των Ντέλλα Κρότσε. Γύρω απ' τον πύργο ύψωνονταν γιγάντια κυπαρίσσια.

"Εν' απόγεμα, σά βασιλευσε ό ήλιος, απ' τό μέρος του Φιεζόλε, άκούστηκε ένας καλ- πασμός αλόγου που όλο και πλησίαζε. "Όταν τό άλογο έφτασε κάτω απ' τό φωτισμένο παράθυρο στάθηκε, ένας νεαρός καθάλαρης, με πλατύγυρο Ιπποτικό καπέλλο και μ' ένα μεγάλο σπαθί στο πλευρό του, πήδησε κάτω, έδεσε τό άλογο και πλησίασε. Ο νέος ήταν ό Κάρλο Ντ' Έστε, πρώτος ύπασπιστής του άρχηγού της Φλωρεντίας Φαρινάτα Ντέλ' Ουμπέρτι κι' άρραβωνιαστικός της Βαρβάρας Ντέλλα Κρότσε. Τό παράθυρο άνοιξε και φάνηκε μία γλυκειά γυναικεία μορφή.

— Βαρβάρα ξού είσαι; τη ρώτησε.

— "Εγώ είμαι, Κάρλο. "Απόψε άργησες πολύ.

— Μόλις τώρα μ' άφησε ελεύθερο ό Ουμπέρτο και μόνο για μία ώρα... "Απόψε, ξέρεις, θά συνέλθουν η Αρχοντία και τό Πολεμικό Συμβούλιο. Και πρέπει να φροντίσω να έλνε έτοιμοι οι μισθοφόροι για

την αύριανή μεγάλη μάχη. — Τότε δεν παραπονιέμαι. Φροντίστε να δείξετε στη Σιέ- ννα πως τιμωρεί η άρχοντική Φλωρεντία τους ένοχλητικούς και περήφανους γείτο- νές της. "Αν νικήσετε, Κάρ- λο, την έπομένη της νίκης θά γίνη ό γάμος μας στην έκ- κλησία της Πάναγίας.

Τόν πήρε μέσα στο σαλόνι όπου κάθονταν αρκετήν ώρα, όπου άρχισε ν' απλώνεται πυκνό τό σκοτάδι. Τότε ό Κάρλο σηκώθηκε κι' η Βαρβάρα τόν συνάδευσε ως τη βεράντα. "Όταν ό νύς καθάλασε τό άλογό του και την άποχαιρέτησε, η νέα έκοψε ένα λευκό κρίνο και τόν έδωσε.

— "Εχε μαζί σου τό λου- λούδι αυτό για να με θυμά- σαι στη μάχη και στην ώρα τού κινδύνου.

★

Η Αρχοντία συνεδρίαζε τη νύχτα μέσα στην Αίθουσα των Τροπαίων. Πάνω στο μα- κρύ τραπέζι είχαν άπλωθή χάρτες και περγαμινές και οι άρχοντες συζητούσαν κι' έ- παριαν άποφάσεις. "Ανάμε- σα σ' αυτούς βρισκονταν ό άρχηγός των Σαρακηνών μι- σθοφόρων και ό Κάρλο Ντ' Έστε.

Καθισμένος άριστερά του Φαρινάτα Ουμπέρτι, ό Κάρ- λο άκούσε τις διαταγές, τό σύνθημα της νύκτας, άλλ' ό νύς του πετούσε εκεί κάτω,

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΚΡΙΝΟ

είσαι έτοιμος με δυό άλογα σελλωμένα.

★

Μόλις είχε χαράξει. Οι εϋ- πατρίδες της Αρχοντίας ήταν πάνω στους λόφους των συνόρων. Κάτω στην κοιλάδα βάδιζαν άθόρυβα, πειθαρχι- κά, τά μισθοφορικά στρατεύ- ματα. Ο Φαρινάτα μόλις έ- φτασε, κάλεσε γύρω του τους άρχοντες.

— Με άνησυχεί, τους είπε, αν οι Γάλλοι μισθοφόροι μας θά μπορέσουν να προσβάλουν τό βόρειο μέρος της Σιέν- νας. Για την άμυνα είναι κα- λού, αλλά για την έπίθεσι έ- γώ προτιμώ τους Σαρακε- νούς. Γι' αυτό καλύτερα είναι να μπούν μπροστά οι Σαρα- κηνοί και να σταθούν πίσω οι Γάλλοι. Τι λέτε κι' έσεις;

— "Όταν οι άρχοντες πα- ραδέχτηκαν τη γνώμη του, τότε ό Φαρινάτα γύρισε προς τόν Κάρλο, τού έδωσε ένα έγγραφο και τού είπε: — Πήγαινε και δώσε αυ- τή τη διαταγή στον άρχηγό των Σαρακηνών μισθοφόρων.

Ο Κάρλο έφυγε καλπώ- ζοντας. "Επειτα από μία ώ- ρα έφτασε στην όπισθοφυλα-

αίαζαν. Σε λίγο θά βυθίζον- ταν στο κορμί του. "Ενοίωσε πως βρισκόταν στις τελευ- ταιές του στιγμές κι' ό νύς του πέταξε ξανά στην ωραία Βαρβάρα. "Ακουάσθητα τά χείλη του πρόφεραν τ' όνομά της και τά χέρια του έπιασαν τό έν- θυμιο που τού είχε δώσει την προηγούμενη μέρα, τό λευκό κρίνο, που τόχε κρύψει μέσα στο στήθος του. Τό τράβηξε τότε έξω και τόφερε στά χεί- λη του για να τό φιλήσει και να πεθάνη με την άνάμνησι της άγαπημένης του. Τότε με κατάπληξι είδε τά σπαθιά να παραμερίζουν και άκούσε τους Σαρακηνούς να τού λένε με σεβασμό ότι ή- ταν ελεύθερος. — Περάστε! τού είπε, ό ά- ξιωματικός.

Και χαμήλωσε τό σπαθί του, ένθ' οι άντρες παρατά- χτηκαν για να τό αποδώ- σουν τιμές. Ο Κάρλο τους κύτταξε πάλι ταστισμένος σά να όνειρευόταν. Δεν καταλά-βαινε τίποτα. Κι' όως τό πράγμα ήταν πολύ άπλό: Τό σύνθημα ήταν "Λευκό Κρίνο".

ΤΖΙΑΚΟΜΜΟ ΡΟΣΣΙ

"Αν χώσαμε τυυτόχρονα στην έπιδερμί- δα μας δυό βελόνες, σε απόστασι μικρό- τερη των 7 εκατοστομέτρων τη μία από την άλλη, δεν θά αισθανθούμε δυό αισθή- ματα πόνου, άλλ' ένα μόνο.

"Όταν χώσαμε μία βελόνη στο δέρμα μας και την κρατήσαμε σταθερά, σε τρόπο που να μην ύφίσταται ταλαντεύ- σεις, τό αίσθημα τού πόνου θά εξαφανι- σθή έπειτα από μερικές στιγμές.

Ο πόνος γίνεται σφοδρός όταν, αντί να κρατάμε σε σταθερή θέση τη βελόνη, όπως στην προκειμένη περίπτωση την κά- νουμε να ταλαντεύεται, όταν δηλαδή προ- καλούμε κινήσι τών ιστών.

Κρατήστε ολάνοιχτο τό μάτι σας, χωρίς να παίζετε τά βλέφαρα. "Αν ένας άνθρωπος πλησιάσει και άκουμπήσει πάνω στον κερατοειδή χιτώνα ένα με- τάλλινο ραβδάκι, κοκκινι- σμένο στη φωτιά, δεν θά αισθανθήτε κανένα πόνο. Και ξέρετε για ποιά λόγο; Γιατί η έπιφάνεια τού κε- ρατοειδούς χιτώνας δεν διασχίζεται από αίμοφόρα άγγεια και όπου δεν ύπα- ρχουν αίμοφόρα άγγεία, ό πόνος είναι άνυπαρκτός. Βασιζόμενος σ' αυτό τό πείραμα, ένας "Αμερικανός έπιστημών διέτύπωσε τελευταία μία θεωρία για τις αισθή- σεις μας, που αποτελεί άληθινή επανάσταση για τη σημε- ρινή έπιστήμη. Τό κρύο, η ζέστη, η άφή, ό πόνος, η αίσθη- σις της σκληρότητας κλπ. όφείλονται, σύμφωνα με τις σημε- ρινές γνώσεις μας, σε μία νευρική αντίδρασι. Τό ανθρώπινο σώμα διατρέχεται από δέσμες νευρικών ιών. Καθεμία απ' αυτές έχει μία ξεχωριστή λειτουργία. "Αλλη αντίδρα στο κρύο, άλλη στη ζέστη, κτλ.

Ο δόκτωρ Τζών Νάιφ, τού πανεπιστημίου της Ουάσιγ- κτων, διδάσκει αντίθετα ότι αυτή η κλασσική θεωρία είναι παράλογη και διατυπώνει μία άλ- λη εξαιρετικά ενδιαφέρουσα. Υπο- στηρίζει, δηλαδή, ότι οι αισθή- σεις, δεν όφείλονται σε ειδικές νευρικές ίνες ή καλύτερα ότι δεν είναι αυτές οι ώρισμένες στην κάθε περίπτωση ίνες, που είναι ευαίσθη- τες στο ζέστη, τό κρύο ή τόν πό- νο. Αυτό τό ρόλο τόν εκπληρώ- νουν οι ίδιοι οι άνθρωπινοί ιστοί. Ζέστη, κρύο, πόνος κτλ. είναι άπο- τέλεσμα της έπαφής μεταξύ των έπιδερμικών ιστών και των νευρι- κών ιών, που βρίσκονται κάτω απ' αυτούς. "Αν σταματήσουμε αυτή την έπαφή, δεν θά έχωμε την αίσθησι τού κρύου, τού ζεστού, τού πόνου κτλ.

Μ' απλούστερα λόγια δεν ύ- παρουν νευρά που αποτελούνται από ίνες, ειδικευμένες στην αίσ-θησι της άφής, τού πόγου κτλ. "Υπάρχουν μόνον νευρά, χωρίς άλλον προσδιορισμό, που άποτε- λούν ένα ένιαίο σύνολο και που αντίδρούν σε παντός είδους διε- γέρσεις.

Ο δόκτωρ Νάιφ άντικρούει έ- πησης την κλασσική θεωρία τού «καμάτου τών νευρών». Σύμφωνα μ' αυτή τη θεωρία αν ένα άτομο οοκίμαζε έναν όδυ πόνο και αν η αίτια που τόν προκαλεί παρατεί- νεται, θά έλθη η στιγμή που θά πάψει να αισθάνεται τόν πόνο, γιατί τό νευρό θάχη συνήθισι σ' αυτόν. Ο "Αμερικανός έπιστημών ύποστηρίζει, αντίθετα, ότι ό πό- νος παύει, όχι γιατί τό νευρό συνήθισι σ' αυτόν, αλλά γιατί οι ιστοί παραμένουν ακίνητοι συνε- πεία της άδρανείας τού άλγού- ντος νευρού και δεν έρχονται σ' έπαφή μ' αυτό.

Κατά τόν ίδιο τρόπο, αν βάλαμε

Πως προκαλείται Ο ΠΟΝΟΣ

Μιά περίεργη έπιστημονική θεωρία

στη διέγερσι, αλλά στο ότι τό βάρος, όταν βρίσκεται πάνω σε μία ώρισμένη ζώνη τού ανθρώπινου σώματος, προκαλεί μία κινήσι τών έπιδερμικών ιστών. Αυτοί τότε, λόγω της κι- νήσεως, έφάπτονται με τις καταλήξεις τών νευρών και αυτή η έπαφή προκαλεί τό αίσθημα τού πόγου. "Αν άκουμπήσωμε ελαφρά μία καρφίτσα πάνω στο δέρμα μας θά δοκιμάσωμε μία άπλη αίσθησι έπαφής, χωρίς πόνο. Θά αισθανθούμε πό- νο, αν άσκηθι πίεσις πάνω στην καρφίτσα. "Αλλά και πάλι ό πόνος θά εξαφανισθή αμέσως, αν η πίεσις είναι στατική. "Αλλά γιατί τότε αισθανόμαστε τό κρύο, ένθ' ό παγωμέ- νος άέρας δεν άσκει καμμία πίεσι πάνω μας ή τούλαχιστον δεν άσκει αίσθητή πίεσι;

Ο μεταλλικός αυτός κλινικός, που έχει θερμανθή στους 50 βαθμούς, δεν προξενεί πόνο, άκουμπώντας στον κερατο-ειδή χιτώνα τού ματιού.

Ο παγωμένος άέρας, μ' όλον που, κατά την κοινή έκφρασι, μπαινει ως τά κόκκαλα, δεν προ- καλεί άμεσα κινήσι τών ιστών μας. Κάνει, όμως, κάτι άλλο: συστή- λει τά αίμοφόρα άγγεία και αυτή η συστολή προκαλεί κινήσι τών ι- στών, που έφάπτονται τότε με τις καταλήξεις τών νευρών και μας δίνουν την αίσθησι τού κρύου. Η ζέστη, από τ' άλλο μέρος, δια- στέλλει τις φλέβες και τις αρτη- ρίες, που, προκαλούν, κατά τόν ί- διο τρόπο, κινήσι τών ιστών.

Νά, λοιπόν, γιατί δεν μας πο- νάει τό μάτι μας όταν άκουμπή- σωμε πάνω στον κερατοειδή χιτώ- να ένα κοκκινισμένο στη φωτιά ραβδάκι. Ο κερατοειδής χιτών δ- πως είπαμε, δεν διασχίζεται από αίμοφόρα άγγεία, για να προκλη- θή η διαστολή των από την έπαφή της θερμής ραβδού. "Ετσι δεν έ- πέρχεται καμμία διαταραχή τών νευρών που διασχίζουν τόν κερα- τοειδή χιτώνα και γι' αυτό δεν δοκιμάζουμε αίσθημα πόγου.

Ο δόκτωρ Νάιφ έκαμε αυτό τό πείραμα σε έξι άτομα και κανένα δεν δοκίμασε αίσθημα πόγου.

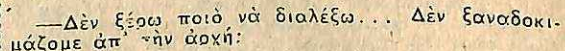
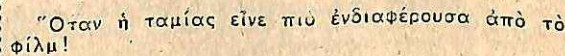
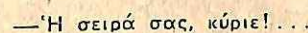
"Όταν εξακριβώσουμε ποιά εί- ναι τά νευρά και οι ιστοί, που ό- ταν έλθουν σ' έπαφή, προκαλούν τόν πόνο, τότε τό πρόβλημα αυτό θά έχη λύθη όριστικά και τό αί- σθημα τού πόγου δεν θά ύφίστα- ται πιά.

Κατά τόν δόκτωρ Νάιφ, αυτό που ζητάμε είναι κατι τό εξαιρετι- κά άπλό, όπως τό αυγό τού Κο- λώμβου.

Ἡ ὁδύσσεια τῶν Ἀγγλων πεζο-
νυκτῶν

Ο Γκάρετ, μαζί με τους άνδρες που του είχαν απομείνει, έφτασαν πολύ αργά στα Σφακιά. Το τελευταίο συμμαχικό πλοίο είχε φύγει πιά. Όσοσο δεν απέλειθχαν απ' αυτή την άτυχία τους. Είδαν, σέ μικρή απόσταση απ' την ακτή, ένα εγκαταλελειμένο αβοβάτικο σκάφος. Έπεσαν στη θάλασσα κι έφτασαν ως εκεί κολυμπώντας.

Για καλή τους τύχη, βρήκαν εκεί κοντά ένα πηγάδι και μπόρεσαν να σβύσουν τη δίψα τους. Το βράδυ, έπεκονώνισαν μ' ένα σύνταγμα στρατοπεδευμένο σέ μικρή απόστασι, απ' όπου έστειλαν αυτοκίνητα για να τους παρτάξουν. Ή περιπέτειά τους είχε τελειώσει.

Σουλφαμίδες καὶ πενικιλ-
λίνη

Αἰκ. Καραγιάννη
Νίκης 54

Με αγάπη και σεβασμό.
ANTONIA TERZAKI
'Ηράκλειον - Κρήτη

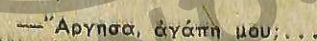
ἐργασία δύο τοῦλάχιστον χιλιά-
δων ἐργατῶν καὶ εἰδικευμένων
τεχνιτῶν.

.....

κ. Σάββα. ★
Ξαναμπήκε, ως τόσο, ή πε-

Ξαναμπήκε, ὥς τόσο, ἡ πε-

ρίφημη αγγελία. Καί παρουσι-
αστήκε η καινούργια. Σεμνή,
καθαρή, άδαφτη, χαιρέτησε μ
ευγένεια και σεβασμό.

— Έδώ ζητάτε υπηρεσία;
— Μάλιστα. Έλα μέσα.
Κι' άρχισε το στερεότυπο έ-
ρωτηματολόγιο:

— Πώς σε λένε;
— Πηνελόπη.
— Από πού είσαι;
— Άπ' την Άνδρο.
— Πού έχεις έργασθί άλλού;
— Στο κυρίου Μπαρούτα,
του στρατηγού. Πέντε χρόνια.
— Γιατί έφυγες;
— Πήγανε στην Έλβετία τ'
άφεντικά μου. Γι' αυτό. Άλ-
λοιώς δε θάφευγα. Ήτανε πολ-
λύ ευχαριστημένοι. Ορίστε και
το συστατικό μου.

Διάβασε ή κ. Τίνα:
«Ή φέρουσα Πηνελόπη Μο-
λοχιάδη, είργασθί έν τη οικία
μου επί πενταετίαν και ύπηρε-
πιστή και τιμία και εύσυνείδη-
τος. Την συνίαστα θερμώς και
υπευθύνως. Κ. Μπαρούτας. Υ-
ποστράτηγος έ. ά.»
Ή κ. Τίνα, δόξασε από μέ-
σα της το θεό.

— Ξέρεις μαγειρική;
— Πολύ καλή.
— Σίδερο;
— Έξαιρετικό, κυρία.
— Σεβρίοισμα;
— Περίφημο!
— Τι μισθό θέλεις;
— Δοκιμάστε με κυρία και
κανονίστε σεις!
— Ωραία! Πότε θάρης;
— Σήμερα!

Και ήρθε. Καί ήτανε άληθινό
κελεπούρι. Εύρημα με όλη τη
σημασία της λέξεως. Ήσυχη,
παστρική, ακούραστη, προσε-
κτική, σωστή νοικοκυρά του
σπιτιού. Καί οικονομία. Παζά-
ρευε τα πάντα, έκοβε από δώ
πεντακόσες δραχμές από κεί
χιλίες, μέτραγε το βούτυρο,
τον καφέ και τη ζάχαρη για
να μη γίνονται σταπάλες, —
τέλος πάντων το πόναγε το
σπίτι, σά δικό της.
Κάθε πρωί δοξάζανε το θεό
οί δυο σύζυγοι.

— Τυχεροί σταθήκαμε, γυ-
ναίκα.
— Χτύπα ξύλο, Σάββα μου!
Μη μιάς την ξεμυαλίση κανέναν.
Αυτό, είν' η αλήθεια, το φο-
βόντουσαν λιγάκι. Γιατί όλοι
τη ζηλεύανε στη γειτονιά:
— Τι κορίτσι, θησαυρός!
Που την πετύχατε!

Πέρασ' έτσι ενάμιση μήνας
ζυτυχίας. Άλλά ένα βράδυ που
ό κ. και ή κ. Μπαρούδοπου
γύρισαν άπ' το σινεμά για να

PERMANANT

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ίδου το μυστικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος

*Αν. Κωνσταντίνου 12, τηλ. 53-100
Σ η μ.: Αί προσκομίζουσαι το
παρόν άπόκοιμα λαμβάνουν δω-
ρεάν κάτι.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ
Ο ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ
Αν Άνδρεού 1 (έναντι Αρχιεπισκοπής Άθηνών) γνωστοποιεί ότι τα μαθήματα
και οι έγγραφές της νέας άρμινής σαιζόν άρχονται άναπερβέτως από της Άπρι-
λίου Έντελώς νέα μαθήματα προσσκηκόμενα προς τάς άπαιτήσεις της μόδας
Έν τώ Οίκω λειτουργεί πλήρες οικότροφείον και ήμισοτροφείον

φάνε, τδ τραπέζι δέν ήταν
στρωμένο. Περιέργο!
Πηνελόπη! Φώναξε ή κ.
Τίνα.

Άλλά πουθενά ή Πηνελόπη.
Πήγανε στο δωμάτιό της, και
με κατάπληξι ανακάλυψαν πώς
λείπανε και τα ρούχα της.
— Την ξεμυαλίσανε!
— Έπρεπε να την έχουμε
αυξήσει! Στάλεγα!
— Όλιμμένη «μέχρι θανάτου»
ή κ. Τίνα, άρχισε να στρώνη
τραπέζι μόνη της. Άλλά όταν
άνοιξε το συρτάρι με τ' άσημέ-
νια μαχαιροπήρουνα, τδ βρήκε
άδειο!

— Σάββα!
— Έ;
— Πάνε τα μαχαιροπήρουνα!
Παγωμένο «ντούσε» νόμισε
πώς έκανε ό κ. Σάββας. Κι' ά-
ξαφνα μιά γοργή ύποψία, σαν
ήλεκτρική έκκένωση, τόν τίναξε
άπάνω άπ' την καρέκλα.
— Τίνα! Τις λίρες! Τα δολ-
λάρια!... Είχε δη που τα είχα!
Τρέξανε σαν τρελλοί κι' οι
δυο στο συρτάρι του γοαφείου.
Ήταν σπασμένο κι' άδειο!
— Τα μπιζού μου! φώναξε
ή κ. Τίνα.
Ούτε μπιζού ύπήρχαν!
— Μας έγδυσε!

★
Έτρεξε ό κ. Σάββας στην
Άσφάλεια. Κούνησε το κεφάλι
του ό άστονυμικός. Άνοιξ' ένα
βιβλίο με πολλές φωτογρα-
φίες.

— Αυτή είνε! φώναξε ό κ.
Σάββας αναγνωρίζοντας αμέ-
σως την Πηνελόπη.

— Αυτή; Είναι ή πιό έπικίν-
δυνη λαωποδύτρια. Την κυνηγά-
με τώρα δυο μήνες.

— Καί δε θα την πιάσετε;
— Όπωσδήποτε θα την πιά-
σουμε. Άλλά τα κλοπιμαία θα
τάχη; Συνήθως τα δίνει στους
φίλους της κι' έκείνοι τα παί-
ζουνε, και τα τρώνε!

— Δυστυχία μου!
— Για δε ρωτάτε και την ά-
στονυμία;

— Είχε συστατικό του στρα-
τηγού του Μπαρούτα.

— Ναί, αλλά ό στρατηγός ό
Μπαρούτας είναι πρόσωπο ά-
νύπαρκο!

— Μου έπιτρέπετε να τηλε-
φωνήσω;

— Εύχαρίστως.
Και τηλεφώνησε:
— Τίνα! Έτοιμάσου από τώ-
ρα! Το σπίτι το διαλύουμε.
Από αύριο πάνουμε δωμάτιο
στο ξενοδοχείο.

ΕΨΙΛΟΝ
Τεχνητά φρύδια

Σε περιπτώσεις καταστροφής έ-
νός φρυδιού, από αυτοκινητιστικό
δυστύχημα, έγκυαμα ή άλλο λό-
γο, μπορεί να γίνει μεταμόσχευ-
σις δέρματος άπ' το τριχωτό μέ-
ρος του κρανίου για να σχημα-
τισθί ένα καινούριο τεχνητό φρύ-
δι. Ή λουρίδα αυτή που δέρμα-
τος πρέπει νάχη 2-3 σειρές τρι-
χών, καθώς κι' άρκετό λίπος ό-
στε να διατηρηθού άθικτες οι ρι-
ζες των τριχών. Έτσι, τδ θύμα
του δυστυχήματος ξαναδρίσκει τη
φυσιολογική όψη του προσώπου
του.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ίω άννην Γιαννετόπουλον. Σαββάλια - Ηλείας:
Ή διεύθυνσις της Deanna Durbin είνε: Universal Pictures Co. Inc.
Universal City, California U.S.A. Ή Ντιόνα έχε, χωρίς προ μηνών.
Ή διεύθυνσις της Betty Grable είνε: 20th Century-Fox Films, 10201
West Pico Blvd. West Los Angeles 24, California U.S.A. Ή Μπέττυ
είνε παντρεμένη και μητέρα δυο παιδιών. Καί στις δυο στήρ δά
γράφετε χρησιμοποιώντας άγγλική ή γαλλική γλώσσα. Γεώρ-
γίου. Άποστόλου. Ρόδου: Οι γελοιογραφίες σας ύστερων
τόσο σε χιούμορ όσο και σε σχέδιο. Έκτός αυτού όμως, δεν δημο-
σιεύουμε συνεργασία άναγνωστών κι' έτσι δεν θα μπορούμε να σας
ευχαριστήσουμε. Άντώνιον Μπλούμην. 551 Τ.Π.: Τα σκι-
μας σας άκατάλληλα για τδ περιοδικό μας. Όσο για την αγγελία.
τάς είνε άδύνατον να την δημοσιεύουμε. Άγνοούμε την διεύθυνσι
της «Πονεμένης όφρανης». Σ. Δ. Χ. 24. Ένταύθα: Τδ μάλλον κα-
τάλληλο για την δουλειά αυτή περιοδικό είνε τδ «High Heel Maga-
zine», 381 Fourth Avenue New York, N.Y. U.S.A. Αμφιβάλλουμε ό-
μως αν θα δημοσιεύση την αγγελία που σκοπεύετε να τδ στείλετε.
Κάνετε πάντως την άπόπειρα, δεν έχετε τίποτε να χάσετε. Ι. Π.
Μαρκόπουλο - Άττικής, Γεώργιου Σεβαστιανού. Λάζο.
Παπαπέτρον και Σπύρον Λάλην. Σ.Τ.Γ. 913:
Δεν δημοσιεύουμε αγγελίες παροίσις φύσεως και συνεπώς δεν θα
μπορούμε να ικανοποιήσουμε την έπιθυμία σας. Σπύρον Άν-
τωνίου. Χρηγόριον Θεοδοσίου. Μερικά από τα παιχνίδια σας, δά
δημοσιεύθουν άλλά χωρίς τδ όνομά σας. Για να δήτε τδ όνομά σας
στο «Θησαυρό» πρέπει να μας στείλετε ένα καλό σταυρόλεξο, είτε
για τη σελίδα των παιχνιδιών, είτε σε σχέδιο 17 Χ 17 τετραγωνιδίων.
Γεώργιου (αδελφών). Φιλία - Κύπρου: Τόσο ό Βέρβερος, όσο και
ό «Θησαυρός» σας ευχαριστούν για τδ συγκινητικό γράμμα σας.
Εύθυμην. Άποστόλου. Άργος: Ή διεύθυνσις του
Tony Martin είνε: Universal International Pictures Co. Inc. Univer-
sal City, California, U.S.A. Βιογραφία του ήθοποιού αυτού δημοσι-
εύτηκε στο ύπ' αριθ. 524 τεύχος μας. Έάν δεν τδ έχετε, ζητήστε το
άπ' τα γραφεία μας στέλνοντας συγχρόνως 2.000 δραχ. Ή έπιστολή
που θά τδ στείλετε πρέπει να είνε συντεταγμένη άγγλικά ή γαλ-
λικά. Ν. Β. Σεβαστιανού. Άττικής. Ένταύθα: Ή διεύθυνσις της κ.
Eleanor Roosevelt είνε: Ladies' Home Journal, Independence Square,
Philadelphia 5, Pa. U.S.A. Ραφάελ. Ίωάννινα: Ή διεύθυνσις
της δίδος Margaret Truman είνε: White House, Washington, U.S.A.
Για τα καλά σας λόγια, σας ευχαριστούμε. Λάμπην Σ. Κ.
Τά δ η ν. Ένταύθα: Πρόκειται για νέα αστερία των οποίων τδ
όνομα είνε τελείως άγνωστο. Ή διεύθυνσις τους είνε πάντως:
Republic Studios, 4024 Radford Ave. North Hollywood, Calif. U.S.A.
Ζητήστε τις φωτογραφίες τους κι' έτσι θα λύσετε αυτόματως την
άπορία σας. Πάνον Παπαδόπουλον. Β.Σ.Τ. 902: Τδ
«Άνοιξιότικο πρωί» όχι τέλει, άλλά καλό. Δυστυχώς όμως, άνα-
πητέ μας φίλε, έχουμε άσ άρχην να μη δημοσιεύουμε συνεργασία έ-
ναγνώστων. Ό ρος. Έλκων. 105 Σ.Π.Π.: Ή διεύθυνσις
της Greer Garson είνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City,
California, U.S.A. Γ. Α. Μ. Σακίτην, Κέρκυρα: Έχουμε δηλώσει
επανελημμένως άπό της στήλης αυτής πως δεν δημοσιεύουμε συνεργ-
ασία άναγνώστων. Άν είστε πράγματι άναγνώστης του περιοδικού
μας, θά έπρεπε να τδ είχατε αντίληψη αυτό. Κ. Ρ. Π. Ι. Κ. Α. Τ. ο
Ν. Β. Χανιά: Οι δημοσιεύσεις σας τδ χάρο που θέλετε να κατα-
λάβη ή αγγελία σας, πόσοι φορές θέλετε να δημοσιεύη και στείλετε
μας τδ αντίστοιχα χρήματα για ν' άρχίσουμε τη δημοσίευσή της.
Αν δ ρο γι ά ν η ν. Β. Α. γ. γ. ε. λ. α. τ. ο ν. Ένταύθα: Πολύ
καλό τδ νέο σας σταυρόλεξο. Θα δημοσιεύη. Πιστεύουμε να προσέ-
ξате πως κανένα δεν πάει χαμένο. Οι περιποιημένες σας άποστολές
είνε πάντοτε ευπρόσδεκτες. Ζητήν. Π. Ι. π. γ. γ. ε. λ. α. τ. ο ν. Θεσσαλο-
νίκη: Στο σταυρόλεξό σας υπάρχουν άρκετές ανεπιθύμητες λέξεις
όπως λ. χ. KEAP, AAYΣ, AAO, HT, PΣ (δυο φορές), MEPI. Ί-
σως δημοσιεύη με μερικές διορθώσεις. Στείλτε μας εν τώ μεταξύ
κανένα καλύτερο. Όσο για τδ «πρότυπο» δεν δικαιολογείται ό τι-
τλος αυτός γιατί δεν λείπουν λέξεις άπ' αυτό τδ μέρος τετραγ-
ωνidia. Τδ της 24.2.48 θα δημοσιεύη, αν και έχη πολλά μαύρα τε-
τραγωνidia. Ν. Ι. κ. ο. λ. α. ο. ν. Μ. α. ν. ι. α. τ. η. ν. Άναλυσιν. Βύρω-
νος: Τδ σταυρόλεξό σας είνε πράγματι καλό και δά δημοσιεύη.
Πάντως όταν θα μας στείλετε άλλο, φροντίστε να είνε ακόμα καλό-
τερο και να λείπουν άπ' αυτό όι γενικές και όι αιτιατικές. Για τδ
καλά σας λόγια, σας ευχαριστούμε. Γεώργιου Πετρίδη.
Πάργαν: Σας αξίζει ένα «μπράβο» για τδ σταυρόλεξό χωρίς μαύρα
τετραγωνidia. Θα τδ βρήτε σύντομα στην οικία στήλη. Στείλτε
μας πάντοτε έτσι ώραία και καλοφτιαγμένα σταυρόλεξα. Α. γ. γ.
Τ. α. ν. ν. ε. τ. η. ν.: Καλό για πρώτο τδ σταυρόλεξό σας, όχι όμως
τόσο ώστε να δημοσιεύη. Έχετε ύπ' όψη σας στο μέλλον τδ έξης:
Μη χωρίζετε τδ σταυρόλεξο σε κομμάτια με τδ σχέδιο, άποφύγετε
τις λέξεις των δυο και τριών γραμμάτων, τις άνυπαρκτες, καθώς
και τις γενικές και αιτιατικές. Περιμένουμε νέα σας άποστολή για
να τδ ξαναδοίμε. Γεώργιου Καραφύλλην: Πολύ προ-
χειροφτιαγμένο τδ σταυρόλεξό σας. Άλλοτε γράφετε άπό τη μια
πλευρά του χάρτου και μην ξεχάτε να στέλνετε και τις εξηγήσεις
των λέξεων. Ε. ο. α. γ. γ. ε. λ. ο. ν. Μ. α. ν. ο. ο. α. κ. α. ν. Σ.Τ.Γ. 916B:
Τδ σταυρόλεξό σας έχει πολλά μαύρα τετραγωνidia και τδ σχέδιο
τδ χωρίζει σε 7 κομμάτια, πράγμα που δεν επιτρέπεται. Προσέξτε
τά σταυρόλεξα που δημοσιεύουμε και στείλτε μας κανένα της ίδιας
ποιότητας, αν όχι καλύτερο. Ν. Τ., Ρέθυμνον - Κρήτης: Δημοσιεύ-
με μόνο σταυρόλεξα με κανονικό σχέδιο. Συμπληρώστε, με διαλε-
χτές λέξεις, ένα άπ' τδ σχέδια που δημοσιεύτηκαν στο «Θησαυρό»
και στείλτε τδ σά γραφεία μας. Θα τδ δημοσιεύουμε ευχαρίστως.
Π. α. ο. α. ν. ι. α. ν. Παπαχρήστον. Πολύγυρον: Τδ σταυρό-
λεξό σας πολύ φτωχό και σε σχήμα και σε λέξεις. Θα είνε άσφαλώς
τδ πρώτο σας. Δεν είνε δυνατόν να δημοσιεύη. Κ. ω. σ. τ. α. ν. Β. α. μ.
δ. κ. ι. τ. η. ν.: Άν και προχειροφτιαγμένο, τδ σταυρόλεξό σας είνε
άρκετά καλό. Αυτό δείχνει πως, με μιά μικρή προσπάθεια, θα μπο-
ρούσατε να μας στείλετε ένα τέλει, που ευχαρίστως θα δημοσιεύω-
με. Διαβάστε τις συστάσεις που δίνομε πιο πάνω σε άλλους άποστο-
λείς σταυρόλεξων. Ν. Ι. κ. ο. λ. α. ο. ν. Δ. α. σ. κ. α. λ. α. κ. η. ν.: Έκτός
του ότι μέσ' στο σχέδιο χωρίζετε τδ σταυρόλεξο σε πέντε κομμάτια,
χρησιμοποιείτε και τις λέξεις ΣΩΣΥΒΙΑ, ΟΣΑΝ, ΝΕΑΙΣ κ. ά.,
καθώς και πολυάριθμες γενικές και αιτιατικές που δεν έχουν καμιά
θείσι ή ένα καλό σταυρόλεξο. Άν μας στείλετε άλλο, φροντίστε να
είναι πολύ καλύτερο και σε σχέδιο 17 Χ 17 τετραγωνιδίων. Ρ. ο. ρ. η. ν.
Ίω άννην. Σπάρτη: Οι λέξεις ΣΗΕΡΣ, ΡΑΜΑΤΑ, ΣΤΑΣΗ,
ΔΙΑ, ΑΜΩΡΟΣ, ΑΛΕ, ΑΗΔ, κ. ά. παρόμοιες καταστρέφουν τδ σταυ-
ρόλεξό σας.

ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΟΥΝ!

—Μά εσύ δεν είπες έχτες τδ βράδυ άπ' τδ τη-
λέφωνο ν' άποφασίσω τι θα κάνουμε σήμερα;...

ΓΚΑΜΗΛΕΣ τά πλοία της έρημου

Η μεγάλη ταχύτητα και η άντο-
χή της δρομάδος

«Χωρίς τη βοήθεια της δρομάδος, έγραφε άλλοτε ο Μπιφφόν, θα ήταν αδύνατο στον άνθρωπο να διανοίξει δρόμους ανάμεσα στους ώκεανους της άμμου που σκεπάζει τις έρημους».

Η δρομάς διακρίνεται από την βακτηριανή καμήλα απ' το ότι φέρει ένα μόνο ύβο στη ράχη της. Τρέχει, έξ' άλλου, με μεγάλη ταχύτητα και μπορεί να αντικαταστήσει το άλλο, ενώ η δεύτερη χρησιμεύει κυρίως για τη μεταφορά εμπορευμάτων.

Σε παλαιότερα χρόνια, οι άνθρωποι είδαν τους ύβους της καμήλας σαν μια φυσική σέλλα, που είχε τοποθετηθεί τάχα στη ράχη του ζώου, για να στηρίζεται σ' αυτήν ο ανάδοχος. Κατά τον ίδιο τρόπο, ο Μπιφφόν ντε Σαίν Πιέρ έλεγε ότι η Θεία Πρόνοια είχε υποδιαίρει το πεπνύρη σε φέτες για να τρώγεται... οικογενειακά.

Αλλά σήμερα δεν υπάρχει κανείς που να μην ξέρει ότι οι ύβοι της γκαμήλας δεν είναι τίποτε άλλο από μια αποθήκη τροφών.

Αυτό το φαινόμενο δεν συμβαίνει, άλλωστε, μόνο στην γκαμήλα. Τα διάφορα υλικά, που εισάγουμε στο σώμα μας με τις τροφές, δεν απομωώνονται άμέσως και ολοκληρωτικά. Ένα μέρος των αποθηκεύεται με διάφορες μορφές για να χρησιμοποιηθεί σε περιπτώσεις ανάγκης.

Η γκαμήλα είναι ένα ζώο εξαιρετικά καθαρό. Μόλις συναντήσει μια πηγή, τρέχει άμεσως να λουσθή και καθαρίζει το στόμα της με μεγάλη προσοχή.

Το φαινόμενο της ηλίσεως είναι άγνωστο σ' αυτά τα ζώα. Μπορούν να βαδίζουν κάτω από τον ήλιο χωρίς να παρουσιάσουν το παραμικρό δυσάρεστο σύμπτωμα. Αυτό οφείλεται στην ιδιαίτερη διάταξη του κρανίου τους. Ο εγκέφαλος τους δεν βρίσκεται κοντά στην επιφάνεια όπως στα άλλα ζώα, (και στον άνθρωπο επίσης), αλλά σε μεγάλο βάθος και προστατεύεται ολόγυρα από πολύ χοντρά κόκκαλα.

Οι γκαμήλες έχουν μίαν αξιοθαύμαστη ευφυΐα, που φαίνεται ανώτερη από πολλών άλλων ζώων. Αξιοσημείωτο είναι επίσης το αίσθημα του προσανατολισμού που έχουν αυτά τα ζώα. Ξέρουν πάντα να βρίσκουν τον ταχύτερο και ασφαλέστερο δρόμο μέσα στον άεσμο της άμμου και το ένστικτό τους τα οδηγεί μ' έναν αλάνθαστο τρόπο στα μέρη όπου υπάρχουν οάσεις. Γι' αυτό, οι ιθαγενείς συνηθίζουν να λένε ότι ο άνθρωπος που βρίσκεται κοντά σε μια γκαμήλα δεν κινδυνεύει να χαθεί.

Οι γκαμήλες αφηνιάζουν όπως και τα αλογα. Για την ακρίβεια, παθαίνουν ένα είδος παρακρούσεως, που συνεχίζεται κάποτε επί πολλές ημέρες. Μια γκαμήλα, σε παρομοία κατάσταση, μπορεί να τρέχει ακατάπαυστα επί μια ολόκληρη βδομάδα χωρίς να σταματήσει ούτε στιγμή. Σωριάζεται κατόπιν κάτω και φαίνεται σαν νεκρή. Αλλά ξαναζωντανεύει έπειτα από μερικές ώρες και είναι πια τελείως ήρεμη.

Ο τρομερός σιμόν της έρημου εκνευρίζει επίσης τη γκαμήλα και την κάνει να χάνει ολόκληρη την ψυχραιμία της. Προσπαθεί τότε να απαλλαγεί από το φορτίο που έχει στη ράχη της και τρέχει με ασυλήπτη ταχύτητα, ακολουθώντας τη διεύθυνση του ανέμου, τόσο που οι ιθαγενείς της Αφρικής λένε ότι ο σιμόν μεταβάλλει τις γκαμήλες σε... πουλιά!

Το τρομερό σιμόν της έρημου εκνευρίζει επίσης τη γκαμήλα και την κάνει να χάνει ολόκληρη την ψυχραιμία της. Προσπαθεί τότε να απαλλαγεί από το φορτίο που έχει στη ράχη της και τρέχει με ασυλήπτη ταχύτητα, ακολουθώντας τη διεύθυνση του ανέμου, τόσο που οι ιθαγενείς της Αφρικής λένε ότι ο σιμόν μεταβάλλει τις γκαμήλες σε... πουλιά!

στην γκαμήλα. Με τη διαφορά ότι σ' αυτήν η συσσώρευση είναι μεγαλύτερη. Το ζώον, όταν δεν έχει τίποτε άλλο για να τραφή, αντλεί μέσα από τους ύβους του τις ουσίες που του είναι απαραίτητες, για τη συντήρησή του.

Οι ύβοι της γκαμήλας μεταβάλλουν όγκο. Αυτό φαίνεται καθαρά όταν το ζώο διασχίζει την έρημο. Ο όγκος της ράχης του μειώνεται τότε συνεχώς και παίρνει ατροφική όψη. Κάποτε, μάλιστα, εξαφανίζεται τελείως. Αλλά όταν το ζώον ξαναρχίσει να τρέφεται κανονικά, οι ύβοι επανειφαινίζονται και παίρνουν τις διαστάσεις που είχαν πριν.

Το βάδισμα της δρομάδος είναι πολύ περίεργο. Προχωρεί πρώτα προς τα εμπρός και κατόπιν στρίβει αδέξια το κεφάλι της και στρέφει τους μηρούς της σαν να ήθελε να επαναλάβει την ίδια κίνηση προς τα πίσω. Δεν προχωρεί, έξ' άλλου, σ' ευθεία γραμμή, αλλά λοξά, σαν ένας σφοδρός άνεμος να την έσπρωχνε από το αντίθετο πλευρό.

Γι' αυτό, εκείνος που θα την καβαλλούσε πρέπει να είναι πολύ έμπειρος και να ξέρει καλά τις συνήθειες της. Διαφορετικά, διατρέχει τον κίνδυνο να βρεθεί κάτω στο πρώτο απότομο τινάγμα του ζώου.

Οι ιθαγενείς της Αραβίας και της Αφρικής χρησιμοποιούν τις γκαμήλες για αλογα. Οι δρομάδες ιδίως αναπτύσσουν μεγάλη ταχύτητα και παρουσιάζουν το πλεονέκτημα ότι μπορούν να τρέχουν ολόκληρα ημερόνυχτα, χωρίς να δείξουν την παραμικρή κουράση.

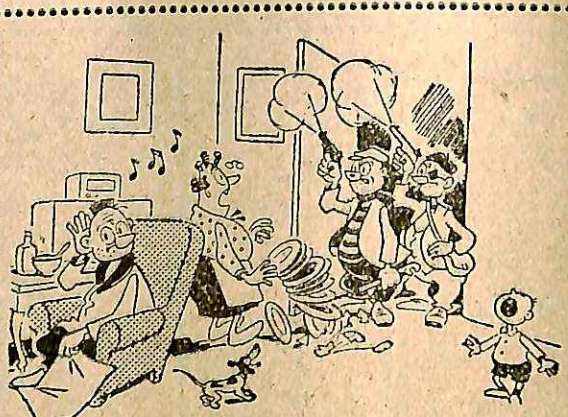
Η γκαμήλα είναι ένα ζώο εξαιρετικά καθαρό. Μόλις συναντήσει μια πηγή, τρέχει άμεσως να λουσθή και καθαρίζει το στόμα της με μεγάλη προσοχή.

Το φαινόμενο της ηλίσεως είναι άγνωστο σ' αυτά τα ζώα. Μπορούν να βαδίζουν κάτω από τον ήλιο χωρίς να παρουσιάσουν το παραμικρό δυσάρεστο σύμπτωμα. Αυτό οφείλεται στην ιδιαίτερη διάταξη του κρανίου τους. Ο εγκέφαλος τους δεν βρίσκεται κοντά στην επιφάνεια όπως στα άλλα ζώα, (και στον άνθρωπο επίσης), αλλά σε μεγάλο βάθος και προστατεύεται ολόγυρα από πολύ χοντρά κόκκαλα.

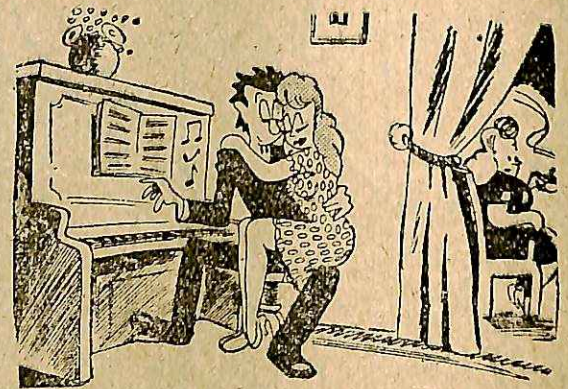
Οι γκαμήλες έχουν μίαν αξιοθαύμαστη ευφυΐα, που φαίνεται ανώτερη από πολλών άλλων ζώων. Αξιοσημείωτο είναι επίσης το αίσθημα του προσανατολισμού που έχουν αυτά τα ζώα. Ξέρουν πάντα να βρίσκουν τον ταχύτερο και ασφαλέστερο δρόμο μέσα στον άεσμο της άμμου και το ένστικτό τους τα οδηγεί μ' έναν αλάνθαστο τρόπο στα μέρη όπου υπάρχουν οάσεις. Γι' αυτό, οι ιθαγενείς συνηθίζουν να λένε ότι ο άνθρωπος που βρίσκεται κοντά σε μια γκαμήλα δεν κινδυνεύει να χαθεί.

Οι γκαμήλες αφηνιάζουν όπως και τα αλογα. Για την ακρίβεια, παθαίνουν ένα είδος παρακρούσεως, που συνεχίζεται κάποτε επί πολλές ημέρες. Μια γκαμήλα, σε παρομοία κατάσταση, μπορεί να τρέχει ακατάπαυστα επί μια ολόκληρη βδομάδα χωρίς να σταματήσει ούτε στιγμή. Σωριάζεται κατόπιν κάτω και φαίνεται σαν νεκρή. Αλλά ξαναζωντανεύει έπειτα από μερικές ώρες και είναι πια τελείως ήρεμη.

Ο τρομερός σιμόν της έρημου εκνευρίζει επίσης τη γκαμήλα και την κάνει να χάνει ολόκληρη την ψυχραιμία της. Προσπαθεί τότε να απαλλαγεί από το φορτίο που έχει στη ράχη της και τρέχει με ασυλήπτη ταχύτητα, ακολουθώντας τη διεύθυνση του ανέμου, τόσο που οι ιθαγενείς της Αφρικής λένε ότι ο σιμόν μεταβάλλει τις γκαμήλες σε... πουλιά!

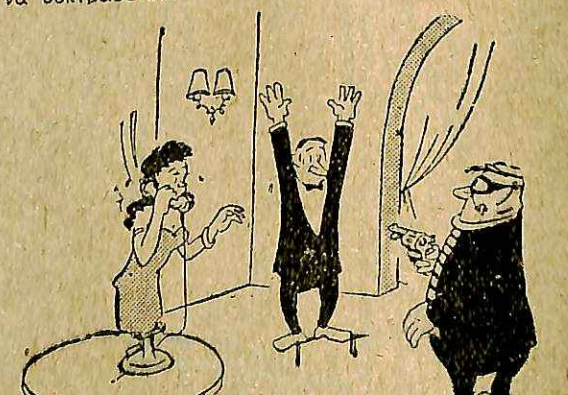
— Μαρία, άνοιξε, λοιπόν, δεν άκουσ που χτυπάνε;

— Δεν βρίσκετε, κύριε, πως η κόρη μου έκανε μεγάλες προόδους;

— Μην απελπίζεστε, κύριε, μένει κι' εκείνο εκεί να δοκιμάσετε...

— Ασφαλιστική εταιρεία, αυτό; Μπορείτε να κάνετε μια ετήσιου ασφαλεία ζωής για τον άντρα μου;

ΑΣΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΕΙΜΣ ΤΖΕΙΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΣΙΑΣ

Η Γκλόρια βγάλε το σασκάκι της πούκαμας της για να προκαλέσει τον Φέννερ, μα αυτός της λέει να ισιώσει και να έτοιμάσει τον καφέ. Ένώ κουβεντιάσουν μαζί, απ' το ανοιχτό παράθυρο εν' άντρο, κό χέρι πυροβολεί ξαφνικά και τραυματίζει τη Γκλόρια που σωριάζεται χάμου. Ο Φέννερ κινείται όσο μπορεί και την μεταφέρει στο κρεβάτι του.

Έπειτα ο ντετέκτιβ παίρνει στο τηλέφωνο το Μπουγκσέυ και τον καλεί να βρει τον βρή στο μπάρ. Εκεί του προτείνει να δουλέψει για λογαριασμό του και του λέει να εγκαταστήσει στην πόρτα του δωματίου του, φυλάγοντας τη Γκλόρια από εδύο χέρια.

Αργότερα ο Φέννερ μαθαίνει ότι αυτός που πυροβόλησε τη Γκλόρια είναι ο Χάρρυ Τάβλερ. Έπειτα συναντιέται με τον Κάρλος, και τον Νάιτινγκάλ, τακτοποιεί μαζί τους και σαν ένα δωμάτιο και πληρώνει. Οι γκαγκστερ έχουν ανακαλύψει την πραγματική ταυτότητα του Φέννερ και προσπαθούν να τον κάνουν να μιλήσει.

Τέλος, ο Φέννερ βρήκε έξω απ' το δωμάτιο. Είχε όμως την εντύπωση πως περπατούσε μέσα σε κόλλα. Τα βήματά του γίνονταν όλο και πιο άρρα... Έπρεσε με τα τέσσερα, στο διάδρομο. Σκούπιζε αδιάκοπα το αίμα που τρέχονε απ' την πληγή του φρυδιού του. Δεν έδρασε πια τίποτα. Ένοιωθε ένα κενό στο κεφάλι και πόνους δυνατότερος στο στήθος.

Έμεινε έτσι, τσακισμένος, παλεύοντας με την δυνατή επιθυμία να ξεπλυνθεί στο πάτωμα και να εγκαταλειφθεί στην τύχη του...

«Πρέπει να φύγεις!... Πρέπει να φύγεις!» τούλεγε το μυαλό του.

Κατάφερε να σταθεί όρθιος, ακολουπώντας στον τοίχο. Τα δάχτυλά του άφισαν κόκκινα σημάδια πάνω στο χαρτί της ταπετσαρίας.

«Δεν θα μπορέσω...» είπε με το νου του.

Και ξανασωριάστηκε κάτω. Έπειτα άκουσε φωνές και...

«Ο Φέννερ συνήλθε λίγο αργότερα. Είχε την εντύπωση πως σημάδι του καμπίνα μέσα στο μυαλό του.

Όταν άνοιξε τα μάτια του, το φάνηκε πως οι τοίχοι έφεραν γύρω του μια γύρω της και παρμόντας μια ξαφνική απόφαση, άφησε το μωρό της στα γάτα ενός σοβαρού κυρίου.

Υστερα άνοιξε την τσάντα της και πληρώνει το εισιτήριο της.

Μα ο σοβαρός κύριος βρίσκει ανάρμοστη την οικειότητα της νεαρής γυναίκας.

Αυτό είναι πάρα πολύ! φωνάζει. Γιατί σας παρακαλώ μου φορτώσατε το μωρό σας; Γιατί διαλέξατε έμένα και όχι κανέναν άλλο; Έχω μήπως παρουσιαστικό παραμάνας; Και τότε η νεαρή μητέρα παίρνοντας τάλι το αγοράκι της στην αγκαλιά της, λέει στον κύριο μ' ένα γλυκό χαμόγελο: — Δεν είναι αυτό, κύριε. Αλλά το άφησα επάνω σας γιατί έσείς φορείτε... α δ ι α β ρ ο χ ο !...

τωμα. Ο Φέννερ σύρθηκε προς το μέρος του, μα εκείνος τον απομάκρυνε με κλωτσιές.

Έπειτα ο Ρέγκερ στικώθηκε, μανιασμένος, έσκυψε πάνω απ' το Φέννερ, τον άρπαξε απ' το στήθος του πουκάμισου, τον ανασήκωσε και τον τινάξε χάμου. Ο ντετέκτιβ προσπάθησε να τον χτυπήσει. Μα εκείνος τον είχε κι' όλες ανασήκωσε και ξαναπατάζει.

Επανάλαβε τέσσερες φορές το ίδιο πράγμα. Ο Φέννερ δεν ήταν πια σε θέση ν' αντισταθεί. Τέλος, ο γκαγκστερ τον πέταξε σε μια γωνιά κι' ανάσανε βαθεία.

Ο Κάρλος παρουσιάστηκε στο κατώφλι της πόρτας.

—Τι κάνεις, έσύ; Διασκεδάσεις; ρώτησε το Ρέγκερ.

Η φωνή του είχε κάποιο τόνο θυμού. Ο Ρέγκερ γύρισε προς το μέρος του.

— Άκουσε, Πίο! πρόφερε, με τα δόντια σφιγμένα. Μην ανακατεύεσαι στις βουλιές μου! Αυτό το κτήνος έχει πολύ σκληρό τουρί. Θέλω να του το μαλακώσω λιγάκι...

Ο Κάρλος πλησίασε και κτύπησε το Φέννερ. Τον έσπρωξε με το πόδι του κι' είπε έπειτα στο Ρέγκερ:

— Δεν θέλω να φοβήση ακόμα, πριν να μου διηγηθώ μερικά πραγματάκια! Πρέπει να μάθω γιατί ήρθε εδώ απ' τη Νέα Υόρκη... και γιατί χάθηκε στη συμμορία μας. Δεν μ' άρεσε η δουλειά του!

— Έχεις δικήν, Πίο. Θέλεις να τον κάνουμε να μιλήσει;

Ο Κάρλος εξέτασε προσεκτικά το Φέννερ κι' απάντησε: —Για την ώρα, δεν είναι σε κατάσταση να βαστάξη σε πόνο.

— Άς περιμένουμε λιγάκι... Και βήγαμε κι' οι δυο απ' το δωμάτιο.

Ο Φέννερ συνήλθε λίγο αργότερα. Είχε την εντύπωση πως σημάδι του καμπίνα μέσα στο μυαλό του.

Όταν άνοιξε τα μάτια του, το φάνηκε πως οι τοίχοι έφεραν γύρω του μια γύρω της και παρμόντας μια ξαφνική απόφαση, άφησε το μωρό της στα γάτα ενός σοβαρού κυρίου.

Υστερα άνοιξε την τσάντα της και πληρώνει το εισιτήριο της.

Μα ο σοβαρός κύριος βρίσκει ανάρμοστη την οικειότητα της νεαρής γυναίκας.

Αυτό είναι πάρα πολύ! φωνάζει. Γιατί σας παρακαλώ μου φορτώσατε το μωρό σας; Γιατί διαλέξατε έμένα και όχι κανέναν άλλο; Έχω μήπως παρουσιαστικό παραμάνας; Και τότε η νεαρή μητέρα παίρνοντας τάλι το αγοράκι της στην αγκαλιά της, λέει στον κύριο μ' ένα γλυκό χαμόγελο: — Δεν είναι αυτό, κύριε. Αλλά το άφησα επάνω σας γιατί έσείς φορείτε... α δ ι α β ρ ο χ ο !...

Μα ο σοβαρός κύριος βρίσκει ανάρμοστη την οικειότητα της νεαρής γυναίκας.

Αυτό είναι πάρα πολύ! φωνάζει. Γιατί σας παρακαλώ μου φορτώσατε το μωρό σας; Γιατί διαλέξατε έμένα και όχι κανέναν άλλο; Έχω μήπως παρουσιαστικό παραμάνας; Και τότε η νεαρή μητέρα παίρνοντας τάλι το αγοράκι της στην αγκαλιά της, λέει στον κύριο μ' ένα γλυκό χαμόγελο: — Δεν είναι αυτό, κύριε. Αλλά το άφησα επάνω σας γιατί έσείς φορείτε... α δ ι α β ρ ο χ ο !...

Μα ο σοβαρός κύριος βρίσκει ανάρμοστη την οικειότητα της νεαρής γυναίκας.

Αυτό είναι πάρα πολύ! φωνάζει. Γιατί σας παρακαλώ μου φορτώσατε το μωρό σας; Γιατί διαλέξατε έμένα και όχι κανέναν άλλο; Έχω μήπως παρουσιαστικό παραμάνας; Και τότε η νεαρή μητέρα παίρνοντας τάλι το αγοράκι της στην αγκαλιά της, λέει στον κύριο μ' ένα γλυκό χαμόγελο: — Δεν είναι αυτό, κύριε. Αλλά το άφησα επάνω σας γιατί έσείς φορείτε... α δ ι α β ρ ο χ ο !...

Μα ο σοβαρός κύριος βρίσκει ανάρμοστη την οικειότητα της νεαρής γυναίκας.

Αυτό είναι πάρα πολύ! φωνάζει. Γιατί σας παρακαλώ μου φορτώσατε το μωρό σας; Γιατί διαλέξατε έμένα και όχι κανέναν άλλο; Έχω μήπως παρουσιαστικό παραμάνας; Και τότε η νεαρή μητέρα παίρνοντας τάλι το αγοράκι της στην αγκαλιά της, λέει στον κύριο μ' ένα γλυκό χαμόγελο: — Δεν είναι αυτό, κύριε. Αλλά το άφησα επάνω σας γιατί έσείς φορείτε... α δ ι α β ρ ο χ ο !...

του. Ξανάκλεισε τα μάτια του, τρομαγμένος, και προσπάθησε να συγκεντρώση όση λογική του άπομεινε.

Δεν κουνήθηκε καθόλου, ένα λεπτό. Έπειτα ξανάνοιξε τα βλέφαρά του. Τώρα δεν φοβήθηκε πια, γιατί οι τοίχοι κουνόντουσαν λιγότερο...

Σύρθηκε ως την πόρτα και προσπάθησε να την άνοιξη. Ήταν όμως κλειδωμένη.

Τον είχαν τόσο χτυπήσει στο κεφάλι, ώστε είχε χάσει σχεδόν τα λογικά του. Και δεν ένοιωθε καν τους πόνους που βασάνιζαν όλο του το κορμί.

«Πρέπει να βγω από δω μέσα! συλλογίσθηκε. Αλλιώς, θα εξακολουθήσουν, ως που να με σκοτώσουν».

Ουκίσως έπειτα τι είχαν κάνει στον Κινέζο κι' ανατρίχιασε.

«Θάναι αδύνατο ν' ανθέσω! είπε με το νου του. Αν μου σφίξουν με τη μέγερνη τά δάχτυλα, θα μιλήσω!».

Μια λάμψη πέρασε ξαφνικά απ' τα μάτια του. Είχε βρή μια λύση... Έφερε το χέρι του στο γάντζο της ζώνης του, τον άνοιξε και την έβγαλε. Σηκώθηκε όρθιος, τρικλίζοντας κι' ακολουπώντας στον τοίχο για να μην πέσει.

Πέρασε το μακρύ λουρί στο γάντζο, φόρεσε στο λαιμό του αυτή τη θηλεία και την έσφιξε.

—Πρέπει να βρω τώρα κανένα καρφί ή γάντζο στον τοίχο, για να δέσω την άκρη... ψιθύριζε.

Έκαψε το γύρο της κάμαρας, ψάχνοντας τους γυμνούς τοίχους. Αλλά δεν εύρηκε τίποτα. Σταμάτησε κοντά στην πόρτα κι' αγανακτήθηκε:

«Τι θα κάνω τώρα!...»

Έμεινε καρφωμένος σ' αυτή τη στάση, με το κεφάλι του γυρισμένο προς το στήθος του και τη ζώνη κρεμασμένη απ' το λαιμό του. Έπειτα ξανάκανε το γύρο του δωματίου, δίχως αποτέλεσμα και πάλι. Δεν υπήρχε ούτε παράθυρο, ούτε καρφί... μόνον η ηλεκτρική λάμπα, κι' αυτή τόσο ψηλά που...

Το τραμ της γραμμής Πατησίων είναι όπως πάντα υπερπλήρες, μα αυτό δεν εμποδίζει ν' ανεβάνει κι' άλλος κόσμος στις στάσεις και να συνωστίζεται με αγγελική υπομονή στο διάδρομο και στους εξώστες.

Ανεβαίνει και μια νεαρή γυναίκα, κρατώντας ένα μωρό στην αγκαλιά της. Οι καθισμένοι δεν την προσέχουν ή κανουν πως δεν την προσέχουν. Έξασφα ακούγεται η φωνή του εισπρακτορά:

—Τα εισιτήριά σας παρακαλώ!...

Η νεαρή μητέρα προσπαθεί ν' άνοιξη την τσάντα της, αλλά το μωρό που κρατάει στην αγκαλιά της εμποδίζει τις κινήσεις της. Ο εισπρακτωρ ανυπομονεί, γιατί θέλει να προχωρήσει.

Η κυρία τότε ριχνει μια ματιά γύρω της και παρμόντας μια ξαφνική απόφαση, άφησε το μωρό της στα γάτα ενός σοβαρού κυρίου.

Υστερα άνοιξε την τσάντα της και πληρώνει το εισιτήριο της.

Μα ο σοβαρός κύριος βρίσκει ανάρμοστη την οικειότητα της νεαρής γυναίκας.

Αυτό είναι πάρα πολύ! φωνάζει. Γιατί σας παρακαλώ μου φορτώσατε το μωρό σας; Γιατί διαλέξατε έμένα και όχι κανέναν άλλο; Έχω μήπως παρουσιαστικό παραμάνας; Και τότε η νεαρή μητέρα παίρνοντας τάλι το αγοράκι της στην αγκαλιά της, λέει στον κύριο μ' ένα γλυκό χαμόγελο: — Δεν είναι αυτό, κύριε. Αλλά το άφησα επάνω σας γιατί έσείς φορείτε... α δ ι α β ρ ο χ ο !...

Μα ο σοβαρός κύριος βρίσκει ανάρμοστη την οικειότητα της νεαρής γυναίκας.

Αυτό είναι πάρα πολύ! φωνάζει. Γιατί σας παρακαλώ μου φορτώσατε το μωρό σας; Γιατί διαλέξατε έμένα και όχι κανέναν άλλο; Έχω μήπως παρουσιαστικό παραμάνας; Και τότε η νεαρή μητέρα παίρνοντας τάλι το αγοράκι της στην αγκαλιά της, λέει στον κύριο μ' ένα γλυκό χαμόγελο: — Δεν είναι αυτό, κύριε. Αλλά το άφησα επάνω σας γιατί έσείς φορείτε... α δ ι α β ρ ο χ ο !...

Μα ο σοβαρός κύριος βρίσκει ανάρμοστη την οικειότητα της νεαρής γυναίκας.

Αυτό είναι πάρα πολύ! φωνάζει. Γιατί σας παρακαλώ μου φορτώσατε το μωρό σας; Γιατί διαλέξατε έμένα και όχι κανέναν άλλο; Έχω μήπως παρουσιαστικό παραμάνας; Και τότε η νεαρή μητέρα παίρνοντας τάλι το αγοράκι της στην αγκαλιά της, λέει στον κύριο μ' ένα γλυκό χαμόγελο: — Δεν είναι αυτό, κύριε. Αλλά το άφησα επάνω σας γιατί έσείς φορείτε... α δ ι α β ρ ο χ ο !...

Μυρεΐς & Υποτιρίες

Λογική γυναίκα

Το τραμ της γραμμής Πατησίων είναι όπως πάντα υπερπλήρες, μα αυτό δεν εμποδίζει ν' ανεβάνει κι' άλλος κόσμος στις στάσεις και να συνωστίζεται με αγγελική υπομονή στο διάδρομο και στους εξώστες.

Ανεβαίνει και μια νεαρή γυναίκα, κρατώντας ένα μωρό στην αγκαλιά της. Οι καθισμένοι δεν την προσέχουν ή κανουν πως δεν την προσέχουν. Έξασφα ακούγεται η φωνή του εισπρακτορά:

—Τα εισιτήριά σας παρακαλώ!...

Η νεαρή μητέρα προσπαθεί ν' άνοιξη την τσάντα της, αλλά το μωρό που κρατάει στην αγκαλιά της εμποδίζει τις κινήσεις της. Ο εισπρακτωρ ανυπομονεί, γιατί θέλει να προχωρήσει.

Η κυρία τότε ριχνει μια ματιά γύρω της και παρμόντας μια ξαφνική απόφαση, άφησε το μωρό της στα γάτα ενός σοβαρού κυρίου.

Υστερα άνοιξε την τσάντα της και πληρώνει το εισιτήριο της.

Μα ο σοβαρός κύριος βρίσκει ανάρμοστη την οικειότητα της νεαρής γυναίκας.

Αυτό είναι πάρα πολύ! φωνάζει. Γιατί σας παρακαλώ μου φορτώσατε το μωρό σας; Γιατί διαλέξατε έμένα και όχι κανέναν άλλο; Έχω μήπως παρουσιαστικό παραμάνας; Και τότε η νεαρή μητέρα παίρνοντας τάλι το αγοράκι της στην αγκαλιά της, λέει στον κύριο μ' ένα γλυκό χαμόγελο: — Δεν είναι αυτό, κύριε. Αλλά το άφησα επάνω σας γιατί έσείς φορείτε... α δ ι α β ρ ο χ ο !...

Μα ο σοβαρός κύριος βρίσκει ανάρμοστη την οικειότητα της νεαρής γυναίκας.

Μονομε: ARIZONA

δεν μπορούσε να τη φτάσει. Σκέφθηκε αν θα κατάφερνε να στραγγαλισθεί, πατώντας με το πόδι του την άκρη του λουριού. Μά έκρινε πως θάταν άδύνατον.

Ξανακάθισε καταγής για να σκεφθεί. Τό βουητό εξακολουθούσε μέσα στο κρανίο του. Έσφιξε το κεφάλι του με τα δύο του χέρια...

—Αργούν να μου κατεβούν ιδέες!... μουρμούρισε.

Έπειτα, ξαφνικά, σκέφθηκε πάλι κάτι. Σύρθηκε με τα τέσσερα ως την πόρτα κι έδεσε τη ζώνη στο πόμολο.

—Αν πέρω τώρα με την κοιλιά, κάτι θα καταφέρω, πρόσθεσε. Θ' αργήσω πιά πολύ, μα θα τα κακαρώσω στο τέλος!

Στερέωσε καλά τη ζώνη του, αδύνατάς την τόσο κοντή, ώστε ο λαιμός του να κρεμαστή λίγους πόντους μόνο χαμπλό-τερα απ' το πόμολο.

Έπειτα απομάκρυνε σιγά-σιγά τα πόδια του προς τα πίσω, ως που να βρεθεί ξαπλωμένος με το βάρος του σώματος του στηριγμένο στα δύο του χέρια.

Δεν τον ένοιαζε πού θα πέθαινε. Χαιρόταν μάλιστα γιατί θα ξέφευγε απ' τον Κάρλος...

Έμεινε ακίνητος μερικές στιγμές. Έπειτα αποτράβηξε ξαφνικά τα χέρια του...

Ο γάντζος της ζώνης του δάγκωσε τη σάρκα του λαιμού του. Τό λουρί γάθκε βαθεία...

«Έν τάξει!» σκέφθηκε θριαμβευτικά ο Φέννερ.

Τό αίμα άρχισε να χτυπάη

στα μηλίγγια του. Υπέφερε, πνιγόταν... τόσο πού λίγο έλειψε ν' άκουμπήση πάλι κάτω τα χέρια του. Άλλα δεν τό έκαμε. Έμεινε κρεμασμένος απ' τη θηλεία.

Τά μάτια του σκοτεινίαζαν... Ξαφνικά, έσπασε το πόμολο της πόρτας, κι ο Φέννερ σωριάστηκε κάτω.

Έμεινε για ένα λεπτό ακίνητος, σαν αποβλακωμένος, ανασαίνοντας βαθεία και σπασμωδικά. Σταγόνες αίματος κυλούσαν απ' το λαιμό του, απ' το μέρος όπου τον είχε πληγώσει ο γάντζος.

Η άποτυχία του τούφερνε μιάν αποθάρρυνση, ακόμη πιά άνυπόφορη απ' τον πόνο πού σπάραζε όλο του τό κορμί. Έλυσε τη ζώνη κι έμεινε ξαπλωμένος ανάσκελα, με τα μάτια καρφωμένα στο βρώμικο ταβάνι.

Τό αίμα πούσταζε απ' το λαιμό του, ξανάβαλε με κίνηση τη σκέψη του. Τό μυαλό του ήταν τόσο θολό, ώστε δεν κατάφερε να καταστρώση μιάν ιδέα. Ένοιωθε όμως άόριστα ότι αν έπεμνε, θα κατέληγε να βρή κάποιαν άλλη λύση.

Έμεινε λίγο ακόμη ακίνητος, κι έπειτα άνακάθισε. Τά μάτια του έλαμπαν και πάλι. Κάτι καινούργιο είχε σκεφθεί...

Ξαναπήρε τη ζώνη του κι έξέτασε τό μετάλλιο γάντζο της. Ήταν αρκετά μυτερός.

Έρριξε έπειτα μιιά λoή ματιά στο άριστερό του μπράτσο. Ήξερε πού περίπου περνούσαν οι κεντρικές αρτηρίες.

Δεν θάχε, παρά να τρυπήση μιάν απ' αυτές με τό γάντζο, για να πεθάνη από αιμορραγία...

—Πρώτης τάξεως τρόπος! μουρμούρισε. Ήσουν βλάκας πού δεν τό σκέφθηκε ναρίτερα...

Αναζήτησε μ' ύπομονη την αρτηρία. Όταν έκρινε πως την είχε βρή, έσφιξε δυνατά τη μύτη του γάντζου πάνω στη σάρκα του. Άλλά τό δέρμα αντίσταθε. Έσφιξε πιά δυνατά.

Αρχίζε να πονή πολύ. Κρύος ιδρώτας τον έκοβε...

«Δεν έχω ίσως πιά αρκετή δύναμη για να πετύχω» σκέφθηκε με αγωνία.

Δάγκωσε τα χείλια του και, με μιιά σπασμωδική κίνηση, έχωσε στο χέρι του τη μεταλλινή αίχμη. Φάνηκε μιιά σταγόνα αίματος.

Ο Φέννερ πίεσε δυνατότερα ακόμη. Η αρτηρία άρχισε να χτυπά. Και, ξαφνικά, τό σίδερο γάθκε βαθεία και τό αίμα πινάχθηκε με δύναμη.

Ήταν τόσο εξαντλημένος πιά ο Φέννερ, ώστε έπεσε χαμω ανάσκελα, και τό κεφάλι του χτύπησε στο πάτωμα. Σιγά-σιγά έχασε τις αισθήσεις του...

Μιά άκαθόριστη σιλουέττα ξεπρόβαλε, μέσα από μιιά φωτεινή όμίχλη.

Ο Φέννερ την κύτταξε κι άναρωτήθηκε μήπως ήταν ο Κάρλος Θεός...

Μά όχι, ήταν ή Κούρλυ! Έσκυψε πάνω του και τό είπε κάτι πού δεν τό άκουσε.

—Καλημέρα, μικρούλα! μουρμούρισε εκείνος.

Η όμίχλη διαλύθηκε μπροστά απ' τα μάτια του, μπόρεσε να ιδή καθαρώτερα.

Πίσω απ' την Κούρλυ στεκόταν ένας κοντός άντρας, πούμοιαζε με τράγο.

Ο Φέννερ τον έκουσε να

λέη, αδύνατα, σά να μιλούσε από πολύ μακριά:

—Θά πάη καλά τώρα. Να μη τόν κουνήση κανείς από δώ. Άν με χρειαστήτε, θα ξανάρθω.

—Οάθελα λίγο νερό... έπρε ο Φέννερ.

Έπειτα ξαναθυβίστηκε σε νάρκη.

Όταν ξύπνησε, ένοιωθε πολύ καλλίτερα τον έαυτό του. Η καμπάνα είχε πάψει να χτυπά μέσα στο μυαλό του. Κι οι τοίχοι της κάμαρας έμεναν ακίνητοι...

Η Κούρλυ καθόταν σε μιιά καρέκλα. Τά βλέφαρά της ήταν βαρεία, σαν να πέθαινε της νύστας.

—Γιά όνομα του Θεού... μουρμούρισε ο Φέννερ.

Μά ή Κούρλυ σηκώθηκε βιαστικά και διώρβωσε τά σκεπάσματα του.

—Μή μιλάτε ακόμη, τού έίπε. Γλυτώσατε τώρα. Πρέπει όμως να κοιμηθήτε.

Ο Φέννερ έκλεισε τά μάτια του και προσπάθησε να σκεφθεί. Άδικο όμως...

Τό κρεβάτι ήταν μαλακό. Τό σώμα του δεν πονούσε πιά. Ξανανοιξε τά μάτια του.

Η Κούρλυ τούφεσε νερό.

—Δεν υπάρχει άλλο πιότό, πιά δυνατό; τη ρώτησε.

—Γιά να σας πώ! τόν διέκοψε εκείνη ξερά. Είσαστε άρρωστος, τσακισμένος...

Νά παίρνετε λοιπόν ό,τι σας δίνουν. Δίχως πολλές κουβέντες!

Αφού σάπασε μερικές στιγμές, ο Φέννερ τη ρώτησε:

—Μά, έπιτέλους... πού βρίσκομαι;

Βάρονται!!
ΤΣΑΝΤΕΣ
ΝΑΥΣΟΝ
ΣΟΛΟΝ ΤΟΥΣ
ΧΡΟΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
ΣΤΙΛΒΩΤΗΡΙΟΝ
Α.ΣΤΡΙΓΓΑΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΕΠΙΣΤΕΥΣ
Εκδόσιν Αθηνών

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Θεωρώ υποχρέωσίν μου όπως και δημοσία έκφράσω τάς άπείρους εύχαριστίας μου εις τους οίκους Κοπτικής Ραπτικής, Ζωγραφίδου, όπου, εις ελάχιστον χρονικόν διάστημα έγινα ίκανή να κόβω και να ράβω τά δυσκολώτερα κομμά άνέτως.

Η άποφοιτήσασα μαθήτρια
ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ
Όδός Κέκροπος 3α

ΕΙΝΑΙ

μεγάλη οικονομία και προπαντός νοικοκυριό τό να έχετε στο σπίτι σας τό βερνίκι υποδημάτων

CAMEL

—Στην κάμαρά μου, δίπλα στην Ουάιτ - Στρήτ.

—Έξήγησέ μου λοιπόν τό μυστήριο, μικρούλα! Πώς ήρθα ως εδώ;

—Τώρα είν' άργά. Πρέπει να κοιμηθούμε. Αύριο, θα σας τά διηγηθώ όλα.

Ο Φέννερ άνασκηκώθηκε, άκουμπώντας στον άγκωνα του. Περίμενε πως θα βογγούσε απ' τον πόνο, μα ή προσπάθειά του δεν τον έκαμε καθόλου να υποφέρει. Τό μόνο πού ένοιωσε, ήταν μεγάλη άδυναμία.

Φαίνεται πως κοιμήθηκε πολλές ώρες, έπρε. Θέλω να μάθω άμέσως ό,τι συνέβη.

Η Κούρλυ άναστέναζε.

—Καλά, καλά! έπρε Σας βαρύνεται, έσας τους «σκληρούς άντρες»!

Ο Φέννερ δεν άπάντησε. Ξαπλώθηκε πάλι και περίμενε. Η Κούρλυ τόν ρώτησε ζαρώνοντας τό μετωπί της:

—Τι τού κάνατε, τού Ναϊτινγκάλ, κι ήταν πύρ και μαγία εναντίον σας;

Ο Φέννερ την κύτταξε.

—Δεν θυμάμαι... άπάντησε.

Εκείνη έκαμε ένα μορφασμό δυσπιστίας και πρόσθεσε:

—Μου έπρε ότι ο Κάρλος σας είχε χτυπήσει στο κεφάλι κι έπειτα σας είχε μεταφέρει στο παραλιακό σπίτι του.

Προσπάθησε να μάθω τό λόγο, αλλά δεν μπόρεσα. Όταν όμως έξαγνίστηκε ο θυμός τού Ναϊτινγκάλ, άρχισε να στενοχωριέται για σας.

Ελεγε πως δεν θάταν σωστό να σας παρατήρη στην τύχη σας, αφού σας σύστησε ο Κρόττι.

«Δεν έδυσκολεύτηκε τότε να τόν καταφέρω να παη να δη τί είχατε απογίνει. Σας έφερε μαζί του στο γυρισμό. Φαίνεται πως τάχατε βάλει με πολλούς μαζί...

Μ' έστειλε να φωνάξω ένα γιατρό και μούπε να φροντίσω για σας.

Ο Φέννερ δεν μπορούσε να τό πιστέψη.

—Μ' έφερε από κεί κάτω ο Ναϊτινγκάλ; ρώτησε. Και τόν άφισε ο Κάρλος;

—Ο Κάρλος έλειπε. Είχαν γυρίσει όλοι στο ξενοδοχείο τους.

—Α, καταλαβαίνω.

Ο Φέννερ έμεινε άμυλητος κι άκίνητος για λίγο. Έπειτα ρώτησε:

—Τι μέρα έχουμε σήμερα; Η Κούρλυ τού έπρε.

Εκείνος έκανε με κόπο ένα λογαριασμό: Είχε άφισε από τέσσερες μέρες τη Γιλδάρια. Κι όμως τού φαίνόταν πως είχε περάσει πολύ περισσότερος καιρός...

—Τό ξέρει ο Κάρλος πως εξαφανίστηκε; ρώτησε.

Η Κούρλυ χασμουρήθηκε.

—Και βέβαια, άπάντησε. Άλλά δεν έσκέφθηκε καθόλου, άνακατέψη με την εξαφάνισή σας έμένα ή τού Ναϊτινγκάλ...

Μά μπορεί να τού μπουνη ψύχλο στ' αϊτιά, γιατί είναι διαβολέμενος!

Ο Φέννερ ταραχώθηκε στο κρεβάτι του. Πέρασε ελαφρά τό χέρι του άνάμεσα στα μαλλιά του: Τό κρανίο του πονούσε με τό παραμικρό άγγιγμα.

—Δέ θα στο συχωρέση, αν τ' άνακαλύψη! έπρε.

—Σίγουρα... άπάντησε ή Κούρλυ, άνασκηκώνοντας τους ώμους της.

Ξαναχασμουρήθηκε έπειτα και πρόσθεσε:

—Τό κρεβάτι είναι πολύ φαρδύ. Θα σας πείραζε, έν

κοιμόμουν κι' εγώ λιγάκι;

Ο Φέννερ χαμογέλασε.

—Κάθε άλλο, άπάντησε Σόν... στο σπίτι σου!

Η Κούρλυ άναστέναζε και βγήκε απ' την κάμαρα. Όταν ξαναγύρισε, φορούσε μιιά λεπτή μαλλινή πιτζάμα.

—Κρυώνω πάντα στον ύπνο μου... έξήγησε.

Ο ντέκτεκιβ τήν κύταξε, καθώς ξαπλωνόταν δίπλα του.

—Δεν είναι διόλου... ρωμαντικό τό ντύσιμό σου! της έπρε.

Εκείνη άκούμπησε τό ξανθό κεφάλι της στο μαξιλάρι κι άπάντησε:

—Τι μ' αυτό;... Τόσο τό καλλίτερο μάλιστα, γιατί δεν θα σας περάσουν... άλλες ιδέες!

Χασμουρήθηκε κι' έπαψε τά βλέφαρά της.

—Είμαι κατακουρασμένη και ψόφια της νύστας, έπρε.

—Τό πιστεύω... Κοιμήσου! Θες να σε ναυομύρσει;

—Σαχαμαρές... μουρμούρισε ή Κούρλυ, μισοκοιμισμένη κι' όλας.

Και βυθίστηκε στον ύπνο.

Ο Φέννερ έμεινε ακίνητος, άκούγοντάς την ν' ανασαίνει ήσυχα. Έπειτα προσπάθησε να σκεφθεί. Μά τό μυαλό του ήταν ακόμη θαλωμένο, κι έτσι προτίμησε να ξανακοιμηθ' κι' αυτός.

Τόν ξύπνησε ο πρωινός ήλιος. Άνοιξε τά μάτια του και κύτταξε γύρω του. Τό μυαλό του ήταν τώρα ξάστερο. Τό κορμί του δεν πονούσε καθόλου. Ένοιωθε μόνο κάποια δυσκολία στις κινήσεις του.

Η Κούρλυ άνακάθισε στο κρεβάτι, τρίβοντας τά μάτια της.

—Καλημέρα! έπρε. Πώς τά πάτε;

Ο Φέννερ της χαμογέλασε.

—Απλώς έπειτα τό χέρι του και την άγγιξε μαλακά στον ώμο.

—Είσαι μιιά πρώτης τάξεως κοπέλλα, της έπρε. Γιατί τόκανες, αυτό;

—Μη σκοτίζετε τό μυαλό σας να καταλάβετε. Σας τόπα όταν σας πρωτοείδα: σας βρίσκω συμπαθητικό.

Ο ντέκτεκιβ τήν άγκάλιασε

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

απ' τη μέση. Έκείνη έκλεισε τά μάτια της και τού πρόσφερε τά χείλη της. Ο Φέννερ τη φίλησε.

—Δεν είμαι λογικός, έπρε έπειτα. Δεν θάπρεπε να τό κάνω, αυτό.

—Γιατί; Δεν έφερα αντίστασι... άπάντησε ή Κούρλυ με τρυφερό τόνο.

Έπειτα από λίγες στιγμές, ο Φέννερ της έπρε, με φωνή λίγο νυσταγμένη ακόμη:

—Τι σκέπτεσαι;

Εκείνη τού χάιδεψε τό πρόσωπο κι' άπάντησε:

—Σκέπτομαι πως είναι άτυχία μου να βρίσκω ένα τύπο σαν και σένα... όταν είναι πιά πολύ άργά!

—Μην έχεις τέτοιες μαύρες ιδέες! τη μάλωσε ο Φέννερ.

Εκείνη γέλασε. Μά τά μάτια της έμειναν σοδαρα.

—Θά σου ετοιμάσω τό πρωινό, τού έπρε. Στο λουτρό, θα βής ξυρόφι.

Αφού ξυρίστηκε, ο Φέννερ ξαναγύρισε στην κρεββατοκάμαρα. Τό πρόγευμα ήταν σεβδρισμένο. Κάθισε κι' έπρε:

—Χμ! Περιφρα μυρίζε!... Η ρούπα πού είχε βρή σ' ένα ντουλαπι, άνηκε σίγουρα στο Ναϊτινγκάλ, γιατί τούφτανε μόνον ως τά γόνατα και τόν έσφιγγε στους ώμους.

—Νά ξερετε πως φαίνεσαι τώρα!... φώναζε γελώντας ή Κούρλυ.

Ο Φέννερ καταβρόχθισε ό,τι υπήρχε στα πιάτα του, και χρειάστηκε να τού τό ξαναγεμίση ή Κούρλυ.

—Σάν καλά πάμε, ε; τού έπρε.

Ο ντέκτεκιβ κούνησε καταφατικά τό κεφάλι του κι' άπάντησε:

—Ναί, είμαι και πάλι στη φόρμα μου... Για πέσ μου, ο Ναϊτινγκάλ έχει μεγάλη θέσι στην καρδιά σου.

Ενώ τού ξαναγέμιζε τό φλυτζάνι του με καφέ, ή Κούρλυ έπρε:

—Τόν έχω συνηθίσει. Είμαι μαζί του από δύο ή τρία χρόνια. Είναι συμπαθητικός. Και πιστεύω πως είναι αρκετά τοιμημένος μαζί μου.

—Ανασκήωσε τους ώμους της και πρόσθεσε:

—Γιατί να μη τόν κάνω εύτυχισμένο, μιιά και δεν αγαπάω κανέναν άλλο;

Ο Φέννερ άναψε ένα τσιγάρο.

—Καλά κι' ο Τάυλερ; έπρε. Τι είν' αυτός για σένα;

Τό χαμόγελο πάγωσε στα χείλη και στα μάτια της Κούρλυ.

—Όταν είναι κανείς άστυνομικός, έννοει να χωνή παντού τη μύτη του! έπρε με πικρία. Άκουσε, φίλε μου! Δεν έχω να σου δώσω λογαριασμό.

Ο Φέννερ τήν κύτταξε μ' άπορία, ενώ εκείνη άρχισε να μαζεύη τά σεβδίστια.

—Όποτε λοιπόν... ξερέτε ποίος είμαι; ρώτησε.

...

...

...

...

...

...

...

...

—Όλοι τό ξέρουμε, άπάντησε εκείνη λακωνικά.

—Κι' ο Ναϊτινγκάλ ακόμη; Βεβαίως.

—Μά γιατί λοιπόν με βοηθήσε;

Καθώς έδγαينه, με τά πιάτα, ή Κούρλυ έξήγησε πάνω απ' τόν ώμο της:

—Έχει ένα χρέος στον Κρόττι. Θέλει να τό ξεπληρώση.

Ο Φέννερ έμεινε σκεπτικός.

Όταν ξαναγύρισε ή νέα γυναίκα, της έπρε:

—Μή γίνεσαι κακιά μαζί μου, μικρούλα! Κάτι θα μπορούσαμε να σκαρώσουμε, οι δύο μας...

Η Κούρλυ έσκυψε πάνω απ' τό τραπέζι. Τό πρόσωπό της είχε γίνει σκληρό κι' ή ματιά της δυσπιστι.

—Μη δοκιμάσης, άπάντησε. Θα χάσης τόν κόπο σου.

—Τόσο τό χειρότερο... μουρμούρισε ο Φέννερ.

Η Κούρλυ ήταν κλεισμένη στο λουτρό, όταν έφτασε ο Ναϊτινγκάλ. Έμεινε όρθιος μιιά στιγμή, κύτταζοντας παγωμένα τό κεντρικό.

—Σ' εύχαριστώ γέρο μου, τού έπρε εκείνος. Μ' έδγαλες από δύσκολη θέσι...

—Τώρα πού στάθηκες στα πόδια σου, καλλίτερα να τού δίνης! πρόσφερε ξερά ο Ναϊτινγκάλ. Ο τόπος εδώ είναι μικρός για σένα και τόν Κάρλος.

—Ετσι λές;...

—Τι σχέσεις έχεις εσύ με τόν Κρόττι; Τι θα πούν όλ' αυτά;

Ο Κρόττι έχει να κανονίση ένα λογαριασμό με τόν Κάρλος. Δουλεύω για λογαριασμό του.

Ο Ναϊτινγκάλ πλησίασε λίγο στο τραπέζι.

—Μην κάθεται πιά πολύ εδώ, έπρε. Ξερείς τί θα μου κάνει ο Κάρλος, αν μάθι ότι εγώ σε βοηθήσα;

Ο Φέννερ τόν κύτταξε στα μάτια.

—Θά κανονίσω τό λογαριασμό μου μαζί του, άπάντησε. Όσο για σένα, καλά θάκανες να πάς με τό μέρος τού νικητού.

—Μά μ' αυτόν είμαι, έπρε ο Ναϊτινγκάλ. Στο ξαναλέω, φύγε από δώ, χωρίς να έπιμένης. Άλλοιώς, θ' αναλάβω ο ίδιος τη δουλεία.

Η φωνή του ήταν ήρεμη, δίχως στομφο. Ο Φέννερ κατάλαβε πως δεν έπρεπε να φέρη αντίρρηση.

—Καλά, όπως θέλεις, έπρε. Ο Ναϊτινγκάλ δίστασε μιιά στιγμή. Έπειτα έδγαλε ένα πιστόλι απ' την τσέπη του και τ' άφισε πάνω στο τραπέζι.

—Στό δίνω, έπρε, για να μπόρεσης να φύγης απ' την πόλι μας με ασφάλεια. Τό κάνω επειδή χρωστά πολλά στον Κρόττι. Αν όμως βρίςκεσαι ακόμα δώ, όταν νυχτώση... καλά θα κάνης να πυροβολήσης πρώτος, αν τύχη και με δης! Καταλαβαίνεις τί έννοα!

Βγήκε έπειτα απ' τό δωμάτιο, κλείνοντας μαλακά την πόρτα πίσω του.

Ο Φέννερ πήρε τό πιστόλι και τό ζύγισε μιιά στιγμή μέσα στη ρούχτα του. Την ώρα εκείνη, έδγαينه απ' τό λουτρό ή Κούρλυ. Είδε τό όπλο και ρώτησε:

—Α, ήρθε ο Ναϊτινγκάλ;

Ο Φέννερ κούνησε τό κεφάλι

του, με ύφος άφηρημένο.

—Πας σου φέρθηκε; Φιλικά; πρόσθεσε εκείνη.

—Πάνω - κάτω όπως και σύ...

—Ετοιμάσθηκες να φύγης; Πάω να φέρω τ' αυτοκίνητό μου. Θα σε πάω όπου θέλεις.

—Έν τάξει... έπρε μηχανικά ο Φέννερ.

Σκέφθηκε λίγο κι' έπειτα ρώτησε:

—Δεν έννοείς λοιπόν να μου πής τίποτα για τόν Κάρλος; Η Κούρλυ ζάρωσε τά φρύδια της.

—Άλλαξε κουβέντα! τόν διέκοψε. Τα ρούχα σου είναι στη ντουλάπα. Μπορείς να ντυθής μ' αυτά, όπως - όπως, μέχρι πού να πάς ν' αλλάξης στο ξενοδοχείο.

Ο Φέννερ ντύθηκε όσο γρηγορότερα μπόρουσε. Δεν ένδιαφέρθηκε για τά χάλια πού είχε τό κοστούμι του.

καταλάβαινε πως δεν είχε συνελθεί ακόμα εντελώς. Χρειάζονταν προσπάθεια, για να περπατήσει.

Ήταν σταμάτησε. Είχε ιδη την Κούρλυ, ξαπλωμένη κατάχαλα, στο κάτω κεφαλόσκαλο!

Ήταν για μια στιγμή σαν απολιθωμένος. Έπειτα τράβηξε το πιστόλι του κι' εξακολούθησε να κατεβαίνει, προσέχοντας γύρω του.

Πήγε κοντά στην Κούρλυ και διέκρινε τότε να ξεπροβάλλει απ' την πλάτη της η λαβή ενός μαχαίριου.

Έσκυψε πάνω της και την έγυρισε ελαφρά. Το κεφάλι της έπεσε προς τα πίσω. Άν απάνε όμως ακόμη.

Κοπίασε πολύ για να την ανεβάσει στην κάμαρά της. Ήταν βαρεία, κι' αυτός έλασσε-νιμένος. Έτρεμε απ' την κόπωση, όταν την ξάπλωσε στο κρεβάτι.

Πήρε έπειτα στο τηλέφωνο το Νάιτινγκάλ, χωρίς να ξεκολλήσει τα μάτια του απ' τη νέα γυναίκα.

— Έδώ φερετροποιείον Νάιτινγκάλ, πρόφερε η φωνή του γκάγκστερ απ' την άλλη άκρη του σύρματος.

— Έλα άμέσως, τού είπε ο Φέννερ. Χτύπησαν την Κούρλυ! Έκλεισε έπειτα το τηλέφωνο και πήγε κοντά στο κρεβάτι.

Η Κούρλυ άνοιξε τα μάτια της. Όταν είδε το Φέννερ, τού άπλωσε το χέρι της.

— Αυτό θα μου γίνει μάθημα να μη γλυτώνω αστυνομικούς! μουρμούρισε σδυσμένα.

Ο Φέννερ δεν τολμούσε να βγάλει το μαχαίρι απ' την πλινή της. Τη συγκρατούσε όμως έτσι που να μην πιέζει με το βάρος της τη λαβή.

— Ήσυχασε, μικρή μου, τής είπε. Ζήτησα βοήθεια.

ΚΥΡΙΕΣ μου προσέξτε
Η ΝΕΑ μας χονδρή
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ
με γαλάκτωμα Λανολίν 'Αμερικανιν σας εξασφαλίζει για 7 μήνες ένα κεφαλάκι κουκλιτσικό

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ
Πατησίων-Χολοκοκυνδύλη 20
Τηλ. 54-287

ΟΛΑ ΠΑΜΦΘΗΝΑ

Κάλτσες μεταξ' άράχνης 7.000
• Νάυλον Νο 51 35.000
• νύπ. Τουρκίας 25.000
• άνόδων 1.500
• παιδικές 2.000

Σουόνια 1.500
Κομπινιαζόν έλαστ 7.000
• σατιν έλδς 18.000
• Ύφανση Α' 13.000
• ποπλιν έλτρο 18.000
Φανέλλες Α' 5.000
• Εσώβρακα κοινά 5.000
Κυλόνια παιδικά 1.500
Κασκορά γυναικεία 3.500
Φανέλλες, πιζάμες, προσόνια, πουλόβερ, μπλουζές και πολλά είδη με μικρό έλλάτωμα, στη μισή τιμή.

ΣΤΟΥ ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

Ή Κούρλυ έκαμε μια κίνηση, σαν να θέλε ν' ανασπικήσει τούς ώμους της.

— Θα φτάση πολύ άργά... ψιθύρισε.

Κι' έβαλε τα κλάμματα.

— Ο Κάρλος σε χτύπησε; τή ρώτησε ο Φέννερ.

Εκείνη δεν απάντησε. Ο Φέννερ έπέμεινε:

— Μα έλα λοιπόν, δώσε μου ένα στοιχείο! Μη γίνεσαι κουτή... Πρέπει να το πληρώση, αυτός που σε μαχαίρωσε. Θες να σε νομίση κορόιδο;

— Ήταν ένας απ' τούς ανθρωπους του... απάντησε η Κούρλυ. Χύμησε πάνω μου πριν προφτάσω να φωνάξω.

Μιλούσε με πολύ αδύνατη φωνή. Έπειτα άρχισε να τρέχει αίμα απ' το στόμα της. Κι' ο Φέννερ κατάλαβε ότι δεν θα ζούσε πολύ ακόμη.

Την άγκάλιασε απ' το λαιμό και τράβηξε το μαχαίρι απ' την πλινή της.

Η Κούρλυ έδγαλε μια αδύνατη φωνή. Έπειτα είπε:

— Έτσι είναι πιο καλά... Την ξάπλωσε καλλίτερα στο κρεβάτι και τής υποσχέθηκε:

— Έννοια σου! Ο Κάρλος θα το πληρώση ακριβά.

— Μπορείς να τον βράσεις και να πής το ζουμί του...

μουρμούρισε η νέα γυναίκα. Τι έχω να κερδίσω έχω;

Ο Φέννερ θυμήθηκε πως είχε ιδη κάπου μια μποτίλια ούισκυ.

— Έφαξε και τη βρήκε σ' ένα ντουλάπι. Έριξε δυο άχτυλα ούισκυ σ' ένα ποτήρι και τόδωσε στην Κούρλυ να το πih.

— Καλή ιδέα... είπε εκείνη με πικρία. Κράτησε με στη ζωή, ως που να στα πώ όλα.

Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Πρέπει να πληρώσουν! τόνισε. Πές μου, ο Ταύλερ συνεργάζεται με τον Κάρλος;

Η Κούρλυ δίστασε μια στιγμή, κούνησε το κεφάλι της κι' είπε στο τέλος:

— Ναι, είναι ανακατεμένος στις δουλειές του... Είναι παλαιομυτρο!

— Ποιο ρόλο παίζει σ' αυτή την υπόθεση;

— Αυτός σκάρωσε την επιχείρησι των Κινέζων.

Η Κούρλυ έκλεισε τα μάτια της και πρόσθεσε:

— Μη με ρωτήσης τίποτε άλλο. Φοβάμαι...

Το πρόσωπό της είχε γίνει κίτρινο σαν το κερί. Μόνο μερικές κόκκινες φουκαλιτσές στα χείλη της έδειχναν πως ζούσε ακόμη.

Ξανάνοιξε τα μάτια της με προσπάθεια και μουρμούρισε:

— Είμαι πολύ ευχαριστισμένη που σε γνώρισα... Ήταν το καλλίτερο πράγμα που μου συνέβη, από πολλά χρόνια...

Εκλεισε πάλι τα μάτια της. Κάποιος ανέβηκε τη σκάλα τρεκλίζοντας. Ο Φέννερ έτρεξε στην πόρτα.

Μπήκε ο Νάιτινγκάλ, μουσκεμένος στον ιδρώτα. Πέρασε μπροστά απ' το Φέννερ, χωρίς να του δώσει προσοχή, κι' ώρμησε προς το κρεβάτι.

Μα ήταν πολύ άργά πιά. Η Κούρλυ είχε ξεψυχήσει, τη στιγμή που αυτός άνοιγε την πόρτα.

Ο Φέννερ βγήκε απ' το διαμέρισμα. Καθώς ξανάκλεινε την πόρτα του κεφαλόσκαλου, άκουσε ένα σπαρακτικό κλάμμα απ' την κάμαρά της Κούρλυ.

Ο διευθυντής τού ξενοδοχείου Χάγουορθ βγήκε διαστ-

κά απ' το γραφείο του, μόλις είδε το Φέννερ.

— Κύριε Ρός, τού είπε με φωνή πούτρεμε από αγανάκτηση, περάσατε το ξενοδοχείο μου για κατωγάγιο;

— Δεν καταλαβαίνω τί μου λέτε, απόρρησε ο Φέννερ.

— Το υπηρετικό προσωπικό δεν τολμάει πιά ν' ανέβη στο τρίτο πάτωμα. Ένας αγριάνθρωπος στέκεται εκεί πάνω και δεν άφίνει να περάση κανένας. Τον φοβέρισα πως θα καλέσω την αστυνομία, απάντησε όμως ότι τον έχετε διατάξει έσεις να μείνη εκεί.

Τι σημαίνει, αυτό;

— Ετοιμάστε μου το λογαριασμό μου, είπε λακωνικά ο Φέννερ. Οά φύγω.

Ανέβηκε γρήγορα στο τρίτο πάτωμα. Μπροστά στο δωμάτιό του δεν είδε κανένα. Άνοιξε την πόρτα με μια κλωτσιά και μπήκε.

Η Γκλόρια ήταν ανακαθισμένη στο κρεβάτι κι' ο Μπούγκσεύ, καθισμένος κοντά της, έπαιξε χαρτιά μαζί της.

Ο γκάγκστερ φορούσε μόνο τα εσώρουχά του και το καπέλλο του. Ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα.

Ο Φέννερ στάθηκε, έκπληκτος.

— Τι γίνεται εδώ; ρώτησε. Η Γκλόρια πέταξε τα χαρτιά.

— Από που έρχεσθε; φώναξε. Τι σας συμβαίνει;

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

— Ο Φέννερ τής έπιασε τα χέρια.

Ο Φέννερ προχώρησε κι' έκλεισε πίσω την πόρτα.

— Πολλά πράγματα! απάντησε λακωνικά.

Γύρισε έπειτα στο Μπούγκσεύ και τον ρώτησε:

— Τι χάλια είν' αυτά; Πού βρίσκεσαι, στο χαμάι;

— Τού κέρδισα ένα-ένα τα ρούχα του στα χαρτιά; έξηγησε γελώντας η Γκλόρια.

Ο Μπούγκσεύ πήρε να φορέση πάλι το παντελόνι του.

— Εύτυχώς που ήρθες εγκαίρως! είπε ζωηρά. Αυτή η μικρή κλέβει φοδερά. Οά μ' άφινε τσιτσιδί σε λίγο!

— Άλλα ο Φέννερ δεν είχε όρεξι για γέλια.

— Πήγαμε να βρης ένα αυτοκίνητο, διάταξε. Να βρίσκσαι στην πίσω πόρτα τού ξενοδοχείου, σ' ένα τέταρτο της ώρας.

— Σάμπως είχες μπλεάδες... παρατήρησε ο Μπούγκσεύ, κυττάζοντάς τον.

— Μην ανακατεύεσαι! Έμπρός, κάνε γρήγορα.

Ο Μπούγκσεύ φόρεσε και το σακάκι του και βγήκε απ' το δωμάτιο.

— Τι λέτε, θα μπορούσατε να σηκωθείτε; ρώτησε ο Φέννερ τη Γκλόρια.

— Εκείνη πέταξε από πάνω της το σεντόνι και τινάχτηκε όρθια.

— Είμεινα στο κρεβάτι μόνο και μόνο γιατί ντρέποντο ο καμμένος ο Μπούγκσεύ! είπε. Μα έσεις τι πάθατε;

Ο Φέννερ έδγαλε ένα καινούργιο κοστούμι του και άλλαξε.

— Μη μένετε έτσι, σά χάχας! φώναξε στη Γκλόρια. Ντυθήτε γρήγορα. Οά φύγουμε άμέσως από δω.

Η Γκλόρια άρχισε να ντύνεται. Συγχρόνως, ξαναρώτησε:

— Δεν θα μου πητε λοιπόν, που ήσαστε;

Ο Φέννερ έκλεινε τις δυο βαλίτσες του.

— Με πήγαν ένα περίπατο, απάντησε. Μα κατάφερα να τούς ξεφύγω.

— Πού πρόκειται να πάμε τώρα;

— Οά πάμε στο Νούλεν. Η Γκλόρια κούνησε ζωηρά το κεφάλι της.

— Εγώ όχι, δήλωσε. Δεν έρχομαι.

Ο Φέννερ έσφιξε τα λουριά απ' τις βαλίτσες του. Έπειτα άνασπικήθηκε και πήγε κοντά στη νέα γυναίκα. Τής άρπαξε το χέρι και διάταξε:

— Οά κάνετε ό,τι σας λέω! Δεν πάω στο Νούλεν, έπανέλαβε εκείνη.

— Αν φέρετε δυσκολίες, θα σας πάω σπικωτή!

Ο υτέτεκτι τηλεφώνησε στο γραφείο τού ξενοδοχείου και ζήτησε το λογαριασμό του.

— Ός ότου τού τον φέρουν, πηγαίνοντάσαν νευρικά μέσα κάμαρα. Η Γκλόρια, καθισμένη στο κρεβάτι, τον κύτταζε άνήσυχα.

— Τι μαγερεύετε; τον ρώτησε.

— Εκείνος σταμάτησε κι' άνασπήκωσε το κεφάλι του.

— Πολλά πράγματα! απάντησε. Έκαναν αυτοί την άσχη. Οά τούς καθαρίσω! Δεν θα σταματήσω, παρά μόνον όταν δεν θ' άπομένη πιά κανένα μυστήριο σ' αυτή την ιστορία κι' ο Κάρλος, τού γουρούνι, θα χη πληρώσει το χρέος του!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Ι, Η συνέχεια

Μιά όμορφη σtόρ γνωστή ως... «Άγνωστη Μίς»...

Μια ακόμη καινούργια στάρλετ από τις εκατοντάδες που κατακτήσαν το Χόλλυγουντ μεταπολεμικάς. Σήμερα ονομάζεται Μέγκ Ράνταλ. Το πραγματικό της όνομα όμως είνε Τζέιν Θόρν, ενώ στην όδονη έχει τον τίτλο της «Άγνωστης Μίς» και με αυτόν παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στo στούντιο τού Χόλλυγουντ.

— Η «Άγνωστη Μίς»; Γιατί αυτός ο περίεργος τίτλος; Χάθηκαν τόσα άλλα ωραία όνόματα; ρωτούν όλοι όσοι την γνωρίζουν για πρώτη φορά και γοητεύονται από την πραγματικά πικάντικη όμορφιά της. — Γιατί το μικρό της όνομα δεν μάς κάνει, απαντούν από τα στούντιο. Κι' έτσι, μέχρις ότου βρούμε το «Μέγκ Ράνταλ», προτιμήσαμε να της αφήσουμε το «Άγνωστη Μίς» για περισσότερη περιέργεια και έμπορικότητα. Έκτος αυτού το «Άγνωστη Μίς» άνηκε κιόλας από καιρό στη Μέγκ...

Πραγματι αυτόν τον τίτλο τον είχε από καιρό η όμορφη Μέγκ. Ήταν δική της έντελώς επινόησις, και ο τρόπος με τον οποίον τον χρησιμοποίησε για να φθάση στο σκοπό της, αποτελεί μια χαριτωμένη και έξυπνη ιστορία. Άκούστε την:

Απόφοιτος της δραματικής Σχολής τού Πανεπιστημίου της Όκλαχόμα, σε ηλικία 18 ετών, η Μέγκ έφθασε μια μέρα τού 1944 στο Χόλλυγουντ, με την απόφασι να γίνη όπωσδήποτε ήθοποιος τού κινηματογράφου. Πως θα το κατάρθωνε όμως; Σκέφθηκε πολύ και τελικά νόμισε ότι το βρήκε: συγκέντρωσε ένα ποσό δολλαρίων, πήγε σ' έναν καλό φωτογράφο της κινηματογραφουπόλεως και έδγαλε 100 και πλέον φωτογραφίες της, σε διάφορες πόζες. Μερικές από αυτές την παρουσίασαν με μαγιώ στην πλάς, μαζί μ' ένα όμορφο φίλο της. Έπειτα έγραψε στο πίσω μέρος: «Η Άγνωστη Μίς που θέλει να γίνη και θα γίνη σtόρ». Έστειλε ύστερα μερικές σε όλα τα στούντιο, άνωνώμας φυσικά, και περίμενε τα αποτελέσματα. Πέρασαν 15 ήμερες χωρίς καμμία απάντησι. Άμέσως νέα αποστολή φωτογραφιών με την ίδια λεξάντα. Και πάλι τίποτα. Επίμονη όμως η Μέγκ είχε το κουράγιο να κάνει τρεις ακόμη αποστολές και να περιμένη με αληθινά ώδεο υπομονή. Ο «έπιμένων νικά», λέει μια παροιμία. Κι' αυτό έγινε και στην περίπτωση της Μέγκ.

Κάποια από τις φωτογραφίες αυτές της «άνωνυμης κοπέλλας» έτυχε να πέση στα χέρια τού διάσημου σκηνοθέτη της «Μέτρο» Κλάρενς Μπράουν, ο οποίος έδειξε άμέσως ενδιαφέρον για τη μυστηριώδη και «Άγνωστη Μίς» Την φώναξε χωρίς ποτέ να μάθη το όνομά της, τής γύρισε μερικές σκηνές — φαντάζεσθε δέσια τη χαρά της Μέγκ — και έμεινε ικανοποιημένος.

— Μου κάνετε, Άγνωστη Μίς, τής είπε, μερικές μέρες άργότερα, και σκοπεύω να σας αναθέσω το ρόλο τής μητέρας στο φίλμ «Το Χρονιάτικο», που ετοιμάζω τώρα. Πηδώντας από τη χαρά της, η Μέγκ διαλόγισε παντού την επιτυχία της και τον τρόπο με τον ό-

ποιόν τὰ είχε καταφέρει. Δεν στάθηκε ωστόσο ως το τέλος τυχερή. Σε λίγες μέρες, κατά τη διάρκεια μιας επίσημης δοκιμής, ο Μπράουν διεπίστωσε με θλίψη ότι η «Άγνωστη Μίς» ήταν πολύ νέα για το ρόλο της μητέρας. Και προτίμησε να προσλάβη αντ' αυτής την Τζέιν Γουάιμαν. «Υστερα από μερικούς ακόμη μήνες έληξε και το συμβόλαιο της κι' έτσι η Μέγκ βρέθηκε πάλι εκεί απ' όπου είχε ξεκινήσει...

Κάθε άλλη κοπέλλα στη θέσι της θα απέλιζόταν κι' ίσως- ίσως θα έφευγε. Η «Άγνωστη Μίς» έκανε το αντίθετο: όπλισθηκε με περισσότερη ύπομονη και θάρρος και ξαναήχισε τον άγωνα. Καινούργιες φωτογραφίες, καινούργιες αποστολές... Το ενδιαφέρον της τώρα το έστρεψε στα στούντιο Ουνιβέρσαλ - Ίντερνάσιοναλ. Κάθε δωμάδα δεν έπρεπε να βομβαρδίζει όλους τούς σκηνοθέτες των στούντιο και με μια νεότερη φωτογραφία της.

Κι' εδώ, φυσικά, οι φωτογραφίες της δεν πέρασαν άπαράτηρες. Ο σκηνοθέτης Ιρβινγκ Μπρέστερ της κύτταξε καλά - καλά και είπε μόνος του:

— Να η νέα που μου χρειάζεται για την ταινία μου. «Η ζωή τού Ρίλεϋ». Οά δούμε τη συνέχεια άμα την ιδω από κοντά...

Η «Άγνωστη Μίς» δοκιμάσθηκε τελικά, έγινε δεκτή και πήρε το ρόλο της άραβωνιαστικής τού Ρίτσαρντ Λογκ στο φίλμ αυτό. Αφού πέτυχε με τέτοιο πανηγυρικό τρόπο υπέγραψε το σχετικό συμβόλαιο και έπεσε στη δουλειά. Μετά απ' αυτόν, πήρε άλλο ρόλο, δίπλα στην Υδόν ντε Κάρλο και στον Μπάρντ Λάινκαστερ, και μετά τρίτον... Σήμερα η «Άγνωστη Μίς», που έπισημως πιά ονομάζεται Μέγκ Ράνταλ, συγκαταλέγεται μεταξύ των καινούργιων και πιο έλπιδοφόρων άστειρών τού Χόλλυγουντ.

Η Μέγκ Ράνταλ γεννήθηκε στο Κλάιντον της πολιτείας Όκλαχόμα τής Αμερικής την 1 Αυγούστου τού 1926. Με τα 22 χρόνια της, τού πράσινα μάτια της, τού ωραιότατο πρόσωπό της και τού έλκυστικό σώμα της, η Μέγκ αποτελεί ένα γοητευτικό σύνολο που αξίζει να το θαυμάση κανείς ιδιαίτερας...

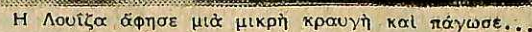
Ο. PENNY

Κάθε έβδομάδα κερδίζει σέ βάρος αυτό το εύρωστο άνθρωπίον. Η μητέρα του τού δίνει ό,τι χρειάζεται ένα θρέφον στην ανάπτυξη του, δίχως να παραλείπει και τó Μουρουνέλαιο SEVEN SEAS. Τό έπαιρνε και η ίδια πριν από τόν τοκέτό και πέλαθηκε και μόνη της ότι τó SEVEN SEAS περιέχει τις ποσότητες βιταμίνες και τροφές που είναν άπαραίτητες για μιά γερή μητέρα. Τό SEVEN SEAS είναν εύληπτο και εύπεπτο. Περιέχει ό,τι ακριβώς χρειάζεται για νά φιδής γερά κόκκαλα, καλά δόντια και σφιχτό κρέας.

SEVEN SEAS (ΣΕΒΕΝ-ΣΗΖ)
ΜΟΥΡΟΥΝΕΛΑΙΟΝ
Είς φιάλας και καπούλας για παιδιό και μεγάλους.
Είς φιαλίδια συμπυκνωμένα, για θρέψη εις σταγόνες.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

—Τίποτα πιά δὲ μὲ φοβίζει, Λουίζα.

Δραματικό διήγημα

σαν νὰ συναντηθοῦν. Θᾶταν καλύτερα ὁ

"Ἦθελε νὰ τοῦ πῇ πῶς ἡ καρδιά της

'Ο Ζάν άπόμει-
 τὸ περίστροφο. Γι-
 πὸ ἔτρεμε σύγ-
 — Εἶνε ὠραῖο
 Ἡ φωνή του ἦρ-

— "Ακουσέ με, Ζ-
 πῶ ἀκόμα καὶ κά-

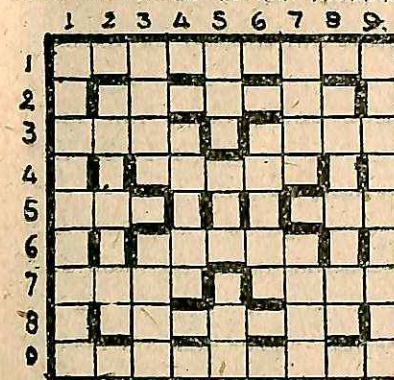
Μ' ἀκούς, Ζάν;

ΜΠΡΟΥΝΟ ΚΟΡΤΕΖΙ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Πρωτότυπο σταυρόλεξο

Στα σταυρόλεξα αυτού του τύπου, που σας είνε πιά αρκετά γνωστές, οι λέξεις σταματούν εκεί όπου συναντούν μαύρη χοντρή γραμμή.

Μία άλλη λέξις αρχίζει από το άλλο μέρος της γραμμής αυτής. Κατά τα άλλα το σταυρόλεξο δεν διαφέρει καθόλου από ένα του συνηθισμένου τύπου.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Πρώτη ύλη απαραίτητη για

Ένα μακρινό ταξίδι

Ένα πλοίο ξεκινάει απ' το λιμάνι Χόρτα των νήσων Αζόρων. Πλέει 700 μίλια προς δυσμάς, έπειτα 700 προς βορράν, άλλα 700 προς ανατολάς κι' άλλα 700 προς νότον. Πού βρίσκεται, στο τέλος όλου αυτού του ταξιδιού;

Τα δυο αεροπλάνα

Δυο αεροπλάνα ξεκινούν συγχρόνως από δυο αεροδρόμια, που απέχουν 500 χιλιόμετρα το ένα απ' το άλλο. Πετούν προς την ίδια κατεύθυνση, στο ίδιο ύψος και με την ίδια ταχύτητα. Μπορεί ποτέ να συγκρουσθούν μεταξύ τους;

Απόρροπο

Μπορείτε να μετρήσετε απ' το 10 ως το 1 ανάποδα; Απαντήστε σε τρία δευτερόλεπτα.

Σταυρωτή παροιμία

Τα γράμματα των στήλων Α και Β διαβαζόμενα μαζί και εκ των άνω προς τα κάτω, θα σας δώσουν μία γνωστή ελληνική παροιμία. Ίδου τώρα οι εξηγήσεις των 18 λέξεων των πέντε γραμμών που θα τοποθετήσετε οριζοντίως:

1) Διάκειται παινικώς.

2) Έχει ευρύτατη κυκλοφορίαν χωρίς να είνε ούτε έφημερίδα ούτε όχημα.

3) Τέτοιο θέλει συνήθως το παιδί του ένας πατέρας.

4) Αμύοτημα.

5) Θα την δρθη στα ζαγαροπλάστεια.

6) Διασπάτηκαν απ' τους Αμερικανούς.

7) Νησι του Αίγαίου, άλλοτε όπος έξορίας.

8) Χρησιγποιείται στην κατασκευή ένεσων.

9) Κρασί κατωτέρας ποιότητος.

10) Ένδυμα-σία

να... κυκλοφορήσεν ένα αυτοκίνητο.
2) Σημειτική θεότητα ταυτιζόμενη προς την Αφροδίτη των Ελλήνων.
3) Κόψιμο (καβ.).—Περιοχή της Λακωνικής.
4) Μνημείο προς τιμήν γενναίων πολεμιστών.
5) Κατοικίδιο ζώο.— Χλόη.
6) Το κρέας του προσφέρεται στην αγορά.
7) Δέντρο που άγαπά πολύ το νερό.— Δεν έχουν πολλά χρόνια στην πλάτη τους.
8) Θεά των άρχαίων.
9) Κάτι που μάς ξαναφέρνουν στη μνήμη διάφορα μικροπράγματα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Έντομο που εξοντώνεται με D.D.T.

2) Αβέβαια, άσαφή.

3) Το αίσθημα μίας των αισθήσεων.— Κραυγή προσφίλης στους φαντάρους μας.

4) Γαλήνια.

5) Πρακτορείο ειδήσεων.— Προϊόν κατοικιδίου ζώου.— Αρνητικό μύριο.

6) Επίρρημα: αποκλεισμένου άλλου.

7) Χρονικός σύνδεσμος.— Προσωπική αντωνυμία (β' πρ. πληθ.).

8) Αμαξήλατης (άρχ.).

9) Αποζη άπ' το εισόδημα της ακινήτου περιουσίας του.

10) Ποσότης φαρμάκου ή χρημάτων.

11) Όταν δεν υπάρχουν έλαφρυντικά τιμωρείται με θάνατο.

12) Τανάλια.

13) Όμας ναυτών σε ειδική ύπηρεσία στην θηρά.

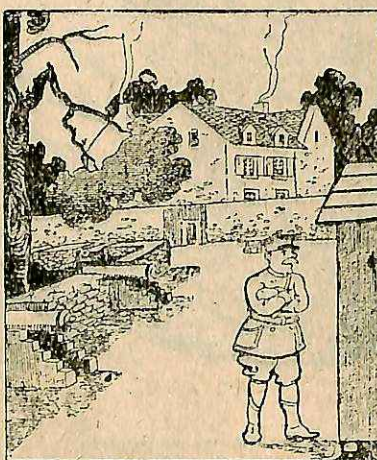
14) ...δεύματος άπ' την Αμερική, είναι κάτι το πολύ εύχαριστο.

15) Μας βασανίζει το χειμώνα.

16) Είδος γλυκίσματος που περνά άπ' το φούρνο.

17) Δερματίνη ζώνη.

Μαχηκή εικών

Ο έφοδεύων αυτός αξιωματικός δεν βρίσκει τον σκοπό στη θέση του και δικαίως ή άπουσία αυτή τον κάνει έξω φρενών. Ο σκοπός όμως δεν βρίσκεται μακριά. Μήπως τον βλέπετε;

Ιστοριχές γυναίκες

Ποιά είνε ή ιστορική εκείνη γυναίκα πού:

1) Έγγραφε με το ένα χέρι την ένα μυθιστόρημα και με τ' άλλο καίγισε ένα μεγάλο καύρο πούρο;

2) Πήρε ένα κεφάλι για βραδείον χορού της;

3) Ζήτησε εύγενικά συγγνώμη άπ' το δημίο που θα την άποκεφάλιζε, γιατί τον είχε πατήσει κατά λάθος;

Οι λύσεις στη σελ. 76

«ΞΕΡΕΤΕ ΓΙΑΤΙ;»

Γιατί ο άέρας δεν σκορπίζεται μέσα στο διάστημα, αλλά μένει πάντα γύρω στη Γη;

Αυτό οφείλεται στη βαρύτητα. Ο άέρας, όπως και όλα τα σώματα, έχει κι' αυτός το βάρος του (πολύ περιορισμένο, είνε αλήθεια, αφού μία λίτρα άέρος ζυγίζει μόλις 1,29 γραμμάρια). Έλκεται, λοιπόν, προς τη Γη, ενώ, στην αντίθετη περίπτωση, θα σκορπιζόταν μέσα στο διάστημα.

Ο δεύτερος λόγος της υπάρξεως ατμοσφαιρας γύρω στη γη είνε ή μοριακή κίνησις. Χάρης σ' αυτή, τα μόρια του άέρος δεν πέφτουν πάνω στη γη, άλλα περιστρέφονται γύρω σ' αυτή. Αν δεν υπήρχε ή μοριακή κίνησις, αυτά τα μόρια θα έπεφταν όλα μαζί πάνω στον πλανήτη μας και θα σχημάτιζαν ένα στρώμα πάχους δέκα περίπου μέτρων.

Γιατί οι κότες έχουν ιδιαίτερη προτίμησι για ώριμους είδη δημητριακών;

Αν ρίξωμε σε μία κόττα μία φούχτα που να περιέχει στάρι, κριθάρι και βρώμη, θα την δούμε να παίρνει πρώτα τα σπείρια του σταριού, έπειτα του κριθαριού και, τελευταία, της βρώμης. Τα σχετικά πειράματα απέδειξαν ότι ούτε ή γεύσις, ούτε το χρώμα αυτών των καρπών επιδρά στην προτίμησή της, αλλά μόνον το σχήμα τους. Η προτίμησις της κόττας στρέφεται σε κάθε τι που μοιάζει με το σχήμα του αυγού. Ταξινομεί, λοιπόν, τις τροφές σύμφωνα με το βαθμό της ομοιότητος που παρουσιάζουν με το αυγό. Να γιατί προτιμάει τα σπείρια του σταριού, που μοιάζουν με μικρά αυγά.

Γιατί φυσάμε τη σούπα, όταν είνε ζεστή;

Νομίζωμε συνήθως πως ή σούπα μας κρυώνει, γιατί έρχεται σ' επαφή με τον άέρα που βιάζομε άπ' το στομάχ μας και που είνε ψυχρότερος άπ' αυτή, αφού έχει θερμοκρασία μόνο 37 βαθμών. Αλλά το ίδιο θα γινόταν και στην περίπτωση που ο άέρας που βιάζομε άπ' το στομάχ μας, θα ήταν ζεστός.

Εκείνο που κάνει τη σούπα μας να κρυώνει είνε ότι ο άέρας που φυσάμε επιταχύνει την εξάτμισή της, διώχνοντας το φορτωμένο από άτμους άέρα, που βρίσκεται στην επιφάνεια του πιάτου ή του κουταλιού μας. Αυτός ο άέρας αντικαθίσταται με άλλον που δεν είνε φορτωμένος από άτμους. Ένα δεύτερο φύσημά μας θα τον αντικατάστησι κι' αυτόν με τη σειρά του και θα βάλι στην θέση του ένα νέο στρώμα άέρος, κτλ. Κάθε καινούργιο στρώμα άέρος παίρνει, ένα ποσό θερμότητας άπ' τη σούπα και την κρυώνει.

Πώς προσανατολίζονται οι τυφλοί;

Σύμφωνα με τα νεώτερα πορίσματα της έπιστήμης, οι τυφλοί προσανατολίζονται χάρις στα ήχητικά κυμάτια που βγαίνουν άπ' τα πόδια τους.

Η διαπιστώσις αυτή έγινε ως εξής:

Μέσα σ' ένα μεγάλο χώλλ τοποθετήθηκαν διάφορα έμπόδια σε άκανονιστές άποστάσεις μεταξύ τους. Κατόπιν οι πειραματιστάι ώδηγησαν μέσα στο χώλλ μερικούς τυφλούς, παιδιά, γέρους κτλ. και τους είπαν πως υπάρχουν έμπόδια χωρίς όμως να τους άποκαλύψουν σε ποιο μέρος βρίσκονταν. Παρατηρήθηκε, τότε ότι κανείς άπ' τους τυφλούς δεν έπεσε πάνω στα έμπόδια. Όλοι τους, σε άπόσταση ενός περίπου μέτρου άπ' αυτά, έκαμαν μία στροφή για να τα άποφύγουν.

Το ίδιο πείραμα έγινε έπειτα με υγιείς ανθρώπους που είχαν δεμένα τα μάτια. Όλοι σχεδόν έπεσαν πάνω στα έμπόδια.

Ύστερα έστρωσαν το χώλλ με παχειά χαλιά και ώδηγησαν ξανά τους τυφλούς εκεί, αφού τους φόρεσαν στα πόδια χονδρές μάλλινες κάλτσες. Αυτή τη φορά είχαν χάσει το αίσθημα του προσανατολισμού και έπεσαν όλοι πάνω στα έμπόδια.

Γιατί μεταχειρίζεσθε με μεγαλύτερη εύχρησικ το δεξι χέρι, το δεξι πόδι, κτλ.;

Αυτό το φαινόμενο δεν παρατηρείται μόνον στον άνθρωπο, αλλά σ' όλα σχεδόν τα θηλαστικά. Οι ποντικοί π.χ., προκειμένου να πάρουν κάτι που βρίσκεται πίσω από μία στενή σχισμή, χρησιμοποιούν πάντοτε το δεξι μπροστινό τους πόδι. Αν, έξ άλλου, τους βάλωμε να τρέξουν μέσα σ' ένα στενό διάδρομο σε σχήμα T, όταν φθάσουν στο επάνω μέρος ακολουθούν άμέσως τον δεξιό βραχίονα, χωρίς να δείξουν τον παραμικρό διαταγμό.

Οι έπιστήμονες φρονούν ότι αυτή ή προτίμησις προς τα δεξιά είνε συνέπεια της άσυμμέτρου κατασκευής των θηλαστικών, που έχουν την καρδιά, όχι στο μέσον του θώρακος, αλλά λίγο προς τ' άριστερά. Αισθάνονται, λοιπόν, το άριστερό μέρος του κορμού τους πιά αδύνατο και γι' αυτό στρέφονται προς τα δεξιά, χρησιμοποιούν το δεξι χέρι τους κτλ.

Το καράβι της στεριάς και του πελάγους

Το παροχυθάκι σας

Μία φορά κι' ένα καιρό ένας βασιλιάς έβγαλε μία διαταγή, πως όποιος μπόρεση να φτιάξη ένα καράβι που να «πλέη» σε θάλασσα και σε στεριά, αυτός θα έπαιρνε και τη μονακριβή του θυγατέρα γυναίκα του.

Τον καιρό εκείνο ζούσε σ' ένα χωριό μία φτωχή μάνα με τα τρία της αγόρια. Σαν άκουσε τη διαταγή του βασιλιά ο μικρότερος γιός της που ήταν άξιο και καλόκαρδο παλληκάρι, μάζεψε όλους τους φτωχούς πιά να δουλεύουν στο καράβι που θα «πλέη» σε θάλασσα και σε στεριά.

Τις τελευταίες μέρες της δουλειάς παρουσιάστηκε στο παλληκάρι ένας γέρος με κάτασπρα μαλλιά και γένεια και το ρώτησε:

— Καλό μου παιδί, μ' αφήνεις να δουλέψω κι' εγώ στο καράβι που ετοιμάζεις;

— Παπούλη μου, μ' δλν μου τη καρδιά, του άποκρίθηκε ο νέος, και τον διώρισε έπιστάτη.

Σε λίγες μέρες το καράβι ήταν έτοιμο. Τώρα, παιδί μου, του είπε ο γεροντάκος, πάρε το καράβι και πήγαινε το στο βασιλιά να σου δώση τη βασιλοπούλα.

— Παπούλη μου, του είπε το παιδί, θα πάω στο παλάτι, μα θέλω νάρθης κι' εσύ μαζί μου.

— Αφού με θέλεις μαζί σου έρχομαι, του άποκρίθηκε ο γέρος. Μα θα μου δώσης το μισό χρυσάφι που θα πάρης προίκα.

Το παλληκάρι έδωσε το λόγο του, πήγαν στο καράβι και ξεκίνησαν για το παλάτι.

Στο δρόμο τους βρήκαν έναν άνθρωπο που μάζευε κι' έριχνε στο σακκι του την δμίχλη, που ήταν άπλωμένη γύρω του.

— Τι κάνεις εκεί; τον ρωτάει ο γέρος.

— Βάζω την δμίχλη στο σακκι μου. Αλλά είνε ή δουλειά μου.

— Έρχεσαι μαζί μας στο παλάτι;

— Έρχομαι, φτάνει να μου δίνετε να τρώω και να πίνω!

Έτσι προχώρησαν τώρα και οι τρεις. Στο δρόμο τους αντίκωσαν κι' έναν άλλον άνθρωπο, που είχε ξεριζώσει όλo κληρο δάσος από έβλα και τα κουβαλούσε στον όμο του.

— Τι κάνεις εκεί; τον ρωτάει ο γέρος.

— Μάζεψα έβλα για να έχω φωτιά στο τζάκι μου.

— Έρχεσαι μαζί μας στο παλάτι;

— Έρχομαι, φτάνει να μου δίνετε να τρώω και να πίνω.

Έξκίνησαν τώρα κι' οι τέσσερις. Στο δρόμο αντίκωσαν έναν άλλον άνθρωπο, που ήταν σκυμμένος πάνω σ' ένα ποταμάκι, κι' έπινε, έπινε ώσπου στο τέλος τ' άφησε έερό.

— Γιατί το κάνεις αυτό; τον ρώτησε ο γέρος.

— Πίνω για να ξεδιψάσω, άποκρίθηκε έκείνος.

— Έρχεσαι μαζί μας στο παλάτι;

— Έρχομαι, φτάνει να μου δίνετε να τρώω και να πίνω.

— Έρχεσαι μαζί μας στο παλάτι;

— Έρχομαι, φτάνει να μου δίνετε να τρώω και να πίνω...

— Παπούλη μου, γύρισε τότε ο νέος και είπε, ξεκίνησαμε δυο και τώρα είμαστε έξη... Θα πάρουμε κι' άλλους στο καράβι;

— Αυτοί μας φτάνουν... του άποκρίθηκε ο γέρος εύχαριστημένος.

Σε λίγες μέρες το καράβι άραξε στην πόρτα του παλατιού, όπου το παλληκάρι κατέβηκε και πήγε ίσα στο βασιλιά.

— Μεγαλειότατε, του είπε, έφτιαξα το καράβι που «πλέει» στη θάλασσα και στη στεριά. Δώσε μου τώρα τη βασιλοπούλα.

Ο βασιλιάς που βρέθηκε σε δύσκολη θέση, είπε τότε στο νέο:

— Δεν μου φτάνει μόνο το καράβι που έφτιαξες. Θέλω να πιάς κι' ένα γράμμα στο βασιλιά του Κάτω Κόσμου και να μου φέρης άπάντησι σε μία ώρα.

Ο νέος έτρεξε άμέσως στο γέρο κι' έκανε τα παρόνα του.

— Μη στενοχωριέσαι, παιδί μου, του άποκρίθηκε έκείνος.

Κι' άμέσως φώναξε τον άνθρωπο με τα μεγάλα πόδια να πιά το γράμμα στον βασιλιά του Κάτω Κόσμου.

Ο άνθρωπος αυτός πήγε αληθινά και γύρισε στο λεφτό με την άπάντησι.

Το παλληκάρι πήρε το γράμμα και το πήγε στο βασιλιά, μα και τούτη τη φορά έκείνος άρνήθηκε και είπε:

— Τότε θα σου δώσω την κόρη μου, αν βρής άνθρωπο να πιά σε μία μέρα όλo το κρασί που έχω στο κελλάρι μου.

Ο νέος έτρεξε στο γέρο.

— Μη στενοχωριέσαι, παιδί μου, του άποκρίθηκε έκείνος, και άμέσως φώναξε τον άνθρωπο που ήπιε το νερό του ποταμού.

Ο άνθρωπος αυτός άρχισε να πίνει, να πίνει το κρασί του βασιλιά, ώσπου άδειασε όλα τα βαρέλια μέσα σε μία μέρα.

Ο βασιλιάς όμως είπε και πάλι στο παλληκάρι:

— Να έξεις ότι προικιά δεν θα σου δώσω περισσότερα, άπ' όσα μπορεί ένας άνθρωπος να κουβαλήση στη ράχη του.

Το παλληκάρι έτρεξε πάλι στο γέρο.

— Μη στενοχωριέσαι, παιδί μου, του άποκρίθηκε έκείνος, κι' άμέσως φώναξε τον άνθρωπο που σήκωνε όλo το δάσος με τα έβλα.

Ο άνθρωπος αυτός αλήθεια πήγε στο παλάτι, έσπικωσε όλα τα πράγματα, τα κουβάλησε στο καράβι κι' άκόμα πήρε και τη βασιλοπούλα.

Σαν είδε ο βασιλιάς τι κακό τον ήυρε τώρα, έδωσε διαταγή στα πολεμικά καράβια του να κυνηγήσουν το καράβι που είχε τη βασιλοπούλα κι' όλo του το βίος.

Τη στιγμή που έφταναν τα καράβια του βασιλιά κοντά στο καράβι του παλληκαριού, ο γέρος φώναξε τον άνθρωπο με την δμίχλη κι' άδειασε όλo του το σακκι μπροστά στους ναύτες του βασιλιά, ώσπου αυτοί δεν έβλεπαν πιά μπροστά τους.

Έτσι το παλληκάρι με τη βασιλοπούλα και τους συντρόφους του έφτασε στη ραχή του μάνα.

Τότε ο γέρος, είπε στο νέο:

— Παιδί μου, σου χαρίζω το χρυσάφι που μου έταξες. Πάρε τη βασιλοπούλα γυναίκα σου, γιατί είσαι άξιο και καλό παλληκάρι. Έσύ βοήθησες όλους τους φτωχούς με την εργασία που τους έδωσες κι' ο Θεός βοήθησε έμένα!

Μόλις είπε τα λόγια αυτά ο γέρος έγινε άφαντος. Και την άλλη μέρα έγιναν οι γάμοι της βασιλοπούλας και του παλληκαριού και ζήσανε πολλά κι' ευτυχισμένα χρόνια.

Η εξήγησις

Η ιστοριοϋλκ σας

Η Μαρίτσα και ή Λουκία, δυο μικρούλες, έπτά και όχτώ χρόνων στέκονται μπροστά σ' ένα ποτάμι και κυττάζουν τα νερά που που τρέχουν όρμητικά. Έξαφνα ή Λουκία ρωτάει:

— Δεν μου λές, Μαρίτσα, που πηγαίνουν όλα αυτά τα νερά;

— Μά, στη θάλασσα, φυσικά.

— Όλα τα νερά των ποταμών πηγαίνουν στη θάλασσα;

— Πού ήθελες να πηγαίνουν;

— Έπικρατεί σκέψις και σωπή μερικών στιγμών κι' ύστερα ή Λουκία ρωτάει πάλι τη φίλη της:

— Μα τότε ή θάλασσα που δέχεται τόσα νερά γιατί δεν ξεχειλίζει;

Και ή μικρούλα Μαρίτσα άπαντά με υπερηφάνεια στην έρώτησι αυτή της φίλης της:

— Ξεχνάς πως ή θάλασσα είνε γεμάτη σφουγγάρια;

MIKY-MAOYΣ

Χιοϋμορ

— Ποιό γεωμετρικό σχήμα σ' άρέσει καλύτερα, μικρέ μου;

— Το τρίγωνο.

— Γιατί;

— Γιατί... τρώγεται!

Στο σχολείο:

— Μπορείς να μου πής ποιό είνε το αντίθετο της κακίας;

— Μά... ή άκακία!

— Δεν μου λές, Τάκη, κούμπησες ποτέ στη ζωή σου;

— Μόνο μία φορά. Μα ήμουν τότε πολύ μικρός.

— Πού; Στο Φάληρο;

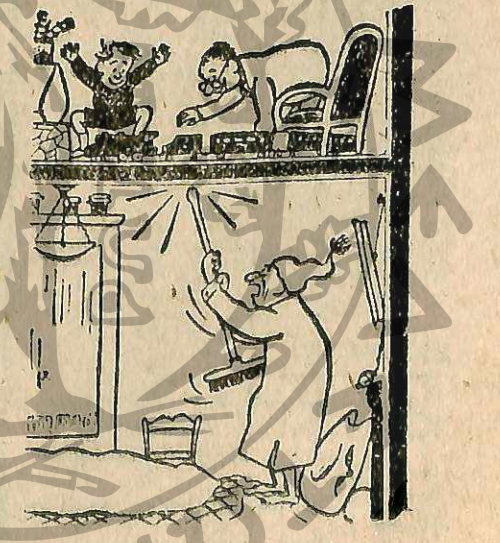
— Όχι. Στην... κολυμπήθρα!...

Στο σχολείο:

— Κλίψε μου, Τάκη, το ένδύο.

— Έν, δύο, τρία, τέσσερα...

— Έ, παιδιά!... Τι ώρα θα φύγν τα τελευταία τράντα!

Διεθνής Χημικός

ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟΝ ΤΗΣ 'Αν. Μεσογείου

Το κύπελλον 'Ανατολικής Μεσογείου άρχισε κι' όλες να διαγείρη το ζωηρό ενδιαφέρον τ'ών 'Ελλήνων, Τούρκων, 'Ιταλών και Αιγυπτίων φιλάθλων. 'Η οργανωτική 'Επιτροπή του Μεσογειακού ποδοσφαιρικού Κυπέλλου, που την αποτελούν οι κ.κ. Πανουργιάς, Κωνσταντάρης και Μπαρκούλης ανέκοινα με την τελευταία της σύσκεψη που έλαβε μέρος και ο κ. Κ. Κοτζιάς, ότι η 'Ελληνική Ποδοσφαιρική 'Ομοσπονδία, έχει κατηγορηματικές διαβεβαιώσεις από τις 'Ομοσπονδίες της Τουρκίας, της Αιγύπτου και της 'Ιταλίας, πως όχι μονάχα θα συμμετάσχουν στους αγώνες, αλλά και άρτισαν έντακτη προπόνηση των αντιπροσωπευτικών έθνικών ομάδων τους.

Μεταξύ 8 - 10 Μαΐου, οι έθνικές ομάδες των ανωτέρω χωρών, που θα λάβουν μέρος στους αγώνες, θα βρίσκονται στις 'Αθήνας.

'Η κάθε ομάδα θ' αποτελέσεται από 200 περίπου ποδοσφαιριστές και συνοδούς. Μεταξύ των παικτών θα είναι και πολλοί διεθνούς κλάσεως. Γι' αυτό και οι αγώνες της 12 - 25 Μαΐου, που θα γίνουν στο γήπεδο του Παναθηναϊκού θα έχουν μεγάλο ενδιαφέρον.

'Η προεδρική ομάδα

'Η Τοπική 'Επιτροπή 'Αθλητισμού του Σ.Ε.Γ.Α.Σ. αποφάσισεν όπως οι κάτωθι πρωταθλητά αποτελέσουν την προεδρική μας ομάδα που θα προετοιμασθή υπό τον κ. Σιμιτσεκ για τους μεγάλους αθλητικούς αγώνες του 1949: 'Αργυριάδης, Βεντίκος, Βαρτζάκης, Βαλασσοπούλος, Βροντίσης, Γιαταγάνας, Διακογιάννης, Δερβένης, Ευσταθιάδης, Κωσταντάρης, Καραγιώργος, Κουσίδης, Κοτοίδης, Κούτρης, Κουβατσάς, Κιουρτσιμπάσης, Κούτσουλας, Καμπαφλής, Λιούγκας, Λυμπερόπουλος, Λάμπρου, Λεκατσάς, Μαυροειδής, Μαστρογιάννης, Μουραπόστολος, Μελιδώνης, Μαρινάκης, Μαντζός, Μπαλάφας, Νάσιαντζικ, Νάνος, Πετράκης, Παντελιάδης, Πετροπουλάκης, Παλακιάτης, Παστοφάλης, Πιτσιλιάς, Παππάς Ι., Παππάς 'Αλ., Ραγάζος 'Αθ., Ραγάζος Ν., Στρατάκος, Σάρας, Συμριωνιάτης, Σύλλας, Στεφ-

νάκης, Τσίτας, Φιλιππίδης, Χρόνης και Χαριστιάδης.

'Η προπόνησις θα γίνεται στο Παναθηναϊκό Στάδιο κάθε Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή από τις 4 το απόγευμα. Οι σφυροβολοί θα γυμνάζονται δυο φορές την εβδομάδα. Οι Μαραθωνοδρόμοι και οι δρομείς αυτοχής κάθε Κυριακή πρωί θα κάνουν δημοτική προπόνησι στο δημόσιο δρόμο.

Παράλληλα με τους αθλητάς του κέντρου, η Τ.Ε.Α. θα ενδιαφερθή και για την αρτιώτερη προπόνησι των αθλητών των επαρχιών και των μελών της προεδρικής ομάδας του εξωτερικού ('Αλεξανδρείας - Κύπρου).

Το ελληνικό μπάσκετ μπάλλ

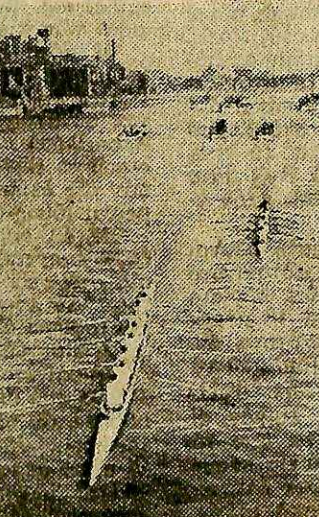
Οι τελευταίοι 'Ελληνοαμερικανικοί αγώνες στο καλαθοσφαίρο (μπάσκετ - μπάλλ) έδωσαν όμορμη νίκη εκτιμηθή ή εργασία που γίνεται στους ελληνικούς συλλόγους στο ώραίο αυτό άθλημα. 'Ο Παναθηναϊκός, ο Σπόρτιγκ, ο Πανελλήνιος, ο Τυφών, ο Π. Φάληρον στάθηκαν άριστοι εμπρός στους 'εισηγητάς του αγωνισματος (είνε γνωστό πως 'Αμερικανός εφευρέ το μπάσκετ - μπάλλ) και μάλιστα πολλές φορές υπερέβαν τους δασκάλους. Οι 'Αμερικανοί παίκτες του 'Φιλίππιν Κ', του 'Αλμπαν, του 'Σεναντόχα, του 'Γκρήνγκ' δεν ήσαν όλοι άσσοι. Μερικοί όμως ήσαν υπέροχοι βιρτουόζοι. Οι δυο πρώτοι ομάδες μάλιστα ως συνολον ήσαν άριστες. 'Εδίδαν μάλιστα κάτι που σπάνια βλέπουμε στους ελληνικούς αγώνες του μπάσκετ: Τήν τακτική στον αγώνα που είναι το α' και το ω' της προσπάθειας για τη νίκη.

Μεταξύ 8 - 10 Μαΐου, οι έθνικές ομάδες των ανωτέρω χωρών, που θα λάβουν μέρος στους αγώνες, θα βρίσκονται στις 'Αθήνας.

'Η κάθε ομάδα θ' αποτελέσεται από 200 περίπου ποδοσφαιριστές και συνοδούς. Μεταξύ των παικτών θα είναι και πολλοί διεθνούς κλάσεως. Γι' αυτό και οι αγώνες της 12 - 25 Μαΐου, που θα γίνουν στο γήπεδο του Παναθηναϊκού θα έχουν μεγάλο ενδιαφέρον.

'Η προεδρική ομάδα

'Η Τοπική 'Επιτροπή 'Αθλητισμού του Σ.Ε.Γ.Α.Σ. αποφάσισεν όπως οι κάτωθι πρωταθλητά αποτελέσουν την προεδρική μας ομάδα που θα προετοιμασθή υπό τον κ. Σιμιτσεκ για τους μεγάλους αθλητικούς αγώνες του 1949: 'Αργυριάδης, Βεντίκος, Βαρτζάκης, Βαλασσοπούλος, Βροντίσης, Γιαταγάνας, Διακογιάννης, Δερβένης, Ευσταθιάδης, Κωσταντάρης, Καραγιώργος, Κουσίδης, Κοτοίδης, Κούτρης, Κουβατσάς, Κιουρτσιμπάσης, Κούτσουλας, Καμπαφλής, Λιούγκας, Λυμπερόπουλος, Λάμπρου, Λεκατσάς, Μαυροειδής, Μαστρογιάννης, Μουραπόστολος, Μελιδώνης, Μαρινάκης, Μαντζός, Μπαλάφας, Νάσιαντζικ, Νάνος, Πετράκης, Παντελιάδης, Πετροπουλάκης, Παλακιάτης, Παστοφάλης, Πιτσιλιάς, Παππάς Ι., Παππάς 'Αλ., Ραγάζος 'Αθ., Ραγάζος Ν., Στρατάκος, Σάρας, Συμριωνιάτης, Σύλλας, Στεφ-

Μία φάσις από τον Ιστορικό κωπηλατικό αγώνα μεταξύ των δυο Πανεπιστημίων της 'Οξφόρδης και του Καϊμπριτζ. Προηγείται ή λέμβος του Καϊμπριτζ.

Είνε ετύχημα που οι ομάδες έπωφελήθηκαν της ευκαιρίας να αγωνισθούν με τους 'Αμερικανούς. Σημειώνουμε μονάχα μια παράλειψη: 'Ενα σάββατο της προεδρικής μας ομάδας του μπάσκετ με επίλεκτους του 'Αμερικανικού στόλου. Μην ξεχνάμε πως οι Διεθνείς αγώνες της Αιγύπτου, που θα λάβη μέρος και ή 'Ελλάς δεν είναι πολύ μακριά.

Οι «Μπλού»

'Ο έθνησος κωπηλατικός αγώνας του «Μπλού», των 18 κωπηλατών των δυο 'Αγγλικών Πανεπιστημίων του Καϊμπριτζ και της 'Οξφόρδης συγκινεί πρώτα τους αφοσίτους και φοιτήτας των δυο μεγάλων Πνευματικών ιδρυμάτων της Μ. Βρετανίας και ύστερα όλο το Βρετανικό λαό. Μέχρι 500.000 υπολογίζονται οι θεαταί, που παρατάσσονται στις δυο όχθες του ποταμού Τάμεσι του Λονδίνου, για να παρακολουθήσουν τη συναρπαστική πάλη. 'Εξη μήνες προηγουμένως εκλέγεται το πλήρωμα και προπονείται σκληρά. Οι ίδιοι οι κωπηλάται του Πανεπιστημίου διαλέγουν τους αρχηγούς των. 'Εφέτος δυο 'Ολυμπιονίκες 'Αγγλοι κωπηλάται θα δδηγήσουν τα πλήρωματα τους στη νίκη. 'Ο Ρόου του Πανεπιστημίου της 'Οξφόρδης και ο Μπίρσερ του Πανεπιστημίου του Καϊμπριτζ. Οι βάρκες τους είναι 62 ποδιών μήκους, 2 ποδιών πλάτους, βάρους 350 πουντς και στοιχίζουν 250 χάρτινες λίρες ή μία. 'Εχουν 8 κωπηλάτες και ένα πηδαλιούχο. Οι σκαλμοί των κουπιών είναι έξω από τη βάρκα, γι' αυτό και λέγονται κι' «έξω σκαλμοί».

'Ο κωπηλατικός αυτός αγώνας των όκτακώπων λέμβων των δυο Πανεπιστημίων άρχισε από το 1829 στο Χένλεϋ. Από το 1856 όμως καθιερώθηκε να γίνεται επίσημα στον Τάμεσι.

Πολλοί από τους φοιτητάς της 'Οξφόρδης και του Καϊμπριτζ φιλοδοξούν να πάρουν τον τίτλο του «Μπλού», να εκλεγούν δηλαδή και να αντιπροσωπεύσουν το Πανεπιστήμιο τους στον Ιστορικό αγώνα. Λίγοι όμως κατορθώνουν ύστερα από μεγάλους κόπους, να λάβουν τ'ό χρίσμα. 'Εάν μάλιστα νικήσουν είναι οι ήρωες της χρονιάς. 'Εχουν τιμητική θέσι σ' όλες τις πανεπιστημιακές συγκεντρώσεις και ή Σύγκλητος του Πανεπιστημίου των τών τους απονέμει ειδικό τιμητικό δίπλωμα και μετάλλιο για την τιμή που χάρισαν στα χρώματα του Πανεπιστημίου των.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τόν ξεπρωξέ το πουλί

'Ενας μικρός 3 ετών, που έπεσε σ' ένα χαντάκι, στο 'Αϊντάχο των 'Ηνωμ. Πολιτειών κι' έσπασε το πόδι του, έξηγησε κατόπιν ότι... τόν είχε σπρώξει ένα πουλί!

Μαχητική εικόνα

'Αναποδογυρίζοντας την εικόνα θα βρήτε το σκοπό, ολοκληρω, στην κάτω δεξιά γωνία. Το κεφάλι του σχηματίζεται ανάμεσα στις δυο διακλαδώσεις του μεγάλου σπασμένου κλαδιού.

Ιστορικές γυναίκες

1. Η Γεωργία Σάνδη. 2. Η Σαλώμη. 3. Η Μαρία 'Αντουανέττα. 'Η λύσις του 217ου στυρυγλεξού

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΔΗΜΗΤΣΑΝΑ. 2. ΖΩ — ΣΙΝΙ — ΠΟΘΩ — ΙΚ. 3. ΑΝΕΤΑ — ΑΡΧΑΙ. 4. ΣΟΛ — ΤΡΑΖΙ — ΝΑΙ. 5. ΕΚ — ΚΥΤΙΑ — ΤΙΜΑΙ — ΤΑ. 6. ΛΟΣ — ΣΤΑΣΙΑΣΙΣ — ΣΙΚ. 7. ΑΠΤΑΙ — ΙΩΝΗ. 8. ΣΑ — ΑΣΤΗ — ΟΠΑΙ — ΗΣ. 9. ΙΣΤΟΡΙΑ. 10. ΝΙΚΩ — ΑΣΟ — ΕΡΙΣ. 11. ΤΣΑΝΤΑ — ΑΣΤΙΚΗ. 12. ΕΤΙ — ΑΝΤΙ — ΠΟΤΑ — ΣΟΜ. 13. ΜΗ — ΕΛΑΙΑ — ΟΜΙΛΩ — ΝΑ. 14. ΕΛΑ — ΜΙΚΤΑ — ΑΝΩ. 15. ΟΠΙΩΝ — ΜΙΜΟΣ. 16. ΡΑ — ΣΤΑΡ — ΑΞΙΑ — ΙΙ. 17. ΑΙΩΝΟΒΙΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΤΖΑΒΕΛΑΣ — ΝΤΕΜΠΟΡΑ. 2. ΩΝ — ΚΟΠΑΝΙΣΤΗ — ΠΑ. 3. ΕΣ — ΣΤ — ΚΑΙ — ΕΙ. 4. ΣΤΟΚ — ΑΑΡΩΝ — ΕΛΟΣ. 5. ΔΙΑΛΥΣΙΣ — ΤΑΛΑΝΤΑ. 6. ΗΝ — ΤΤ — ΤΙΡΑΝΑ — ΑΙ. 7. ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ — ΤΙΜΩΡ. 8. ΡΑΣ — ΤΑΜΙΑΙ. 9. ΤΟΞΑ — ΙΠΠΟΣ — ΚΑΛΟ. 10. ΣΤΑ — ΡΟΜΠΟΤ. 11. ΑΠΟΤΙΣΤΟΙ — ΟΜΑΛΑΙ. 12. ΝΟ — ΜΙ — ΠΑΛΑΤΙ — ΕΟ. 13. ΑΘΑΝΑΣΙΑ — ΣΑΛΑΜΙΣ. 14. ΩΡΑΙ — ΟΙΒΕΤ — ΟΝΙΑ. 15. ΧΙ — ΣΩ — ΡΙΣ — ΩΜ. 16. ΙΑ — ΤΙΜΗΤΙΚΟΝ — ΟΙ. 17. ΑΚΙΝΑΚΗΣ — ΣΗΜΑΝΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΤΖΑΒΕΛΑΣ — ΝΤΕΜΠΟΡΑ. 2. ΩΝ — ΚΟΠΑΝΙΣΤΗ — ΠΑ. 3. ΕΣ — ΣΤ — ΚΑΙ — ΕΙ. 4. ΣΤΟΚ — ΑΑΡΩΝ — ΕΛΟΣ. 5. ΔΙΑΛΥΣΙΣ — ΤΑΛΑΝΤΑ. 6. ΗΝ — ΤΤ — ΤΙΡΑΝΑ — ΑΙ. 7. ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ — ΤΙΜΩΡ. 8. ΡΑΣ — ΤΑΜΙΑΙ. 9. ΤΟΞΑ — ΙΠΠΟΣ — ΚΑΛΟ. 10. ΣΤΑ — ΡΟΜΠΟΤ. 11. ΑΠΟΤΙΣΤΟΙ — ΟΜΑΛΑΙ. 12. ΝΟ — ΜΙ — ΠΑΛΑΤΙ — ΕΟ. 13. ΑΘΑΝΑΣΙΑ — ΣΑΛΑΜΙΣ. 14. ΩΡΑΙ — ΟΙΒΕΤ — ΟΝΙΑ. 15. ΧΙ — ΣΩ — ΡΙΣ — ΩΜ. 16. ΙΑ — ΤΙΜΗΤΙΚΟΝ — ΟΙ. 17. ΑΚΙΝΑΚΗΣ — ΣΗΜΑΝΙΣ.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Πρωτότυπο στυρυγλεξού ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ. 2. ΑΣΤΑΡΤΗ. 3. ΤΟΜΗ — ΜΑΝΗ. 4. ΗΡΩΝ. 5. ΑΙΣ — ΠΟΑ. 6. ΑΜΝΟΣ. 7. ΙΤΕΑ — ΝΕΟΙ. 8. ΑΡΤΕΜΙΣ. 9. ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΚΑΤΣΑΡΙΔΑ. 2. ΑΟΡΙΣΤΑ. 3. ΟΙΣΜΗ — ΑΕΡΑ. 4. ΗΡΕΜΑ. 5. ΤΑΣ — ΩΝ — ΔΕΝ. 6. ΜΟΝΟΝ. 7. ΟΤΑΝ — ΣΕΙΣ. 8. ΗΝΙΟΧΟΣ. 9. ΚΤΗΜΑΤΙΑΣ.

'Ενα μικρυνό ταξείδι

Περίπου 80 μίλλια ανατολικά της Χόρτα. Γιατί, ενώ οι κατευθύνσεις προς τα ανατολικά και δυτικά είναι παράλληλες, οι γραμμές προς το Βορρά και το Νότο πλησιάζουν μεταξύ τους όσο προχωρούμε προς τον Πόλο, κι' απομακρύνονται όσο κατεβαίνουμε προς τον 'Ισημερινό. Επομένως, τα 700 μίλλια προς ανατολώς δεν ισοφαρίζουν τα 700 προς δυσμάς, γιατί τώρα το πλοίο βρίσκεται κοντύτερα στον Βόρειο Πόλο.

Τα δυο αεροπλάνα

Ναι, αν τα δυο αεροδρόμια βρίσκονται πάνω στον ίδιο γεωγραφικό παράλληλο και αν τα αεροπλάνα πετούν και τα δυο προς το Βορρά ή προς το Νότο, θα συγκρουσθούν τότε πάνω ακριβώς απ' τον Πόλο.

Απρεξέτο

Δεν έχετε, παρά να μετρήστε κανονικά απ' το 1 ως το 10.

Σταυρωτή πρεμιμία

1. ΑΠΑΤΗ. 2. ΧΡΗΜΑ. 3. ΑΓΟΡΙ. 4. ΚΡΙΜΑ. 5. ΠΑΣΤΑ. 6. ΑΤΟΜΑ. 7. ΑΝΑΦΗ. 8. ΟΡΡΟΣ. 9. ΣΩΣΜΑ. 10. ΣΤΟΛΗ. 11. ΔΟΣΙΣ. 12. ΦΟΝΟΣ. 13. ΛΑΒΙΣ. 14. ΑΓΗΜΑ. 15. ΛΗΨΙΣ. 16. ΨΥΧΟΣ. 17. ΠΗΤΤΑ. 18. ΛΟΥΡΙ.

'Η παροιμία που σχηματίζεται καθεώς είναι: «Παραγοριά στον άρρωστο όσο να βγύ ή ψυχή του».

Μαχητική εικόνα

'Αναποδογυρίζοντας την εικόνα θα βρήτε το σκοπό, ολοκληρω, στην κάτω δεξιά γωνία. Το κεφάλι του σχηματίζεται ανάμεσα στις δυο διακλαδώσεις του μεγάλου σπασμένου κλαδιού.

Ιστορικές γυναίκες

1. Η Γεωργία Σάνδη. 2. Η Σαλώμη. 3. Η Μαρία 'Αντουανέττα. 'Η λύσις του 217ου στυρυγλεξού

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΔΗΜΗΤΣΑΝΑ. 2. ΖΩ — ΣΙΝΙ — ΠΟΘΩ — ΙΚ. 3. ΑΝΕΤΑ — ΑΡΧΑΙ. 4. ΣΟΛ — ΤΡΑΖΙ — ΝΑΙ. 5. ΕΚ — ΚΥΤΙΑ — ΤΙΜΑΙ — ΤΑ. 6. ΛΟΣ — ΣΤΑΣΙΑΣΙΣ — ΣΙΚ. 7. ΑΠΤΑΙ — ΙΩΝΗ. 8. ΣΑ — ΑΣΤΗ — ΟΠΑΙ — ΗΣ. 9. ΙΣΤΟΡΙΑ. 10. ΝΙΚΩ — ΑΣΟ — ΕΡΙΣ. 11. ΤΣΑΝΤΑ — ΑΣΤΙΚΗ. 12. ΕΤΙ — ΑΝΤΙ — ΠΟΤΑ — ΣΟΜ. 13. ΜΗ — ΕΛΑΙΑ — ΟΜΙΛΩ — ΝΑ. 14. ΕΛΑ — ΜΙΚΤΑ — ΑΝΩ. 15. ΟΠΙΩΝ — ΜΙΜΟΣ. 16. ΡΑ — ΣΤΑΡ — ΑΞΙΑ — ΙΙ. 17. ΑΙΩΝΟΒΙΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΤΖΑΒΕΛΑΣ — ΝΤΕΜΠΟΡΑ. 2. ΩΝ — ΚΟΠΑΝΙΣΤΗ — ΠΑ. 3. ΕΣ — ΣΤ — ΚΑΙ — ΕΙ. 4. ΣΤΟΚ — ΑΑΡΩΝ — ΕΛΟΣ. 5. ΔΙΑΛΥΣΙΣ — ΤΑΛΑΝΤΑ. 6. ΗΝ — ΤΤ — ΤΙΡΑΝΑ — ΑΙ. 7. ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ — ΤΙΜΩΡ. 8. ΡΑΣ — ΤΑΜΙΑΙ. 9. ΤΟΞΑ — ΙΠΠΟΣ — ΚΑΛΟ. 10. ΣΤΑ — ΡΟΜΠΟΤ. 11. ΑΠΟΤΙΣΤΟΙ — ΟΜΑΛΑΙ. 12. ΝΟ — ΜΙ — ΠΑΛΑΤΙ — ΕΟ. 13. ΑΘΑΝΑΣΙΑ — ΣΑΛΑΜΙΣ. 14. ΩΡΑΙ — ΟΙΒΕΤ — ΟΝΙΑ. 15. ΧΙ — ΣΩ — ΡΙΣ — ΩΜ. 16. ΙΑ — ΤΙΜΗΤΙΚΟΝ — ΟΙ. 17. ΑΚΙΝΑΚΗΣ — ΣΗΜΑΝΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΤΖΑΒΕΛΑΣ — ΝΤΕΜΠΟΡΑ. 2. ΩΝ — ΚΟΠΑΝΙΣΤΗ — ΠΑ. 3. ΕΣ — ΣΤ — ΚΑΙ — ΕΙ. 4. ΣΤΟΚ — ΑΑΡΩΝ — ΕΛΟΣ. 5. ΔΙΑΛΥΣΙΣ — ΤΑΛΑΝΤΑ. 6. ΗΝ — ΤΤ — ΤΙΡΑΝΑ — ΑΙ. 7. ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ — ΤΙΜΩΡ. 8. ΡΑΣ — ΤΑΜΙΑΙ. 9. ΤΟΞΑ — ΙΠΠΟΣ — ΚΑΛΟ. 10. ΣΤΑ — ΡΟΜΠΟΤ. 11. ΑΠΟΤΙΣΤΟΙ — ΟΜΑΛΑΙ. 12. ΝΟ — ΜΙ — ΠΑΛΑΤΙ — ΕΟ. 13. ΑΘΑΝΑΣΙΑ — ΣΑΛΑΜΙΣ. 14. ΩΡΑΙ — ΟΙΒΕΤ — ΟΝΙΑ. 15. ΧΙ — ΣΩ — ΡΙΣ — ΩΜ. 16. ΙΑ — ΤΙΜΗΤΙΚΟΝ — ΟΙ. 17. ΑΚΙΝΑΚΗΣ — ΣΗΜΑΝΙΣ.

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ που χάθηκαν

Το μυστήριο ενός Γερμανού χημικού

Πριν από λίγα χρόνια, έγινε πολλός λόγος στις εφημερίδες για μια «αίωνιας» ξυριστική λεπίδα που δεν χαλούσε ποτέ. Την ίδια περίπου εποχή, ένας Γάλλος ανήγγειλε ότι είχε βρή τον τρόπο να παράγη, με ελαχίστη δαπάνη, ένα εύλεκτο ύγρο απ' το νερό.

Τι απένειναν οι δυο αυτές εφευρέσεις;... Δεν ξαναγίνε πιά λόγος γι' αυτές. 'Ισως να επρόκειτο για... αέρα φρέσκο! 'Αν τυχόν όμως ήσαν αληθινές, δεν αποκλείεται να τις αγοράσαν και να τις εξεφάνισαν Ισχυροί οικονομικοί οργανισμοί, που θα κινδύνευαν απ' την εφευρή τους.

'Επανελημμένως άλλως τ.ε, στην ιστορία των αιώνων, χάθηκαν εφευρέσεις κι' ανακαλύφθηκαν, γιατί θεωρήθηκαν επικίνδυνες. 'Η τυπογραφία π.χ. θ' άρχιζε να εφαρμόζεται απ' την αρχαία ρωμαϊκή εποχή (υπήρχαν από τότε οι άπαιτούμενες βασικές γνώσεις), αν οι πατρίκοι της Ρώμης δεν φοβόντουσαν ότι μ' αυτό τον τρόπο θα διδίδονταν οι έπιστημονικές γνώσεις κι' οι φιλελεύθερες ιδέες στις λαϊκές τάξεις, που έπρεπε να μένουν αγράμματες κι' υποδουλωμένες στους άρχοντες.

'Ετσι, παρεμποδίζοντας μια πρόοδο, οι άριστοκράτες διατήρησαν την επιβολή τους και το μονοπώλιο των γνώσεων. 'Αλλά και το αλουμίνιο δεν αποτελεί νεωτέρα ανακάλυψη, όπως πιστεύει ο πολύς κόσμος. Το έβγαλε για πρώτη φορά απ' την άργιλλο ένας Ρωμαίος πολίτης. Όταν όμως το έμαθε ο τότε αυτοκράτωρ Τιβέριος, διέταξε τη θανάτωσή του, από φόβο μήπως το νέο μέταλλο ελαττώσει την αξία του χρυσού και του άργύρου.

Το πρόβλημα του καθαρισμού της ατμόσφαιρας απ' τους καπνούς και τα βλαβερά αέρια απασχολεί από πολλές δεκάδες χρόνια τους ειδικούς, εινε δε Ιδιαίτερως ζωτικό για το Λονδίνο, όπου οι καπνοί των εργοστασίων προκαλούν ζημιές δεκάδων χιλιάδων λιρών κάθε χρόνο.

Φαίνεται λοιπόν ότι, λίγο πριν απ' τον τελευταίο πόλεμο, βρήκε τη λύσι ένας Γερμανός χημικός.

Το πρόβλημα του καθαρισμού της ατμόσφαιρας απ' τους καπνούς και τα βλαβερά αέρια απασχολεί από πολλές δεκάδες χρόνια τους ειδικούς, εινε δε Ιδιαίτερως ζωτικό για το Λονδίνο, όπου οι καπνοί των εργοστασίων προκαλούν ζημιές δεκάδων χιλιάδων λιρών κάθε χρόνο.

Φαίνεται λοιπόν ότι, λίγο πριν απ' τον τελευταίο πόλεμο, βρήκε τη λύσι ένας Γερμανός χημικός.

Το πρόβλημα του καθαρισμού της ατμόσφαιρας απ' τους καπνούς και τα βλαβερά αέρια απασχολεί από πολλές δεκάδες χρόνια τους ειδικούς, εινε δε Ιδιαίτερως ζωτικό για το Λονδίνο, όπου οι καπνοί των εργοστασίων προκαλούν ζημιές δεκάδων χιλιάδων λιρών κάθε χρόνο.

Φαίνεται λοιπόν ότι, λίγο πριν απ' τον τελευταίο πόλεμο, βρήκε τη λύσι ένας Γερμανός χημικός.

Το πρόβλημα του καθαρισμού της ατμόσφαιρας απ' τους καπνούς και τα βλαβερά αέρια απασχολεί από πολλές δεκάδες χρόνια τους ειδικούς, εινε δε Ιδιαίτερως ζωτικό για το Λονδίνο, όπου οι καπνοί των εργοστασίων προκαλούν ζημιές δεκάδων χιλιάδων λιρών κάθε χρόνο.

Φαίνεται λοιπόν ότι, λίγο πριν απ' τον τελευταίο πόλεμο, βρήκε τη λύσι ένας Γερμανός χημικός.

χημικός. 'Εφευρε δηλαδή ένα εξάσθημα, που μπορούσε να προσαρμοληθί σε οποιαδήποτε καπνοδόχο, με μικρή δαπάνη, και να συγκρατή τελείως τα στερεά μέρη του καπνού. Προσέφερε δε την εφευρήσι του στο Γερμανικό Ναυαρχείο, γιατί ένας απ' τους σκοπούς του ήταν να κάμη με τη συσκευή του σχεδόν άορατο από μακριά το γερμανικό στόλο.

Τα πειράματα απέδειξαν ότι ή εφευρέσις ήταν απόλυτα αποτελεσματική. Κι' όμως δεν εξαρμόσθηκε σε κανένα πλοίο. 'Ολα τα σχέδια και τα υποδείγματα που είχαν χρησιμοποιηθί για τις δοκιμές, κατεστράφησαν. 'Ο εφευρέτης εξαφανίσθηκε, και κανείς δεν έμαθε πια τίποτε γι' αυτόν.

Οι Γερμανοί είχαν θεωρήσει φρονιμώτερο να καταστρέψουν την εφευρήσι, γιατί καταλάβαιναν ότι θάταν αδύνατον να την κρατήσουν μυστική. Πράγματι, αν ένα γερμανικό πλοίο έφευγε στα χέρια του έχθρου, θα γινόταν γνωστή ή λειτουργία της αντικαπνικής συσκευής και ή εφοδιάζονταν μ' αυτήν τα έθρικά πλοία. 'Ετσι, δεν θα μπορούσαν πια να τ' ανακαλύπτουν τα γερμανικά υποδύκια, απ' τον καπνό τους στον ορίζοντα, και να τα τορπιλίζουν.

'Αλλά οι Γερμανοί υπελόγιζαν να μεταχειρισθούν έντατικά τον υποδρυχικό πόλεμο, για να παραλύσουν τις θαλάσσιες μεταφορές των αντιπάλων τους. Κι' έτσι, για λόγους «υπερτάτων συμφερόντων», εξαφάνισαν το συμπαιρωτή τους χημικό και την εφευρήσι του.

ΟΟ

Μνημείο σ' ένα έντομο

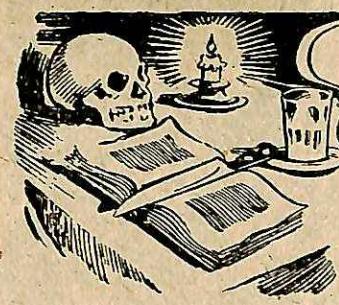
Οι κάτοικοι της μικρής αμερικανικής πόλεως 'Εντράϊζ, στην πολιτεία 'Αλαμπάμα, έχουν στήσει στην κεντρική πλατεία του τόπου τους ένα μνημείο μοναδικό στο είδος του.

Όπως έξηγει στους ξένους ή επιγραφή που υπάρχει στο βάθρο του, το μνημείο αυτό αφιερώθηκε σ' ένα... παράσιτο που καταστρέφει το βαμβάκι! Το περιεργότερο δε είναι ότι το παρσιτίο αυτό κατέστρεψε άλλοτε όλη τη συγκομιδή βαμβακιού της περιφέρειας! Γιατί λοιπόν να του στήσουν μνημείο οι κάτοικοι;

Το 1915 οι αγρότες της περιφέρειας δεν ήξεραν άλλη καλλιέργεια εκτός απ' τον βαμβακί. Ξαφικά, ένα έντομο, μήκος μισού πόντου, κατέστρεψε ολοκληρωτή συγκομιδή τους. 'Ολα τα μέσα που δοκίμασαν έναντιον του (μηχανήματα, φάρμακα, κλπ.) δεν ωφέλησαν σε τίποτε. Το άχόρταγο παρσιτίο κατέφαγε 14.000 μπάλες βαμβακιού.

Οι κτηματίες ωμολόγησαν πια την ήττα τους. Καί, με δανειακά χρήματα (γιατί είχαν σχεδόν χρεωκοπήσει) καλλιεργήσαν άλλα προϊόντα: πατάτες, ζαχαροκάλαμο και άραπίκια φυσιτικά. 'Επειτα από ένα έτος, τα φυσιτικά τους είχαν αποδώσει σεβάστα κέρδη. Κι' από τότε επιδόθηκαν στην καινούργια αυτή επικερδή καλλιέργεια.

Το 1919, με πρωτοβουλία ενός δημοτικού συμβούλου των μαζέψαν τα απαιτούμενα χρήματα, κι' έστησαν ένα επιδελτικό μνημείο προς τιμήν του παρσιτίου που τους είχε φέρει την εύτυχία.

Τραγικό Διήγημα

Τα όφηνισμένα αλογα

'Επ'ό γενεές γενεών, οι Τεμεσβάρη ήσαν πλούσιοι και δυνατοί. Κι' οι Κομπόλ, από πατέρα σε γιο, ήσαν άμαξάδες τους. Αυτό το πράγμα λες κι' είχε ορισθί μία φορά για πάντα, όπως το ότι ο ήλιος θα βγαίνει από την ανατολή. 'Ετσι ήσαν και τώρα. 'Ο κόμης Ματίας Τεμεσβάρη είχε για άμαξά του το Στέφανο Κομπόλ.

'Ο Κομπόλ παντρεύθηκε μία μέρα κι' απόχτησε ένα γιο, τον 'Ιγκόρ. Αυτό το παιδάκι ήρθε στον κόσμο, τρία χρόνια πριν από την 'Αντωνία, την κόρη του κόμητα Ματίας.

'Όταν ή 'Αντωνία έγινε πέντε χρονών, δεν εύρισκε πια εύχρηστη στα παιχνίδια που της έκαναν οι υπηρέτες του πύργου. Της χρειαζόταν ένα παιδάκι, που να έχη την ίδια περίπου ηλικία μ' αυτή, για να παίξη μαζί της. 'Η έκλογη του κόμητα Ματίας έπρεσε τότε στον 'Ιγκόρ Κομπόλ.

'Ετσι τα δυο παιδιά μεγάλωσαν μαζί. Κι' ο 'Ιγκόρ έμαθε τόσα πράγματα, που δεν θα τα μάθαινε ποτέ, αν ο κόμης Ματίας δεν του έκανε αυτή την τιμητική διάκρισι. Γιατί παρακολουθούσε κι' αυτός τα μαθήματα που ο καθηγητής κι' οι δασκάλες έκαναν στην

Με τον καιρό, μερικές περιέργες φήμες άρχισαν να κυκλοφορούν. 'Ελεγαν, δηλαδή, πως ο 'Ιγκόρ κι' η 'Αντωνία αγαπιόνταν. Μα οι πιο πολλοί δεν έδιναν πίστι σ' αυτές. Πώς θα μπορούσε μία Τεμε-

Με τον καιρό, μερικές περιέργες φήμες άρχισαν να κυκλοφορούν. 'Ελεγαν, δηλαδή, πως ο 'Ιγκόρ κι' η 'Αντωνία αγαπιόνταν. Μα οι πιο πολλοί δεν έδιναν πίστι σ' αυτές. Πώς θα μπορούσε μία Τεμε-

Με τον καιρό, μερικές περιέργες φήμες άρχισαν να κυκλοφορούν. 'Ελεγαν, δηλαδή, πως ο 'Ιγκόρ κι' η 'Αντωνία αγαπιόνταν. Μα οι πιο πολλοί δεν έδιναν πίστι σ' αυτές. Πώς θα μπορούσε μία Τεμε-

Με τον καιρό, μερικές περιέργες φήμες άρχισαν να κυκλοφορούν. 'Ελεγαν, δηλαδή, πως ο 'Ιγκόρ κι' η 'Αντωνία αγαπιόνταν. Μα οι πιο πολλοί δεν έδιναν πίστι σ' αυτές. Πώς θα μπορούσε μία Τεμε-

Με τον καιρό, μερικές περιέργες φήμες άρχισαν να κυκλοφορούν. 'Ελεγαν, δηλαδή, πως ο 'Ιγκόρ κι' η 'Αντωνία αγαπιόνταν. Μα οι πιο πολλοί δεν έδιναν πίστι σ' αυτές. Πώς θα μπορούσε μία Τεμε-

Με τον καιρό, μερικές περιέργες φήμες άρχισαν να κυκλοφορούν. 'Ελεγαν, δηλαδή, πως ο 'Ιγκόρ κι' η 'Αντωνία αγαπιόνταν. Μα οι πιο πολλοί δεν έδιναν πίστι σ' αυτές. Πώς θα μπορούσε μία Τεμε-

Με τον καιρό, μερικές περιέργες φήμες άρχισαν να κυκλοφορούν. 'Ελεγαν, δηλαδή, πως ο 'Ιγκόρ κι' η

σθάρν ν' αγαπήση έναν Κομπόλ.

Ετσι πέρασαν τρία χρόνια από την εποχή που ο Ίγκορ ανέλαβε τα καθήκοντα του αμαξά. Η Αντωνία είχε γίνει τώρα μία πολύ όμορφη νέα κι ο πατέρας της της διάλεξε για άντρα έναν πλούσιο γαιοκτήμονα της περιοχής, τον κόμη Σλοτάν Χομορόντ.

Μ' όλο που ο υποψήφιος γαμπρός ήταν νέος και καλοφτιαγμένος, η Αντωνία δεν έδειξε ένθουςιασμό γι' αυτό το γάμο. Δέχθηκε, ωστόσο, να γίνει γυναίκα του Χομορόντ.

Ο μόνος όρος που έβαλε ήταν ότι ο Ίγκορ Κομπόλ θα την ακολουθούσε στη νέα της κατοικία. Θά ήταν ο άμαξας της και κανείς άλλος δεν θα είχε δικαίωμα να του δίνει διαταγές, εκτός από την ίδια.

Όταν μαθεύτηκε αυτό, όλοι κατάλαβαν πως ο Ίγκορ κι η Αντωνία αγαπιόνταν. Καί, με τον καιρό, κάτι έφτασε και στ' αυτή ταυτόν άντρός της.

Ο κόμης Σλοτάν παρακολούθησε τότε τη γυναίκα του και τον άμαξά της και δεν άφησε να πεισθή πως όλα θα αγγίζονταν γι' αυτούς ήταν σωστά. Προσποινήθηκε, ωστόσο, πως δεν υποπευόταν τίποτε κι άφησε τα πράγματα ν' ακολουθήσουν για ένα διάστημα το συνηθισμένο τους δρόμο.

Ένα απόγευμα, ο κόμης Σλοτάν πρότεινε στη γυναίκα του να κάνουν έναν περίπατο στην έσοχη.

Θα πάμε στους καταρράκτες του Κουνζάλλας, της είπε. Ο Ίγκορ θα μάς οδηγήσει ως εκεί.

Η Αντωνία ένθουσιάζτηκε μ' αυτή την πρόταση κι σε λίγο έφυγαν με το άμαξά.

Η θνοίει στόλιζε το έδαφος με καταπράσινα χορτάκια και πολυχρώμα λουλούδια. Χλιαρές πνοές περνούσαν από τον κάμπο και τα πουλιά κελαιδούσαν χαρούμενα πάνω στα δέντρα.

Τ' άμαξά είχε χωθή τώρα στο δάσος του Ταμας κι έπειτα πήρε τον καθοριστικό δρόμο που έφερνε στους καταρράκτες.

Αυτός ο δρόμος προχωρούσε στους πρόποδες του βουνού. Από κάτω, σε μεγάλο βάθος, ο ποταμός Κόμορομ κυλούσε τα βόλα νερά του. Οι καταρράκτες βρίσκονταν σε απόσταση δυο περίπου χιλιομέτρων, στη μέση μιας άγριας τοποθεσίας.

Ο κόμης Σλοτάν φαινόταν πολύ χαρούμενος. Έλεγε διαρκώς αστεία στη γυναίκα του και, σαν να είχε μεθύσει από τον καθαρόν αέρα της έσοχης, άρχισε να την αγκαλιάζει και να την φιλάει με παροφρά.

Η νεαρή γυναίκα δεν έδειξε αντίδραση στην άρχη. Άλλά τα χάδια του Χομορόντ γίνονταν ολοένα και πιο τολμηρά...

Ο Ίγκορ αναταράχονταν πάνω στη θέσι του, σαν χίλιες βελόνες ναμπαιναν στο κορμί του...

Μια - δυο φορές, είχε γυρίσει λοξά το βλέμμα του και του φάνηκε πως διάβασε μέσα στα μάτια της Αντωνίας μια σιωπηλή ικεσία... Άναρωτηθή...

Όταν τότε, κανείς δεν περναίει τη νύχτα απ' αυτό το δρόμο. Γιατί λένε πως τα άφηνι-σμένα αλγατα του Ίγκορ Κομπόλ συνεχίζουν πάντα το τρελλό τρέξιμό τους κι αλλοιώνον σε κείνον που θα βρεθή μπροστά τους την ώρα που περνούν με ταχύτητα βέλους. Το δυνατό ρεύμα του αέρα, που σχηματίζεται στο όρμητικό τους πέρασμα, ξεσηκώνει τον άνθρωπο από το έδαφος και τον πετάει μέσα στην άβυσσο...

κε τότε γιατί ο κόμης τ' άκα-νε όλ' αυτά. Κι έβγαλε το συμπέρασμα πως η στάσις του ήταν μία ολοφάνερη πρόκλησις. Θά είχε μυριστή κάτι, χωρίς αμφιβολία, κι ήθελε να ίδη ως πού θα έφθανε η υπομονή της Αντωνίας κι η δική του.

Ο άμαξας πήρε τότε μια ξαφνική απόφασι. Τράβηξε με όρημν τα γκέμια κι έκαμε τα άλογα να σταματήσουν.

— Δεν μπορώ να πάω πιο κάτω, είπε. Τα άλογα έχουν τρομάξει κι ο δρόμος είναι πολύ επικίνδυνος.

Μιλούσε με σταθερό τόνο και τα μάτια του έλαμπαν. Καμμία δύναμις στον κόσμο δεν μπορούσε να τον κάμει να πάη έστω κι' ένα δέμα παρακάτω.

— Ο Ίγκορ έχει δίκιο, συμφώνησε η Αντωνία. Άς γυρίσωμε.

— Μαστίγωσε τ' άλογά σου! φώναξε ο κόμης Σλοτάν. Έγώ διατάζω εδώ!

— Όχι! είπε ο Ίγκορ. Έγώ παίρνω διαταγές μόνον από την κυρία κόμισσα.

— Η γυναίκα μου σου χαρίζει τα χάδια και τα φιλήματα της! ούρλιαξε ο κόμης. Άλλά κείνος που διατάζει είμαι εγώ! Μαστίγωσε τα άλογα σου, σκυλέ!

— Όχι! ξαναείπε με σταθερή φωνή ο Ίγκορ.

Άλλά τότε έγινε κάτι το τρομερό. Ο κόμης έβγαλε το πιστόλι του και το άδειασε πάνω στον άμαξά.

Το σώμα του Ίγκορ ταλαντεύθηκε δυο - τρεις φορές πάνω στη θέσι του κι έπειτα κύλησε κάτω. Η Αντωνία, βλέποντας τον αγαπημένο της να πέφτει νεκρός, άφησε μια σπαραχτική κραυγή και σωπάστηκε λιπόθυμη στα πόδια του άντρός της.

Την ίδια στιγμή, τα άλογα άρχισαν να τρέχουν προς το μέρος του καταρράκτη. Του κάκου, ο Χομορόντ πήδησε στη θέσι του άμαξά για να προσπαθήσει να τα συγκρατήσει. Τα ζώα είχαν άφηνήσει κι' ο θόρυβος του καταρράκτου, που δυνάμωνε ολοένα, έκανε μεγαλύτερο τον έκνευρισμό τους.

Ο κόμης Σλοτάν τράβηξε τότε τα γκέμια με όλη του τη δύναμι. Τα ζώα νοιάζονταν τα χαλινάρια να χώνωνται στις σάρκες τους, άνασθίκαν τα μπροστίνη τους πόδια κι έπειτα ώρμησαν και πάλι άσυγκράτητα προς τα εμπρός. Ο Χομορόντ ξανατράβηξε τότε τα γκέμια... Το τράνταγμα ήταν τόσο δυνατό, πού τα ζώα έχασαν την ισορροπία τους. Το ένα απ' αυτά έγειρε τότε στα πλάγια και τα πόδια του, καθώς όρμούσε για να συνεχίσει το τρελλό του τρέξιμο, συνάντησαν το κενό... Το άμαξά κύλησε τότε μέσα στην άβυσσο...

Την άλλη μέρα, κι χαρικοί έβγαλαν από το ποτάμι τα πτώματα του Χομορόντ και της Αντωνίας.

Από τότε, κανείς δεν περναίει τη νύχτα απ' αυτό το δρόμο. Γιατί λένε πως τα άφηνι-σμένα αλγατα του Ίγκορ Κομπόλ συνεχίζουν πάντα το τρελλό τρέξιμό τους κι αλλοιώνον σε κείνον που θα βρεθή μπροστά τους την ώρα που περνούν με ταχύτητα βέλους. Το δυνατό ρεύμα του αέρα, που σχηματίζεται στο όρμητικό τους πέρασμα, ξεσηκώνει τον άνθρωπο από το έδαφος και τον πετάει μέσα στην άβυσσο...

ΛΑΓΙΟΣ ΜΠΙΡΟ

Οι άντρες μιλούν για τις γυναίκες

Μία ενδιαφέρουσα έρευνα

Η Ρόνα Τσώρτσιλ είχε γνωστοτάτη Άγγλιδα ρεπόρτερ. Χρημάτισε πολεμική ανταποκρίτρια της μεγάλης έφημερίδος «Νταϊλντ Μάιντλ». Σήμερα ασχολείται με ειρηνικά θέματα. Τελευταίως λοιπόν, είχε την έμπνευσι ν' άπευθύνει μερικές ερωτήσεις σχετικές με τη γυναίκα σε τέσσερες γνωστές προσωπικότητες της άγγλικής κοινωνίας, που αντιπροσώπευσαν τον άνδρικό κόσμο των γραμμάτων, των τεχνών, του αθλητισμού και των έπιχειρήσεων. Οι ερωτήσεις της αυτές ήσαν οι έξης:

- 1) Πότε μία κυρία μπορεί να θεωρηθή «καθώς πρέπει»;
- 2) Ποιό είναι το σπουδαιότερο γυναικείο χάρισμα;
- 3) Ποιά είναι η έκνευριστικότερη και πιο άσυγχώρητη γυναικεία συνήθεια;
- 4) Τι απ' όλη την εμφάνισι μιάς γυναίκας έχει περισσότερη σημασία;
- 5) Ποιά είναι η μεγαλύτερη προσβολή πού μπορεί να κάμη μια γυναίκα σ' έναν άντρα;

Και τώρα άς ιδούμε τις απαντήσεις με τη σειρά. Ο Ουίλφρεντ Πίκας, το λαμπρότερο «ατέρι» του ραδιοφωνικού σταθμού του Λονδίνου (B.B.C.) είπε τα έξης:

1) Όταν περπατάει και συμπεριφέρεται μ' αξιοπρέπεια. Δεν μπορώ να χωνέψω τις γυναίκες, πού καβαλλικεύουν τα σακμινιά των μπάρ και κατεβαίνουν ούστου και μύτερες. Οι γυναίκες πρέπει νάναι γυναίκες, κι όχι... μοσχομαγάκες!

2) Η υπομονή. Δεν ξέρετε πόσο άνακουφίζεται ο άντρας, πού γυρίζει το βράδυ στο σπίτι του, κουρασμένος απ' τη δουλειά του, και μπορεί να ξεθυμάνη βάζοντας λίγο τις φωνές στη γυναίκα του, πού τον άκούει υπομονητικά κι άδιαμαρτύρητα...

3) Η φλυαρία και τα χαχανίσματα. Είναι άνυπόφορο ν' άκούη κανείς μία γυναίκα να μιλάει άσταμάτητα και να γελάει κουτά, ενώ, αυτός δεν βρίσκει εύκαιρία ν' άνοιξη το στόμα του.

4) Φόρεμα με άπλη γραμμή, άλλά καλοδουρτισμένο, κοσμήματα λίγα άλλά διαλεγμένα μ' έπιμέλεια, μαλλιά λουσμένα, παπούτσια κομψά, και πρό πάντων κάλτσες. Η ξεκαλτσασιά είναι φρικτή συνήθεια. Καμμία γυναίκα δεν μπορεί να φαίνεται έλκυστική, δίχως κάλτσες.

5) Να τον φέρνι σε άμηνανία μπροστά σε άλλα πρόσωπα. Ο νέος άλλά πλουσιώτατος και δραστηριώτατος μεγαλοεπιχειρηματίας Ρεύμοντ Μπουρτον, διευθυντής άρκετών επιχειρήσεων, έδωσε τις παρακάτω απαντήσεις:

1) Όταν έχη καλούς τρόπους, εύπροσηγορία και φιλοφρονητικότητα σε όλους ν' άξαιρέτως, κάποια έπιφυλακτικότητα, άλλά χωρίς έπιτήδευσι.

2) Η νοικοκυρασύν. Δεν είμαι καθόλου όπισθοδρομικός. Άναγνωρίζω το δικαίωμα της άνύπαντης γυναίκας να σταδιοδρομήσει, για την παντρεμένη όμως θεωρώ καταλληλότερο στάδιο το νοικοκυριο.

3) Τα χαχανίσματα. Έκνευρίζουν συνήθως τον άντρα τόσο πολύ, — ιδίως όταν καταλαβαίνη ότι τ' άπροκαλεί, αυτός ο ίδιος, — ώστε τούρχεται να βάλη κατά μέρος τον ίπποτισμό και ν' άρχισή στα χαστούκια τη γυναίκα!

4) Όσες δεν έχουν έκ φύσεως έξαιρετική όμορφιά, πρέπει να περιποιηθούν πολύ τον έαυτό τους. Δεν χρειάζονται γι' αυτό άκριβές τουαλέττες και περίτεχνα χτενίσματα. Άρκει μόνο να διαλέγουν με προσοχή, όταν φανίζουν, και να μην είναι άφηρημένες, όταν ντυνώνται...

5) Να δείχνη πως τον άγνοεί.

Να κι' οι γνώμες του Τόνυ Μότραμ, «άσσου» του άγγλικού τένις κι' άλλων σπόρ:

1) Άν έχη άφογους τρόπους, περιποιημένη εμφάνισι και χαριτωμένη διάθεσι.

2) Κανένα χάρισμα δεν λογαριάζεται, όταν λείπη η ίκα-νότης να κάμη καλή συντροφιά, καθώς κι' εκείνο το «κάτι», πού κάνει έναν άντρα να αίσθάνεται πραγματικά άντρας όταν βρίσκεται μαζί της.

3) Η μόνιμη και... χρονία άπερισκεψία κι' άμαυλώσυν.

4) Το περιποιημένο ντύσιμο. Δεν χρειάζεται νάναι πολυτελής το φόρεμα. Άρκει νάναι διαλεγμένο με γούστο και τελειώς καθαρό.

5) Ν' άδιαφορή γι' αυτόν, ενώ τρώει μαζί του στο ρεστωράν, και να κουβεντιάσει με φιλένδες της πού κάθονται στο διπλανό τραπέζακι.

Τέλος, ο έξαιρετικός μάεστρος σερ Μάλκολμ Σάρτζεντ έχει τις έξης αντιλήψεις:

1) Όταν έχη καλούς και ήρεμους τρόπους, είναι δηλαδή ένας αθλητικός τζέντλεμαν.

2) Το να μιλάη εύχάριστα και με καλωσύνη, έξυπνα άλλά χωρίς κακντρέχεια.

3) Το κουτσουμπολιό κι' η συνήθεια να χτενίζεται μπροστά σ' όλο τον κόσμο.

4) Η καθαριότης, πού δίνει την έντύπωσι της φρεσκάδας.

5) Να του υποδεικνύη... πώς χρειάζεται να κάμη ένα λουτρό!

Δραματική συνάντησις

Με πόση άγωνία, με πόση λαχταρα περιμένη η Φρόσω τον άντρα της έπειτα από το τηλεγράφημα πού είχε λάβει την προηγούμενη μέρα. Λίγο άκόμα και θά τον έχανε! Είχε γλυστήσει απ' τη γέφυρα του πλοίου πού ταξίδευε γι' τη Θεσσαλονίκη κι' είχε πέσει στη θάλασσα. Μα βρέθηκε την ώρα εκείνη, εκεί κοντά ο υποπλοίαρχος και, με κίνδυνο της ζωής του, ρίχτηκε στη θάλασσα και τον έσωσε. Της είχε γράψει τις λεπτομέρειες και ν' άώρα της τηλεγραφούσε πως γυρίζει. Έν' ατέκνητο σταμάτησε έξω απ' την πόρτα τους και η Φρόσω, τρέχοντας, άνοιξε την πόρτα και ρίχτηκε στην αγκαλιά του αγαπημένου της.

— Φρόσω, σου φέρνω το σωτήρα μου, πού μου έσωσε τη ζωή, της είπε ο γιαντρός Παύλος Ντάλας, ενώ την έσφιγγε στην αγκαλιά του.

Εκείνη χωρίς να γυρίση το πρόσωπό της προς το μέρος του ξένου, κλαίει μ' άναφυλλητά, ενώ ένα κοριτσάκι πέντε χρονών τρέχει και γαντζώνεται στα δυο σφιχταγκαλιασμένα κορμιά.

— Μπαμπάκα, ήρθες, φίλησέ με... Ο ξένος άποτραβηγμένος σε μία γωνιά, παρακολουθεί άποσβολωμένος το τρυφερό σύμπλεγμα. Η καρδιά του πάει να σπάση από την τρικυμία πού βεριεύει μέσα του γι' αυτό το πρόσωπο αυτής της γυναίκας, άναγνωρίζει τη μοναδική άγάπη της ζωής του, πού την είχε κási ανεξήγητα, άδικαιολόγητα.

Ο Γιάννης Γιαντζής ήταν ναυτικός. Είχε γνωρίσει την Φρόσω στον Πειραιά, στο σπίτι μιάς ξαδέλφης της. Αγαπήθηκαν παράφορα κι' όρκίστηκαν πως δεν θα τους χωρίσει κανείς ποτέ, παρά μόνο ο θάνατος.

— Άγάπη μου, σε δυο μέρες, της είχε πη, θά φύγω πάλι και πρέπει νάρθω στη μητέρα σου να της πω πως σε λατρεύω και σε θέλω για γυναίκα μου.

— Θα σε περιμένω, πού φιθύρισε γεμάτη συγκίνηση. Ξέρεις, πρόσθεσε κοκκινίζοντας, μου φαίνεται πως γρήγορα θά γίνω μητέρα.

Εκείνος τρελλός από τη χαρά του, την έσφιξε στην αγκαλιά του και της υποσέθηκε πως θ' άνέβαινε το ίδιο βράδυ στην Άθηνά. Το πλοίο του όμως έλαβε την ίδια μέρα τη διαταγή να σαλπάρη για μακρινό ταξίδι κι' ο Γιάννης δεν μπόρεσε να τη δει. Άφισε όμως ένα γράμμα στην ξαδέλφη της στον Πειραιά.

— Έλα τώρα να σου συστήσω, είπε ο Παύλος στη γυναίκα του, τον καλλίτερο φίλο μου και το σωτήρα μου.

Η Φρόσω, τώρα, μόνο, έβλεπε τον ξένο πού της σύστανε ο άντρας της. Ο Γιάννης και η Φρόσω κυττάχθηκαν σαν δυο φαντάσματα,

έτοιμα να δώσουν μία θανάσιμη βουβή μαχη.

— Τι στέκεσαι έτσι σαν άποσβολωμένη; Τον κάλεσα να μείνη σπίτι μας ως την ημέρα πού θά ξαναφύγη το καράβι του. Έγώ πάω λιγάκι να φρεσκαριστώ κι' έφθασα.

Ο Παύλος πήρε το κοριτσάκι στην αγκαλιά του και τραγουδώντας άνέβηκε στο επάνω πάτωμα.

— Φρόσω... έσύ; μουμυούρισε ο Γιάννης.

— Ναί, έγω. Τι έχεις να μου πής; Εκείνος έσκυψε κοντά της και με πνιχτή ανάσα, πού μόλις άκούγεται η ρωνή του της φιθύρισε:

— Τι έχω να πω; Πρώτα - πρώτα ότι σ' αγαπώ, κι' ότι δεν έπαφα ποτέ να σ' άγαπώ... Πέντε χρόνια φάχνω να σε βρώ, χωρίς να σου ζητήσω εξήγησι για την ξαφνική εξαφάνισι σου... Καί, να, τώρα σε ξαναβρίσκω...

— Μα... νομίζω... πως έγω θά έπρεπε να μάθω γιατί έφυγες δίχως ένα γράμμα...

— Γράμμα; Γράμματα πολλά σου έστειλα πού έκλειναν μέσα τους όλη τη φλογερή μου άγάπη για σε... Δεν σου τα έδωσα η ξαδέλφη σου;

— Η ξαδέλφη μου! Ά, φτωχή μου Γιάννη... Δεν ήξερες βέβαια πως η ξαδέλφη μου με μισούσε... γιατί σ' αγαπούσε κι' αυτή.

— Πως να τ' άξερα... Έδειξε τότε προθυμία να με εξυπηρετήση... Κι' έγω την παρακάλεσα να σου δώσω το γράμμα μου, λίγο πριν φύγω τόσο άπρόσπτα, κι' έπειτα τόσα και τόσα άλλα γράμματα... Τώρα καταλαβαίνω... Έτσι μάς γύρισαν! Τι έτιμία! Σε τί φρικτό μαρτύριο με καταδίκασαν.

— Το δικό μου μαρτύριο ήταν διπλό, γιατί δεν πονούσα μόνο για το χαμό σου. Είχα στα σπλάχνα και το παιδί μας...

— Και τώρα το χαίρεται ένας άλλος!...

— Αυτός ο άλλος, Γιάννη, μου έσωσε τη ζωή, τη δική μου και του παιδιού μου, όταν μία μέρα, άπελπισμένη, ολομόναχη, κλειδωθήκα μαζί του σ' ένα δωμάτιο κι' άνοιξε το γκαζί να πεθάνωμε. Αυτός ο άλλος μου έδειξε σεβασμό, στοργή, άφοσίωσι και δέ νοιάστηκε για το παρελθόν μου. Αυτός ο άλλος έδειξε τρυφερότητα και λαχτάρα για ένα παιδί πού δεν ήταν δικό του!

— Κι' έγω τού έσωσα τη ζωή, είμαστε πάτσι...

— Είναι άδύνατο ν' αφήσω τον Παύλο... Θα τού καταστρέψω την ευτυχία του... Τριών χρονών συνήθειες δεν ξεχνιούνται τόσο εύκολα, Γιάννη. Η οικογένεια, το σπίτι, η κοινωνία, αυτά τα πράγματα δεν θα καταλαβαίνετε, σεις, τα ταξιδιάρικα πουλιά...

— Όχι, Γιάννη... Και το παιδί;

— Το παιδί; Θέλετε να καταστρέψω τη χαρά του; Δεν τ' άκούς πως γελά, πως φωνάζει με τα παιχνίδια πού τούφερε... Για φαντάσου να το δηλητηριάσωμε κι' αυτό με τις πίκρες της ζωής.

— Έ, λοιπόν, τα είπατε; άκούστηκε ξαφνικά η φωνή του Παύλου. Η Φρόσω άνατινάχθηκε, κι' έκανε να χαμογέλαση.

Ο Γιάννης ήρθε κι' έσφιξε το χέρι του φίλου του, φιθύριζοντας:

— Έχεις μία χρυσή γυναίκα. Άλλά θα με συγχωρέσει πού δε θά μείνω... Ουμνήκα μία παλιά υποχρέωσι... Θα ξαναδώσουμε... Αντίο Κι' έφυγε βιαστικά.

Δάκρυα πλημμύριζαν τα μάτια της Φρόσως, κι' άκούμπησε στο στήθος του Παύλου σαν να γύρευε προστασία, παρηγορία.

Εκείνος έσκυψε, τη φίλησε στα μαλλιά και της φιθύρισε:

— Σ' εύχριστώ Φρόσω... Χωρίς να θέλω τ' άκουσα όλα... Όπως είπα κι' ο Γιάννης, είσαι μία χρυσή γυναίκα... Σ' εύχριστώ!

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΚΙΝΕΖΟΥΣ ΠΕΙΡΑΤΑΣ

Η δράσις ενός άφοβου άξιωματικού

Λίγο πριν απ' τον τελευταίο πόλεμο, κάποια σκοτεινή νύχτα, μία άγγλική κανονιοφόρος έπλεε με τα φώτα της σβυστά, κοντά στην όχθη ενός κινεζικού ποταμού. Ξαφνικά, άκούστηκε θόρυβος κουπιών. Μία βάρκα πλεύρισε στο πολεμικό πλοίο. Ο μοναδικός έπιβάτης της ήταν ντυμένος, σαν Κινέζος «κούλις».

Ανέβηκε στο πλοίο κι' άφησε να παρασυρθή η βάρκα του απ' το ρεύμα. Σε λίγο, κουβέντιασε φιλικά με τον πλοίαρχο, στην καμπίνα του, σε τέλεια άγγλική γλώσσα.

Την άλλη μέρα παρουσιάστηκε στο Ναυτικό Άρχηγείο του Χόνγκ - Κόνγκ, φορώντας στολή άξιωματικού του βρετανικού στόλου και μία βδομάδα άργότερα, στρατιωτικές κι' άτυνομικές δυνάμεις περικύκλωσαν μία συμμορία Κινέζων πειρατών, σε κάποιο άπομέρο χωριουδάκι, και τη συνέλαβαν όλοκληρη.

Για μία ακόμη φορά, είχε έπιτύχει στο έργο του ο Άγγλος έκείνος άξιωματικός του ναυτικού πού ήταν τοποθετημένος στην υπηρεσία διώξεως των πειρατών, χωρίς στην ικανότητά του να μιλήη άριστα κινεζικά και να παριστάνη τον Κινέζο χωρίς να χρειασθή ν' αλλάξη τη φυσιογνωμία του.

Ο τοληρός αυτός άξιωματικός έπαίξε συνεχώς τη ζωή του. Οσάκις έσημειώνετο δράσις πειρατών σε μία περιοχή, πήγαινε εκεί, μεταφισμεύοντες Κινέζο χωρικό. Τα ίχνη του χάνονταν επί ημέρες, επί έβδομάδες. Έπειτα έφτανε ένα μήνυμά του στο Χόνγκ - Κόνγκ. Καί μία άγγλική κανονιοφόρος ξεκινούσε κρυφά, για να τον βρη σε κάποιο μυστικό μέρος συναντήσεως και να τον παραλάβη. Το τέλος δε κάθε τέτοιας περιπέτειάς του ήταν πάντα η έξοδος μιάς πειρατικής συμμορίας.

Έτσι το άγγλικό ναυτικό βοηθούσε τις κινεζικές αρχές στον άγώνα τους κατά των πειρατών. Είχε αναλάβει με είδική συνθήκη, απ' το 1858, να περιπολή στα δυο μεγαλύτερα ποτάμια της Κίνας, για να προστατεύη τα ευρωπαϊκά πλοία απ' τους πειρατάς — άφου η κινεζική κυβέρνησις είχε άποδειχθή άνίκανη γι' αυτό.

Τα πολεμικά σκάφη, πού έκαναν τις περιπολίες, ήσαν όλα «κανονιοφόροι», πού έπιπεδο καρίνα, γρήγορα και καλά εξοπλισμένα. Είχαν όνόματα... έν-νόμενα και κυβερνήτες νεαρούς Άγγλους άξιωματικούς. Η ζωή των πληρωμάτων τους ήταν γεμάτη άπο περιπέτειες, άπο συγκρούσεις με τους πειρατάς, κάποτε δε και με τους διαφόρους τοπικούς Κινέζους «στρατηγούς».

Κάποτε μία κανονιοφόρος είχε άράξει προσωρινά στην όχθη ενός ποταμού, όταν πέρασε σε κάποια απόστασι ένα άγγλικό έμπορικό σκάφος. Πάνω στη γέφυρά του ήταν υψωμένο ένα σημά με την έξη ανεξήγητη σημασία: «Έλατε να φάμε άπόψε». Ένας ναύτης της βάρδιας της κανονιοφόρου το πρόσεξε και είδοποιησε τον κυβερνήτη του. Σε λίγο, το πολεμικό σκάφος ξεκίνησε, κυνηγώντας το έμπορικό.

Δεν δυσκολεύτηκε πολύ να τ' άφάση. Στο μεταξύ όμως το έμπορικό πλοίο είχε πλησιάσει στην όχθη κι' είχαν φύγει απ' αυτό με μία βάρκα κάμποσοι Κινέζοι.

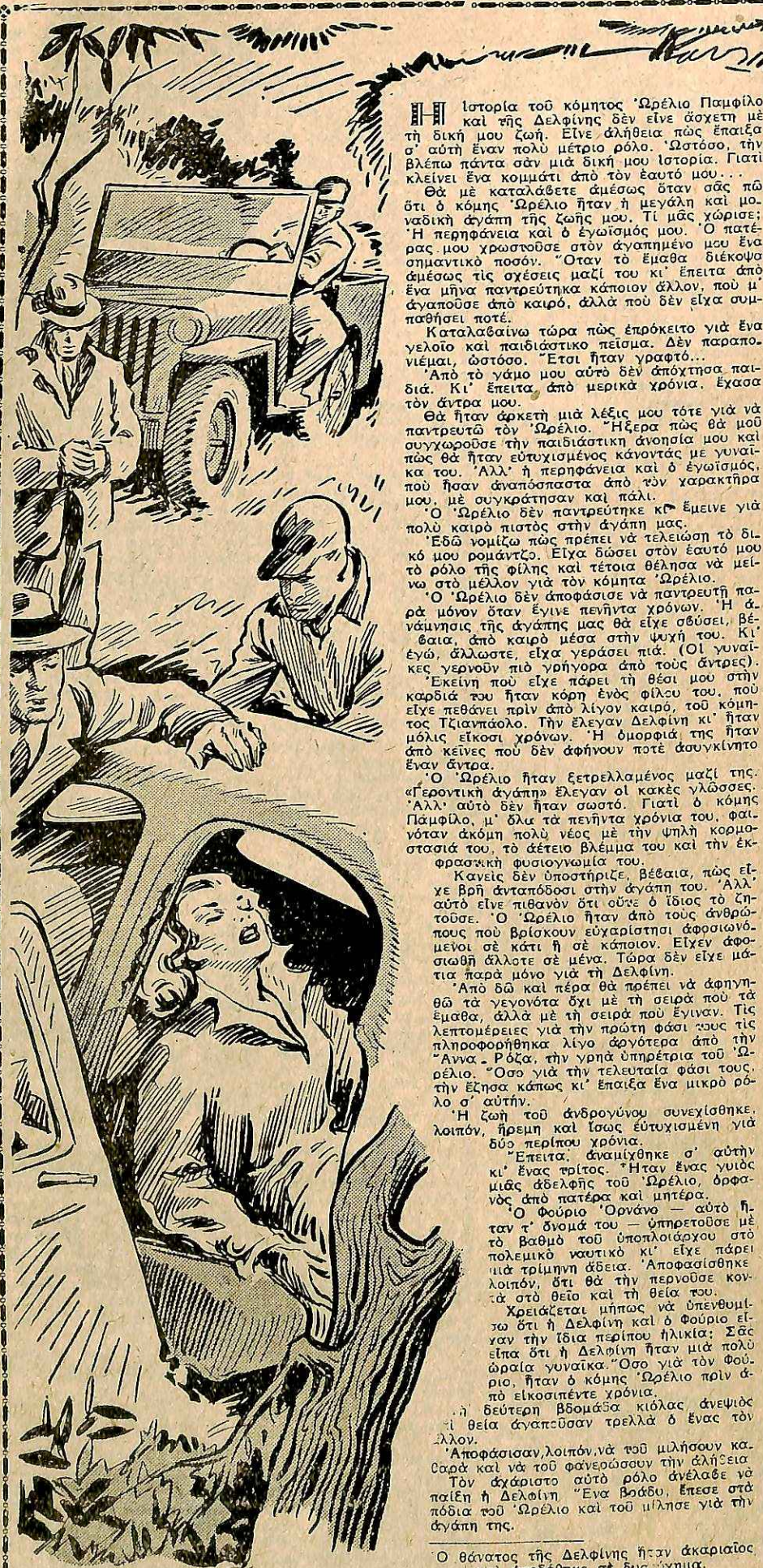
Όπως έξηγήσε κατόπιν ο πλοίαρχός του στον κυβερνήτη της κανονιοφόρου, οι φυγάδες ήσαν πειρατάι. Είχαν έπιβίβαση στο πλοίο σαν φίλησχοι έπιβάτες και, στην κατάλληλη στιγμή, είχαν έπιτεθή και τ' είχαν καταλάβει. Ο πλοίαρχος υποχρεώθηκε να μείνη στο τιμόνι. Καθώς λοιπόν, έπειτα από λίγο, περνούσαν κοντά απ' την κανονιοφόρο, τού ήρθε μία έξυπνη ιδέα.

— Πρέπει να χαϊρετήσουμε μ' ένα σημά το πολεμικό πλοίο! είπε στον αρχηγό των πειρατών. Έτσι συνηθίζεται πάντα.

Εκείνος τον πίστεψε και τού έπέτρεψε να ψύση μερικές σημαιούλες. Ήξερε τα σημάτα πού κινδύνων, κι' έτσι βεβαιώθηκε ότι ο πλοίαρχος δεν μεταχειρίστηκε κανένα απ' αυτά. Δεν υποπτεύθηκε όμως ότι ο πονηρός Άγγλος ναυτικός ύψωσε το πιο άλόκοτα σημά, ακριβώς για να κάμη να μαντέψουν οι άνδρες της κανονιοφόρου ότι συνέβαινε κάτι άσυνήθιστο...

Όταν κατάλαβε το τέχνασμα, ήταν πια πολύ άργά. Μανιασμένος για το πάθημά του, πυροβόλησε τον πλοίαρχο, τον πλήγωσε στο μπράτσο κι' έπειτα έσπευσε να φύγη με τους πειρατάς του.

MIPANTA

Η ιστορία του κόμητος 'Αρέλιο Παμφίλο και της Δελφίνης δεν είχε άσχετη με τη δική μου ζωή. Είπε αλήθεια πως έπαιξα σ' αυτή έναν πολύ μέτριο ρόλο. Ωστόσο, την βλέπω πάντα σαν μία δική μου ιστορία. Γιατί κλείνει ένα κομμάτι από τον εαυτό μου...

Θα με καταλάβατε άμέσως όταν σας πω ότι ο κόμης 'Αρέλιο ήταν η μεγάλη γόρσις; η ναιδική αγάπη της ζωής μου. Τι μιάς γόρσις; Η περηφάνεια και ο εγωισμός μου. Ο πατέρας μου χρωστούσε στον αγαπημένο μου ένα σημαντικό ποσό. Όταν το έμαθα διέκοψα άμέσως τις σχέσεις μαζί του κι έπειτα από ένα μήνα παντρεύτηκα κάποιον άλλον, που μ' αγαπούσε από καιρό, αλλά που δεν είχα συμπάθειση ποτέ.

Καταλαβαίνω τώρα πως έπρόκειτο για ένα γελοίο και παιδίστικο πείσμα. Δεν παραπονιέμαι, ωστόσο. Έτσι ήταν γραφτό...

Από το γάμο μου αυτό δεν απέκτησα παιδιά. Κι έπειτα από μερικά χρόνια, έχασα τον άντρα μου.

Θα ήταν αρκετή μία λέξη μου τότε για να παντρευτώ τον 'Αρέλιο. 'Ηξερα πως θα μου συγχωρούσε την παιδίστικη άνοχη μου και πως θα ήταν εύχρηστος κάνοντας με γυναίκα του. 'Αλλ' η περηφάνεια και ο εγωισμός, που ήταν αναπόσπαστα από τον χαρακτήρα μου, με συγκράτησαν και πάλι.

Ο 'Αρέλιο δεν παντρεύτηκε κι έμεινε για πολύ καιρό πιστός στην αγάπη μας. 'Εδώ νομίζω πως πρέπει να τελειώσω το δικό μου ρομάντζο. Είχα δώσει στον εαυτό μου το ρόλο της φίλης και τέτοια θέλησα να μείνω στο μέλλον για τον κόμητα 'Αρέλιο.

Ο 'Αρέλιο δεν αποφάσισε να παντρευτεί παρά μόνον όταν έγινε πενήντα χρόνων. 'Η α- νάμνησής της αγάπης μας θα είχε σβύσει, βέβαια, από καιρό μέσα στην ψυχή του. Κι' εγώ, άλλωστε, είχα γεράσει πιά. (Οι γυναίκες γεραίνουν πιο γρήγορα από τους άντρες).

Εκείνη που είχε πάρει τη θέση μου στην καρδιά του ήταν κόρη ενός φίλου του, που είχε πεθάνει πριν από λίγον καιρό, του κόμητος Τζιανπαόλο. Την έλεγαν Δελφίνη κι ήταν μόλις είκοσι χρόνων. 'Η ομορφιά της ήταν από κείνες που δεν αφήνουν ποτέ ασυγκίνητο έναν άντρα.

Ο 'Αρέλιο ήταν ξετρελαμένος μαζί της. 'Ερωτική αγάπη! Έλεγαν οι κακές γλώσσες. 'Αλλ' αυτό δεν ήταν σωστό. Γιατί ο κόμης Παμφίλο, μ' όλα τα πενήντα χρόνια του, φαινόταν ακόμη πολύ νέος με την υψηλή κορμοστασιά του, το άστειο βλέμμα του και την έκφραση της φυσιογνωμίας του.

Κανείς δεν υποστήριζε, βέβαια, πως είχε βρήν ανταπόδοσι στην αγάπη του. 'Αλλ' αυτό είνε πιθανόν ότι ούτε ο ίδιος το ζητούσε. Ο 'Αρέλιο ήταν από τους ανθρώπους που βρίσκουν ευχαρίστηση αφοσιωνόμενοι σε κάτι ή σε κάποιον. Είγαν αφοσιωθή άλλοτε σε μένα. Τώρα δεν είχε μάτια παρά μόνο για τη Δελφίνη.

Από δω και πέρα θα πρέπει να αφήνεται τα γεγονότα όχι με τη σειρά που τα έμαθα, αλλά με τη σειρά που έγιναν. Τις λεπτομέρειες για την πρώτη φάση τους τις πληροφορήθηκα λίγο αργότερα από την 'Αννα. Ρόζα, την γρηά υπηρέτρια του 'Αρέλιο. Όσο για την τελευταία φάση τους, την έζησα κάπως κι' έπαιξα ένα μικρό ρόλο σ' αυτήν.

Η ζωή του άνδρου μου συνεχίστηκε, λοιπόν, ήρεμη και ίσως εύχυσμένη για δύο περίπου χρόνια.

Έπειτα, αναμειχθήκε σ' αυτήν κι' ένας τρίτος. 'Ηταν ένας γυιός μιας αδελφής του 'Αρέλιο, ορφανός από πατέρα και μητέρα.

Ο Φούριο 'Ορνάνο — αυτό ήταν τ' όνομά του — υπηρετούσε με το βαθμό του υπολοίαρχου στο πολεμικό ναυτικό κι' είχε πάρει μία τρίμηνη άδεια. 'Αποφασίσθηκε λοιπόν, ότι θα πήγαινε να περάσει τον ελεύθερο χρόνο του στην οικογένειά του.

Χρειάζεται μήπως να υπενθυμίσω ότι η Δελφίνη και ο Φούριο είχαν την ίδια περίπου ηλικία; Σας είπα ότι η Δελφίνη ήταν μία πολύ όμορφη γυναίκα. Όσο για τον Φούριο, ήταν ο κόμης 'Αρέλιο πριν από είκοσιπέντε χρόνια.

Η δεύτερη βδομάδα κιδάς ανεψιός κι' έβγαλε να περάσει με τον ελεύθερο χρόνο του.

Αποφασίσαν, λοιπόν, να του μιλήσουν καθαρά και να του φανερώσουν την αλήθεια. Τον άγαρστο αυτό ρόλο ανέλαβε να παίξει η Δελφίνη. 'Ενα βράδυ, έπεσε στο πόδια του 'Αρέλιο και του μίλησε για την αγάπη της.

Ο θάνατος της Δελφίνης ήταν ακαριαίος και αποδόθηκε σε δυστυχία.

Δρομολογικό διήγημα

— Σου ζητώ να μου δώσεις την ελευθερία μου, του είπε. Αυτό είνε προτιμότερο και για τους δύο μας. Γιατί αν κατένιγα μέσα στην ψυχή μου την αγάπη που νοιώθω για τ' Φούριο, ίσως έφθανα μία μέρα στο σημείο να σε μισώ. Κι' αυτό δεν θ' αρέσει ποτέ...

Ο 'Αρέλιο έβγαλε, ξαφνικά, κατακίτρινος. 'Ωστόσο, χαμογέλασε στη γυναίκα του και, σκύδοντας, την φίλησε στο μέτωπο.

— Φύγε, της είπε. Φύγετε και οι δύο... Θά σου δώσω το διαζύγιο και θα σ' ατείνω όλα τα χρήματα για να ζήσετε... Γιατί ο Φούριο θ' αναγκασθεί, βέβαια, να παραιτηθεί από το ναυτικό έλπιτα απ' αυτό το σκάνδαλο. Δεν είνε έτσι;... Φύγε, λοιπόν... Φύγετε...

Η Δελφίνη του φίλησε τα χέρια κι' έπειτα έτρεξε να κατέβη στην αυλή της επαύλειος. Ο Φούριο την περιέμενε μέσα στο αυτοκίνητο. Μερικά λεπτά αργότερα, έτρεχαν πάνω στο δρόμο του Φρασκάτι.

Ο 'Αρέλιο είχε δώσει πρόβημα τη συγκατάθεσή του. 'Αλλ' όταν άκουσε το αυτοκίνητο ν' απομακρύνεται, ο θυμός και η όργη πλημμύρισαν την ψυχή του. Πώς, λοιπόν; Είχαν αφήσει τη γυναίκα του να φύγει μαζί με τον άνεμό του; Και δεν είχε κάνει τίποτε για να προστατεύσει το θησαυρό του; 'Οχι. Έπρεπε να ξαναπάει τη Δελφίνη!

«Ζωντανή ή νεκρή!»... Έπρεπε από μερικά λεπτά, έτρεχε κι' αυτός πάνω στο δρόμο του Φρασκάτι μέσα στην οκτακύκλινη «Πακάρ» του.

Το αυτοκίνητο του Φούριο ήταν μικρό και ο 'Αρέλιο κέρδιζε διαρκώς έδαφος.

Η συνάντησή τους έγινε στο σταυροδρόμι της Ρόκκα, μπροστά στο σπίτι μου. 'Ησαν στη βεράντα και παρακολούθησαν όλη τη σκηνή.

Δεν κράτησε άλλωστε περισσότερο από μερικά λεπτά.

Ο 'Αρέλιο προσπάθησε το αυτοκίνητο του Φούριο φωνάζοντας: — Σταματήστε! Σταματήστε!

'Αλλ' ο Φούριο δυνάμωσε την ταχύτητα και, κάνοντας μία απότομη στρώση, προσπάθησε να ριχτεί στο δρόμο του Μαρίνο. Εκείνη τη στιγμή, είδα το μεγάλο αυτοκίνητο του 'Αρέλιο να τινάζεται με όρη προς τα εμπρός και να πέφτει πάνω σ' άλλο. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες μου. Δεν ανέβαινα. Το μυαλό μου είχε σταματήσει και τα πόδια μου έμειναν σαν κορμωμένα στο έδαφος.

Άκουσα το κρούσιμό της πόρτας.

Ήταν σαν να ευχόμουν από όνειρο. Πήγα άμέσως ν' ανοίξω και βρέθηκα μπροστά στον 'Αρέλιο. Ήταν πλημμυρισμένος στα αίματα και σήκωνε στον ώμο του τ' όνομα Φούριο.

Τον βοήθησα να τον αποθέσει στο έδαφος. Έχει χάσει τις αισθήσεις του αλλά τα ρούματά του δεν είνε σοφάρα, μου είπεν ο 'Αρέλιο, με βραχνή φωνή. Σ' εξορκίζω στο καλό να μην αφήσεις το κρύνε τον κι' όταν γίνη καλά πές του να φύγει άμέσως... Δεν πρέπει να μάθει κανείς πως ήταν μαζί με τη γυναίκα μου...

— Η Δελφίνη σώθηκε, ρώτησα.

Ο 'Αρέλιο έσπασε σε λυγμούς: — Κατέπεσε από πάνω, μου απάντησε με τριγμένη φωνή.

Ο θάνατος της Δελφίνης ήταν ακαριαίος και αποδόθηκε σε δυστυχία από κείνους που την βοήκαν νεκρή μέσα στο αυτοκίνητο.

Ο Φούριο έβγαλε καλά σε λίγες μέρες. 'Η γέλε να σκοτώσει το θείο του. 'Αλλά τον έπεισα ν' απομακρυνθεί.

Έμαθα αργότερα πως παραιτήθηκε από το ναυτικό και πως έφυγε για την 'Αμερική. Ο 'Αρέλιο, έβγαλε μερικά μίλια κλεισμένος μέσα στο δωμάτιό του, χωρίς να έπικοινωνη με κανένα. Ένα πρωί, η 'Αννα-Ρόζα τον βρήκε νεκρό. Είχε σπύσει μία σφαίρα στο κεφάλι του. ΝΤΟΝΙΟ ΤΣΙΟΝΤΙ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ «μυστικό όπλο»

Τα «πιν-άπ-γκέρλς» στο πόλεμο

Τα «πιν-άπ-γκέρλς», τα «κορίτσια για κορφοτσώμα», οι λαχταριστές δηλαδή φωτογραφίες καλλονών με μαγιό του μπάνιου, που φιγουράριζαν πάνω απ' τα κρεβάτια των ανδρών των συμμαχικών δυνάμεων στον τελευταίο πόλεμο, αποτελούσαν ένα... μυστικό όπλο των 'Αγγλοαμερικανών! Γιατί τόνωναν το ήθικόν των στρατιωτών και τους έκαναν να πολεμούν με μεγαλύτερο κέφι.

Δεν ήταν ωστόσο καινούργια εφεύρεσις, τα «πιν-άπ-γκέρλς» (μόνο που άλλοτε δεν είχαν αυτή την ονομασία). Στον πρώτο πόλεμο, έπαιζε τον ίδιο ρόλο η περίφημη χορεύτρια Κίρτσενερ. 'Η φωτογραφία της στόλιζε τους τοίχους κάθε «άμπρι» και κάθε καβίνου, στη Γαλλία. Σχετικό μ' αυτήν μάστιχα είνε και το παρακάτω ανέκδοτο:

Ένας 'Αγγλος στρατηγός έξε-

Flex-Form
100% κατάλληλοι
50% φθηνότεροι
είναι οι νέοι
ΚΟΡΣΕΔΕΣ-ΛΑΣΤΕΣ
& ΣΟΥΤΙΕΝ Φλέξ-Φόρμ

Πλήρες τμήμα
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ
Έγκυροσύννης, πτώσεων και
ΣΤΗΘΗ ΕΛΑΣΤΙΚΑ 'Αμερικανικά
νικά έφάμιλλα των φυσικών.
Έλαστικά και υλικά
ΚΟΡΣΕΔΩΝ, ΣΟΥΤΙΕΝ
εις πλουσίαν συλλογήν

Τα μόνα είδη που επιβάλλεται ακόμη και διά λόγους υγείας να τα προμηθευέσθε από το ειδικόν και μοναδικόν κατάστημα.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΛΙΑΝΙΚΗ & ΧΩΝΔΡΙΚΗ

ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΚΟΝΤΩΣΗΣ
ΕΡΜΟΥ 50 • Τηλ. 27-804

Flex-Form ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΝ
ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΥ ΦΕΡΟΥΝ ΤΟ ΣΗΜΑ

θείαζε κάποτε στο Γάλλο στρατηγό Ζόφρ τα όσα είχε κάνει ο λόρδος Κίτσεναρ για την ανύψωσι του ήθικου του αγγλικού έθελοντικού στρατού.

— Συγγνώμη, τον διέκοψε κάποια στιγμή ο Ζόφρ, δεν καταλάβα καλά... Ο Κίτσεναρ, είπατε, η η Κίρτσενερ;...

Στα μεταπολεμικά χρόνια, έβαλε φωτιά στις ανδρικές καρδιές μία άλλη σερίφη: η Κλάρα Μπόου, με τα χρυσοκόκκινα μαλλιά. Και διατήρησε επί 8 χρόνια το μονοπώλιο της γοητείας.

Στο δεύτερο πόλεμο, έγιναν μερικές προσπάθειες περιορισμού της καινούργιας μανίας των «πιν-άπ-γκέρλς» (αλλά δίχως αποτέλεσμα). Ο στρατάρχης Μοντγκόμερυ π. χ. κατέκρινε αυτή τη συνήθεια. Κι' έβλεπε 'Αγγλος συνταγματάρχης, που ακολουθούσε τις απόψεις του, απαγόρευσε με μία διαταγή του τις προκλητικές αυτές φωτογραφίες. Για να τον εκδικηθούν λοιπόν, οι αξιωματικοί του του σκάρωσαν μία φάρσα: Του ανέφεραν μία μέρα ότι κάποιος ταγματάρχης είχε κορφοτσώσει στον τοίχο, πάνω απ' το κρεβάτι του, τη φωτογραφία ενός «γυμνού θηλυκού». Έξω φρενών, ο συνταγματάρχης πήγε να πεισθί με τα μάτια του. Κι' είδε τότε ότι το «γυμνό θηλυκό» ήταν... μία φοράρα που υπεραγαπούσε άλλοτε ο ταγματάρχης!

Μία απ' τις ευνούμενες του αγγλικού κι' αμερικανικού στρατού ήταν η Μπέττυ Γκράιμς. Το 1943, λάβαινε περισσότερα από 15.000 γράμματα το μήνα. 'Αλλά κι' η Σοβιετική Χένιε είχε ογκωδέστατη αλληλογραφία. Όταν γύρισε στο Χόλλυγουντ, έπειτα από μία τουρνέ 3 ετών, βρήκε να την περιμένουν 400.000 γράμματα! Και πλήρωσε 15.000 δολάρια σε 50 γραμματείς, που εργάσθηκαν επί 6 βδομάδες για να στείλουν στους θαυμαστές της φωτογραφίες της με αυτόγραφα.

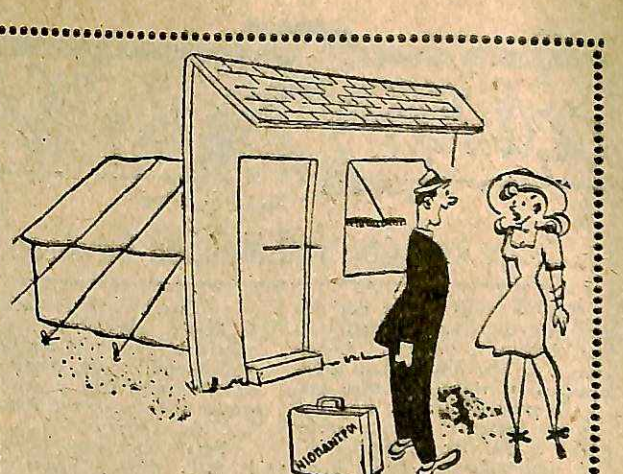
Η 'Υδον, ντέ Κάρλο, η περισσότερο φωτογραφημένη ηθοποιός του εγχώριου κινηματογράφου, σφείλει το στάδιό της στο ότι υπήρξε κατά τον πόλεμο το ευνούμενο «πιν-άπ-γκέρλς» των αεροπόρων μιας μονάδας όπου υπηρετούσε ένας έαδελφός της. Πριν επιστρατευθεί, ο έαδελφός της αυτός ήταν έρασιτέχνης φωτογράφος κι' είχε τραβήξει εκατοντάδες φωτογραφίες της 'Υδον. Όταν λοιπόν, ο κινηματογραφικός διευθυντής Βάνγκερ προκήρυξε ένα διαγωνισμό για ν' ανακαλύψη «το ωραιότερο κορίτσι του κόσμου», οι θαυμαστές της 'Υδον τουτέστιν μία φωτογραφία της, με τις υπογραφές τους.

Έτσι, η 'Υδον πήρε τον πρώτο ρόλο στο φιλμ «Σαζάμ». Και, στα τέλη του πολέμου, δεν περνούσε πια βδομάδα χωρίς να στείλει η υπηρεσία των σπουδών 2.000 φωτογραφίες της σ' όλα τα μέρη του κόσμου.

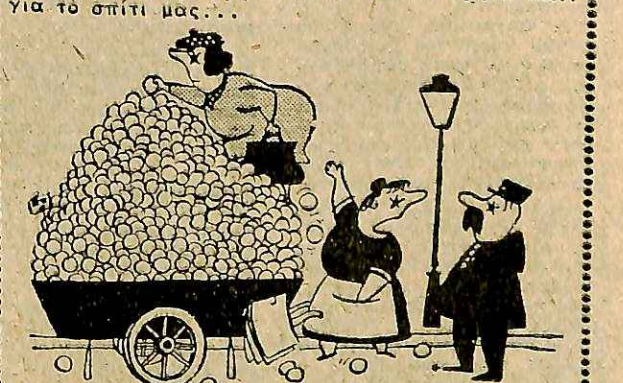
Τα «πιν-άπ-γκέρλς» όχι μόνον έκαναν μαχητικότερους τους στρατιώτες και τους αξιωματικούς, αλλά και αύξησαν σημαντικά την πολεμική βιομηχανική παραγωγή, γιατί οι εργάτες δούλευαν με πολύ περισσότερο κέφι, όταν έβλεπαν πάνω απ' τη μηχανή τους τη φωτογραφία της Μάργκαρετ Λόγκουντ ή της Πατρίσια Ρόκι...

Μετά τον πόλεμο, συγκέντρωσαν τις περισσότερες προμήθειες η 'Ανν Σέρνταν κι' η 'Εστερ Ουίλλιαμς.

Σήμερα έχουν το «πιν-άπ-γκέρλς» τους ακόμη κι' οι νέγροι της Κεντρικής 'Αφρικής! Είνε η μαύρη 'Εσκα Μακούμπι, «αστέρ» του φιλμ «Ανθρωποι των δύο κόσμων». 'Αλλά κι' οι 'Εσκιμώοι έστειλαν στο Χόλλυγουντ μία αντιπροσώπηση τους: την Καυίανω, που έξελέγη «Μίς 'Αλάσκας» σ' ένα διαγωνισμό καλλονής.

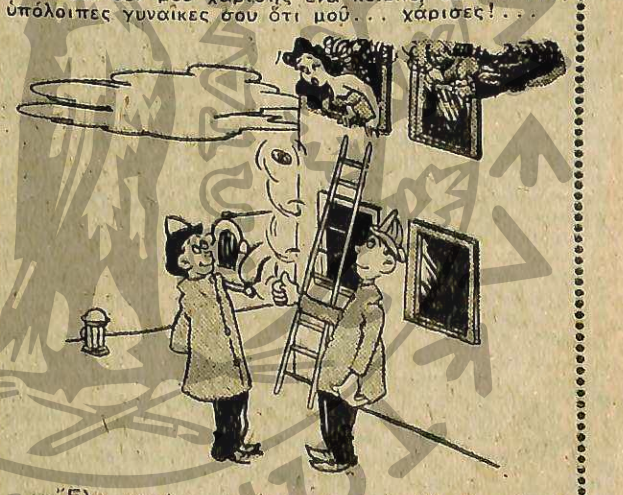
ΝΙΟΠΑΝΤΡΟΙ
— Πρέπει, αγάπη μου να σου εξομολογηθώ κάτι για το σπίτι μας...

— Οι πελάτισσες ξανάγιναν ζόρικες. Μερικές είνε χειρότερες απ' τις προπολεμικές!

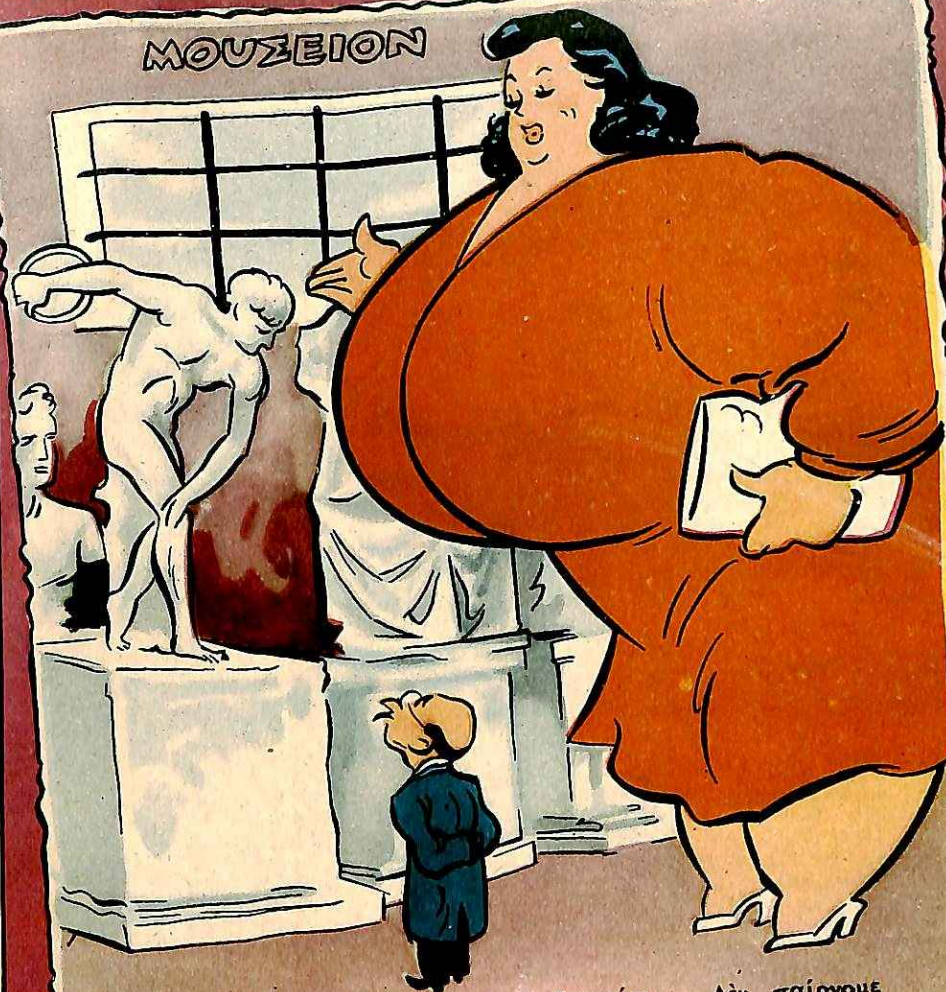

ΤΟΝ ΕΚΑΨΕ!
— 'Αν δεν μου χάρισης ένα κολλιέ, θα πω στις υπόλοιπες γυναίκες σου ότι μου... χάρισης!

— Έλα, κορώνα - γράμματα πιας θα την σώση!

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

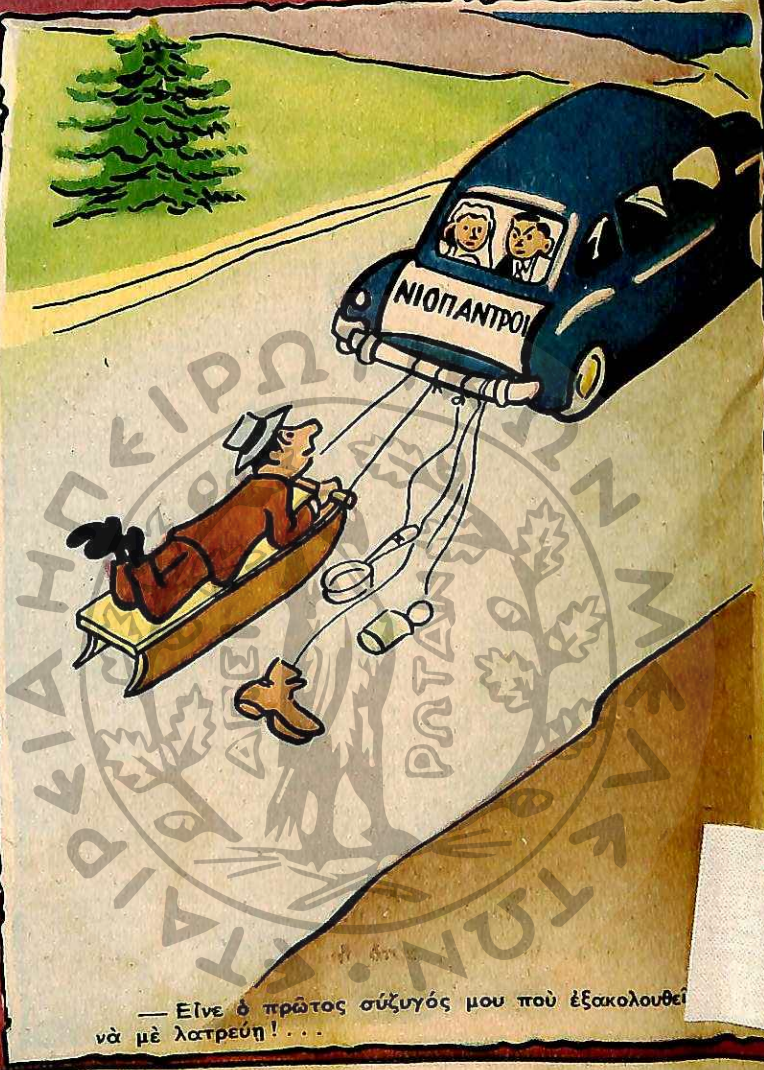
— Είδες τί ώραία μπιμπελά, Ζαχαρία;... Δέν παίρνομε κανένα γιά τὸ πιάνο μου;

— 'Ο κύριος 'Ανδρέας λατρεύει τὰ λουλούδια!...

— Ρίξτε μιὰ ματιά στὸ ὄπλο τοῦ ἐγκλήματος, κύριε πρόεδρε, ὥσπου νὰ τελειώσουν οἱ ἐνόρκοι τὴν ἐξέτασι τῆς μάρτυρος!

— Εἶνε ὁ πρῶτος σύζυγός μου ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ με λατρεύη!...